

*Житното зърно
е емблема на
човешката душа*

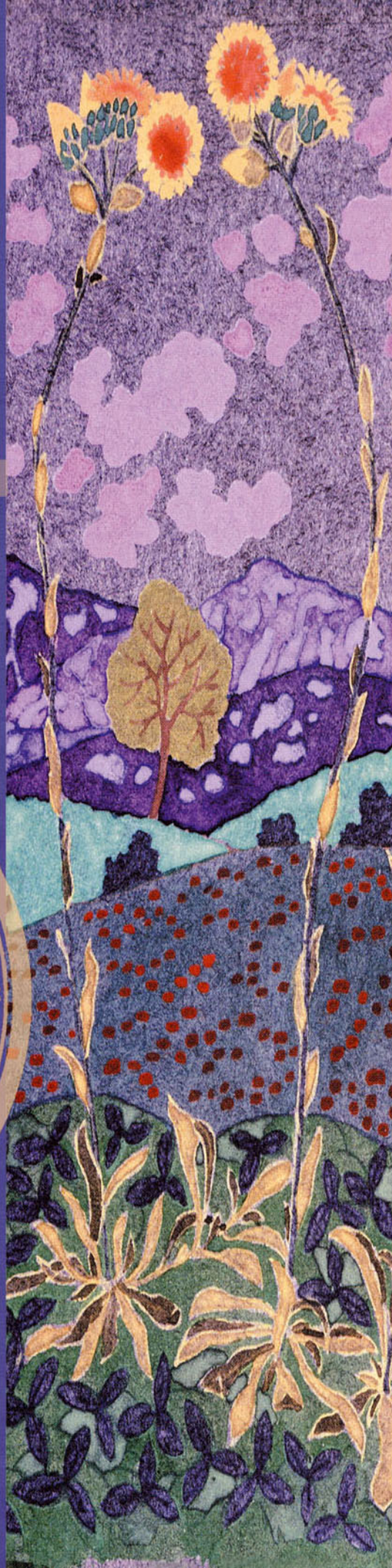
ЖИТНО ЗЪРНО

списание за духовен живот

Брой 22 (1/2010)

*В броя:
Мозъкът
За 2012 година
Закони на душевния живот*

„Търси и открий свободата на Духа, защото където има истинска свобода, там има мир и където има мир, там е любовта, а любовта отключва всички врати. Където има любов, там липсва осъждане и порицание, защото знаеш и разбираш, че всичко е едно в Мен и Моята любов.

Виждаш семейството на човечеството, в което всички са създадени по Мой образ и подобие. Проникваш под повърхността, до самата сърцевина на битието, където няма разделение и всичко се слива в пълно единство. Виждаш най-доброто във всекиго и във всичко. Когато си напълно спокоен вътрешно, не губиш времето си в опити да променяш другите. Учиш се просто да бъдеш и така изграждаш чувство за единство с целия живот, а в теб царят съвършен мир и любов.“

Айлийн Кагу

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова, г.ф.н.
г-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:
jitnozerno@abv.bg
тел.: 032/665 080

Художествено оформление
на корицата:
Живко Стоилов
Печат:

Издателска къща „Жанет-45“ ЕООД

ISSN 0861 427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО

© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

Мислѝ! – <i>Учителя</i>	3
Упражнения за работа с мисълта	6

ШКОЛАТА

Няколко закона за душевния живот – <i>Боян Боев</i>	7
Псалмите на Давид. Псалм 23 – <i>Георги Стойчев</i>	10
Бог – върхът на космическата пирамида – <i>Константин Златев</i>	13

Базови понятия на индийската духовна традиция
в учението на Учителя Петър Дънов –
Мирослав Бачев

17

Кое е оригиналното слово на Учителя?

22

ПОГЛЕД НАВЪТРЕ

Мозъкът – <i>Учителя</i>	25
За мозъка	29

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Кристалите – служители на Космоса и посланици на новото време – <i>Гая Русева</i>	33
Сфера на Марс – <i>Георги Радев</i>	40

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Възкресението – <i>Маартен Уго де Хаас</i>	43
Рационален и духовен поглед към глобалните рискове на 21 век – <i>Васил Василев</i>	48

РАЗМИСЛИ В КРЪГА НА ПАНЕВРИТМИЯТА

Принципът на полярността – <i>Ал. Стойчев</i>	51
---	----

Една притча – <i>Учителя</i>	54
------------------------------	----

Динамично зърно. Динамичен хляб – <i>Анелайн Стенбрухен</i>	55
--	----

Един ден в Троянския Балкан – <i>Надя Данкова</i>	58
---	----

Снимка на 2 стр. на корицата – Тошко Мартинов

Уважаеми читатели,

Мисленето, работата с писъата, работата на мозъка от само себе си се оформиха като фокус на този брой. Изразът, че световите от двете страни на черепната кутия са съвсем различни, е погрешен. Вътрешният свят се отразява във външния.

Екологичните проблеми около нас ескалират. Природните катаклизми са все-по чести. А духовната наука твърди, че външните промени и състоянието на планетата зависят от състоянието на човечеството, от мислите на хората. Още древните са знаели, че гневът, враждата, войните предизвикват катаклизми, земетресения, изригване на вулкани. Смятате ли, че това е отживелица? Случайност ли беше, че изригването на вулкана в Исландия съвпадна с кризата в тази страна, когато държавата банкрутира?

Учителя твърди, че там, където хората се карат, ландшафтът е изсушен, безплоден. Увлечени във всеобщото отрицание – на правителство, политика, шефове, колеги – забравяме, че за да живеем в един чист свят, трябва да почистим най-напред собствения си дом, собствения си двор. Светът се променя отвътре навън, а не обратното. Мисъата е реална сила и мислите, които отправяме в света, го променят.

Един от авторите в този брой казва, че Земята е кораб в космичното пространство и този кораб няма пасажери, а само екипаж. Ние сме екипажът. Отговорни сме за планетата си. Всеки от нас гради с мисъата си една невидима сграда, и същевременно се зида като камък в общия градеж на цялостното човечество. Градим с делата и с мислите си. Или рушим? Апокалиптичното време, в което живем, ще ни накара да се заемем с изчистване на мислите си, с повдигане и разширяване на съзнанието си, до степен да разпознае Единството зад многообразието и да обхване различията като част от многото лица на Живота.

Житно зърно

МИСЛИ!

Учителя

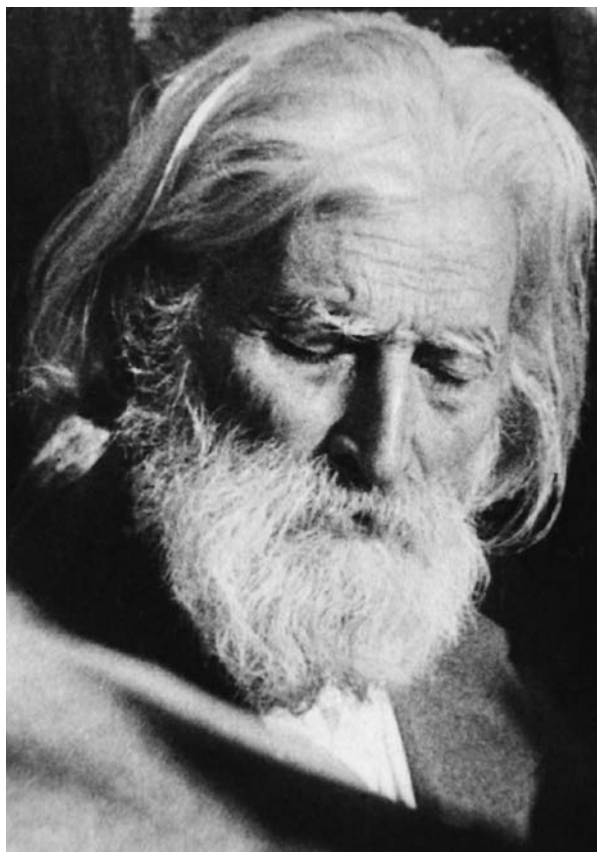
Човек трябва да мисли. Кога? Всеки момент, всеки час, всеки ден. Най-елементарното нещо за човека е да се научи да мисли.

Докато няма някакъв идеал, човек никога не може да се научи да мисли. Следователно за да се научи да мисли, той трябва да има идея за Бога. Щом мисли, това показва, че идеята за Бога е влязла вече в неговия ум.

Човек може да констатира фактите такива, каквито са, само когато има свободна мисъл. Мисълта му трябва да бъде свободна, а не наложена отвън. Само свободната мисъл може да освободи човека от всички ограничения и противоречия. За да дойдете до свободната мисъл, вие трябва да работите, да изучавате растителното царство, както и цялото органическо царство; като дойдете до човека, ще видите колко добре е построено човешкото тяло. Но въпреки това, то е неустойчиво. Човек трябва да мисли, за да пази равновесие.

Щом ви сполети нещастие, това показва, че не мислите. Щом кажете, че съдбата ви е лоша, това показва, че не мислите. Единствената причина за нещастията и противоречията в живота на хората е в това, че те не мислят. Ако имате дългове, ако сте болни, ако сте нещастни, това показва, че не мислите и не обичате. Какво трябва да направите? Започнете да мислите добре. Тогава вие ще се намерите в естественото положение на цветята и дърветата, които цъфтят, на плодовете, които зреят. Всичко около вас ще се измени и вие ще видите света в нова светлина. Тогава ще се намерите в истинския човешки свят.

Всъщност според мен единственият, който мисли, е Бог. Понеже мисли, Той е щастлив. Понеже е мислил, Той е създал съвършен свят. Следователно ако вървите по Неговия път, по пътя на съвършенството, няма от какво да се оплаквате. Хората се оплакват, защото не мислят като Бога. Не е въпросът да философстват, да разискват защо светът е направен

Учителя

вен така, а не иначе. Тъй, както е създаден светът, това говори за правата мисъл на Великия. Значи ние трябва да питаме не защо светът е създаден така, а защо е създаден. Защо е създаден светът? За да мислим. Какво ще търсите погрешките на света? Бог е съвършен, Той няма погрешки. Следователно и светът, създаден от Него, няма погрешки. Погрешките са в хората.

Като говоря по този начин, аз не искам да приемате нещата догматично. Ако само на думи казвате, че трябва да мислите, вие не разбирате дълбокия смисъл на този процес. Процесът на мисълта трябва да проникне дълбоко в битието на човека, който всяка сутрин, при

ставане още, трябва да си каже: „Аз трябва да мисля като Бога, трябва да обичам тъй, както Той обича.“ Защо е необходимо това? Защото само с Любовта, която е проявявал, Бог е творил, работил, създал цялата Вселена. Само с Любовта, която е имал, Той е могъл да вземе пред вид нуждите и на най-малките същества и да ги задоволи. Всичко в света, цялата Вселена е резултат на Божията мисъл.

Великият, Който е създал човека, казва: „Дете мое, научи се да мислиш! Да мислиш – това е най-хубавото, най-красивото, което съм определил за тебе!“ И когато постави първите човеци в рая, Бог им каза: „От дървото, което е всред рая, няма да ядете. То е дърво за познаване доброто и злото. За да изпълните тая моя заповед, трябва да мислите.“ Без да мислят много, те ядоха от забранения плод и сгрешиха. Ако бяха мислили, нямаше да сгрешат.

Казвам: Ученикът трябва да мисли! Ако не мисли, той всякога ще схваща нещата криво, ще се натъква на противоречия, от които сам ще се спъва. Който не мисли, сам ще се отдалечи от лицето на Учителя си.

Вие искате да опитате Христовата Любов. Как ще опитате тази Любов? Като Дух, Христос беше силен, богат, но слезе на Земята да раздаде всичкото си богатство. И като раздаде богатството си, Той остана без пара в джоба си. Хората взеха богатството Му и казаха: „Ние не искаме такъв човек, който раздава всичкото си имане. Нека си върви, отдето е дошъл; щом ни остави богатството си, ние ще ядем и ще пием.“ Съвременният човек се намира в същото положение, в каквото е бил Христос. И той разполага с богатство – живота, който е вложен в него. Този живот пък се определя от мисълта му. В този смисъл човек трябва да разбира живота, да го цени. Някой казва, че иска да живее. Това подразбира, че той иска да яде и да пие, да се облича добре и работите му да се нареждат по негово желание. Това не е истински живот. Животът в пълния смисъл на думата изисква права мисъл. Това подразбира вътрешен живот. Прогресът на човека се определя от неговата мисъл. Кривата мисъл носи лоши последствия, носи злото в света. В какво седи злото? В непослушанието. Кой е непослушен? Който не мисли. Кой е ограничен? Който не мисли. Който мисли, той

всякога е свободен.

Когато някой сгреша, всички искат да знаят кой е той, как се казва и т.н. Според мене не е важно името на онзи, който е сгрешил. Дали той е Петко, Драган, Стоян – това е безразлично. Който и да е сгрешил, това е все някой мой брат или някоя моя сестра. Следователно все едно, че съм аз. Важното е, че всеки, който няма търпение, той греша. Нетърпението пък се дължи на отсъствие на мисъл.

Аз не се спирам на погрешките на хората, но казвам, че по този път, по който сега вървят, светът не може да се оправи. Ама, „да се обичаме, да правим добро.“ Това са все стари методи, по които светът не може да се изправи. Светът може да се изправи чрез мисъл – нищо повече!

И така, ще знаете, че който не мисли, е изложен на страдания, на нещастия, на смърт. Това значи ад, това значи мрак, тъмнина в съзнанието. Които мислят, тях ги очаква живот, щастие, блаженство, любов; очакват ги ред Божии блага. Това значи да се движи човек със свободен билет, да влезе в рая. Ето защо, турете в ума си мисълта тази година да мислите като Бога. Като ставате сутрин, кажете си: „Искам да мисля като Бога, във всичко да виждам доброто и красивото.“ Не туряйте в ума си никаква отрицателна мисъл. Какво ще ви допринесат отрицателните мисли? Нищо! Затова мислете единствено върху онова, което Великото Начало в живота е създало; мислете за звездите, за Слънцето, за небето, за чистия въздух, за чистата вода, за храната, за растенията и животните, за човека. Мислете за вашия ум, за вашето сърце, за вашата гуша и за вашия дух! Мислете за благата, които ви са дадени! Мислете за великото, за красивото поне 35 години наред, ако искате да станете търпеливи. Търпелив е онзи човек, който мисли. Без мисъл няма сполука.

Христос знаеше това. Като дойде на Земята, Той прекара големи страдания, чрез които показа своето търпение. И затова казваше: „Аз за този час дойдох.“ В страданията се изпита Неговото търпение, Неговата мисъл. „За този час дойдох“ – това значи: „Дойдох в света да мисля.“ И наистина, страданията ще продължат ден, два, три и ще минат. Казвайте, че Христос е страдал много. Христос дойде на Земята да мисли. Чрез големите страдания

човек се учи да мисли. Според мен всяко нещастие, всяка болест, всяко изпитание е добро или е дадено за добро. Няма страдания, няма болести в света. Това са задачи за разрешаване, които ще научат хората да мислят. Щом Бог живее в човека и човек – в Бога, няма страдания, няма нещастия в света.

Простата философия на живота се заключва в следното: да се научите да мислите. Когато видя, че някой върши една неестествена постъпка, казвам, че той не мисли. На онези, които не мислят, казвам да си вървят, защото училището не е за тях. Училището е само за онези, които мислят. Докато мислеше, Адам беше в рая; щом престана да мисли, изпъдиха го вън, да опита нещата; като се научи да мисли, той пак ще се върне в рая. Питате: „Как ще се върнем в рая?“ Като се научите да мислите. „Кога може да стане това?“ Още днес, още в този момент. Каква трябва да бъде мисълта? Чиста и права. Правата мисъл е магическа тояжка, с която всички работи могат да се уреждат моментално.

Аз желая да бъдете щастливи. Щастие то е закон на Божествената мисъл, която е вложена във вас. Ако тази мисъл не е ценна за вас, вие ще носите лошите последици от ней-

ното обезценяване. Истинската, правата мисъл подразбира такова съзнание, което приема съществуването на Първата Причина, Която дълго време е мислила, докато най-после е създала един съвършен свят с велики блага, които всеки очаква да получи. Как ще намерите тези блага? Като мислите и като учите.

Сега, да прочетем „Добрата молитва“ с мисъл. В нея има десет важни неща. Тази молитва представлява резюме на това, което човек трябва да върши. В нея се крие вашето щастие. Ако я четете с мисъл, вие ще бъдете щастливи. Казвате: „Господи, Боже наш, благий ни небесен Баща...“ Възможно ли е Бог да е ваш Баща, а вие да сте сиромаси?! Щом сте сиромаси, това показва, че Бог още не е станал ваш баща.

И тъй, дадох ви вече пътя към щастие то. Който от вас е готов, нека влезе в този път. Който не е готов, той е свободен да прави каквото иска.

Да мислим тогава върху „Добрата молитва“ на живота, която съдържа всички блага в себе си.

*Резюме на беседа, държана от Учителя
на 22 март 1935 г., 5 ч.*

София – Изгрев

* Чрез мисълта си човек събира три вида енергия, от която съгражда своето умствено тяло, което занаят със себе си в другия свят. Безсмъртно е умственото тяло на човека. Някои питат: Защо трябва да мисля? – За да не бъдеш роб на условията. – Защо трябва да бъда добър? – За да не бъдеш роб на условията. – Защо трябва да работя за гушата си? – За да не бъдеш роб на условията.

* Правите мисли са къщата, в която щастие то живее. Който иска за бъде щастлив, той трябва да бъде облечен в красива и мощна мисъл. Правата мисъл е „Магическа пръчица“ в живота на човека. Човек е само онзи, който мисли право. Когато гоиде правата мисъл и смени всички отрицателни състояния с положителни – това е Човекът. Който владее правата мисъл, той е Маг. Достатъчно е да махне с ръката си, за да стане всичко така, както той желае.

* Ако отделиш на ден само половин час да мислиш за Бога, Той непременно ще те възнагради. Колкото малко, колкото и грешно да е едно същество, достатъчно е да отдели за Бога най-малкото време, с което разполага. Той ще го възнагради щедро.

* Едно трябва да знаете: бъдещият живот, бъдещата култура зависят от мислите, които се поставят за основа. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни, мислите ви трябва да бъдат светли, възвишени. Те ще послужат като материал за съграждане на бъдещата култура.

Всяка мисъл, която не се изменя при никакви условия, е Божествена. Всяко чувство, което не се изменя при никакви пертурбации, е Божествено. Мисли и чувства, които се изменят при условията на живота и зависят от тях, не са Божествени.

Упражнения за работа с мисълта

За два–три месеца ще ви дам следната работа и следните опити:

Първо: На една тетрадка ще си водите бележки за всяка по-важна добра или лоша мисъл, която ви дойде. Ще следите по часовник времето, когато е дошла добрата или лоша мисъл, или желание, и щом изчезне, ще отбележите времето, по което ви е напуснала.

Второ: Когато ви дохождат лоши мисли или желания, ще се опитате да ги превръщате в добри мисли и желания. За това ще се върнете две хиляди години назад във времето, за да си представите сватбата, на която е присъствувал Христос с учениците си. Ще се опитате да си представите къщата, в която е станала сватбата, сватбарите и младоженците. Постарайте се да определите на кое място е стоял Христос, на кое учениците Му, но гледайте да не създавате илюзии, а да има нещо поне приблизително вярно в представите ви. Тъй че, мислено ще фотографирате цялата сватба, като си представите мястото на младоженеца, вашето място и т.н. Христос ще поставите в сърцето си, а учениците Му – в ума; младоженецът ще поставите в ума, невестата – в сърцето. Невестата и младоженецът ще бъдат разделени, защото в духовния свят двама души в една стая не живеят. А тук в една стая живеят по няколко души, за това се и карат. Жителите на онзи свят свободно си четат мислите. Затова, когато някой от тях е неразположен, другите, щом като прочетат мисълта му, отминават го, без да става нужда той да ги пъди. Ето защо, на онзи свят няма условия за грях. А в този свят някой ви дойде на гости и стои, без да разбере, че ви е отегчил, поради което става нужда да го лъжете. Оставете тези стари методи, защото докато държите на тях, не можете да бъдете ученици. Ще си представиш, че си облечен със сватбарски грехи, че си радостен и весел, и ще слушаш какво е говорил Христос на присъстващи-

те. Ако можете да произведете една такава картина, веднага ще се освежите, ще бъдете готови да се борите с мъчнотииите си на този свят, много философии на този свят ще ви станат ясни и вибрациите на вашия ум ще се повдигнат. Такова представяне на картината има и здравословно влияние. Трябва да знаете, че доброто се учи само на сватбата, а злото – на свадата.

Трето: Задайте си въпрос защо у вас се пораждат добри и лоши мисли и желания, защо към някои сте разположени повече, а към други – по-малко, защо някои обичате, а други – не, защо някои ви са приятни, а други – неприятни. Ще кажете, че това е кармично. Да, но кармата още нищо не обяснява, защото тук се явяват ред причини. Като сте неразположени, размислявайте върху причината за това неразположение. Припомнете си къде сте ходили, в коя къща, колко време сте прекарвали и след излизането от коя къща е дошло неразположението ви. Обяснете си защо от някоя къща излизате неразположен. Обяснете си защо понякога, като се връщате у дома, ви идва неразположението и дали то иде от север, юг, изток или запад. Като намерите причината за неразположението, не се нахвърляйте върху човека, който го е създал, но изменете посоката му...

Четвърто: Всяка вечер като си лягате, ще употребите десет–петнадесет минути, за да си дадете отчет за постъпките си през целия ден. Това ще правите безпристрастно. Ще видите кое е лошо, за да го избегнете на другия ден. На другия ден ще се помолите: „Помогни ми, Боже, да избегна лошите постъпки и да изпълня добрите, които съм пропуснал предния ден!“ Ще разглеждате живота си така, както един художник своята картина, без да се самоосъждате... Тези упражнения ще уякчават добрата ви воля.

„Великата майка“, т. 2, „Призваха Исуса“, стр. 121–123

НЯКОЛКО ЗАКОНА ЗА ДУШЕВНИЯ ЖИВОТ

Боян БОЕВ

1. Един закон гласи: „**Всичко, което изпратим към Бога, се връща към нас.**“ Учителя казва: „Добрите и чисти мисли, отправени към Бога, ще се върнат към нас и вие ще опитате тяхното благотворно действие. Каквито мисли храним към Бога, такива ставаме и ние.“

Ако изпращаме към Бога най-възвишени мисли и чувства – че е всемогъщ, всемилостив, всемолюб, всеблаг, вселюбящ, дълготърпелив, съвършен и пр., тези мисли и чувства ще се върнат към нас и ще започнем постепенно да проявяваме тези качества. Това е един красив практически метод за добиване на съвършенство, за изработване на добродетели в нас. От друга страна, този метод помага да изработим правилни отношения към Бога. Този метод – да изпращаме най-хубави мисли от дълбочината на нашия ум, на нашето сърце и душа към Бога, развива у нас благоговейно чувство, а то е основата на религиозното чувство. По този начин се развива хилядолетният, който е на горния край на главата. А той е център на Любовта към Бога. Ето защо, не трябва да критикуваме никого, да не държим в ума си отрицателни черти на този или онзи, защото това пречи за развитието на благоговейното чувство у нас, а заедно с това пречи за развитието на религиозното чувство и на хилядолетника. Някой мисли, че онзи, който вярва в Бога, има силно развито религиозно чувство. Учителя привежда следния пример: Той говори за една българска ясновидка и казва, че у нея религиозното чувство не е силно, макар и да вярва в Бога, в задгробния живот и пр. Защо? Защото тя имала навика да критикува хората, да говори за лошите черти на този или онзи, а най-силното качество на религиозното чувство е човек да има свещено, благоговейно отношение към Бога и към всички същества.

2. Закон е: **Всички добри пожелания,**

които изпращаш към другите, ще се върнат към тебе. Учителя казва: „Всяка сутрин човек трябва да праща към всички хора на Земята своите добри пожелания. Няма да мине много време и той ще получи отплата за това, което е направил. Онзи, Който го е създал, ще му изпрати Своето одобрение, което ще повдигне духа му.“

Наш брат разказа следното свое наблюдение. Когато неговият племенник бил на 10 години, видял, че покрай тях минават много хора, които се връщат от работа, и казал: „Хайде да поискам всички тези хора да приемат доброто и да станат добри.“. Никой не е учил детето на това. То казало тези думи по вътрешен подтик. Имало хубаво вътрешно ръководство да изпраща добри пожелания

Боян Боев на Рила

към другите.

Учителя препоръчва каквото и да видим – вол, кон, птица, човек и пр., да изпратим към тях добри пожелания, да поискаме Бог да ги благослови. Това да бъде всекидневно-то основно правило в живота ни. От това ще има три резултата: От една страна, тези същества, към които изпращаме добри пожелания, ще се повдигнат, ще приемат Божественото благословение. От друга страна, този навик у нас да изпращаме добри пожелания към тези, които срещаме, е добър случай да практикуваме Любовта. Ето един метод за развитие на Любовта. От трета страна, всички наши добри пожелания, които изпращаме към другите, ще се върнат към нас и ще ни повдигнат.

3. Има закон: **За да се поддържа твоята любов, всеки ден трябва да прибавяш нещо към нея.** Ако всеки ден се прибавя нещо към Любовта ти, тя ще има условия да се усили. Престане ли да се увеличава Любовта, заедно с това се спира и развитието ѝ. Затова Учителя препоръчва следното: Когато обичаш някой човек, старай се всеки ден да увеличаваш Любовта, тя да расте. А как ще стане това? – като откриваш все нови и нови добри черти в него.

4. Един закон гласи: **Ако обичаш някой човек, ти вливаш в него духовни богатства, духовни сили.** Той става богат и поради това богатство, което вливаш в неговата банка, другите се привличат от него. Те започват да го обичат, да го търсят. Той става ценен за тях. Всички са заинтересувани от това лице, искат да му услужат, да му помогнат, да му дадат нещо от себе си, без да знаят защо.

5. **Ако си подадеш ръката на тези, които са по-долу от тебе, за да ги повдигнеш, то други същества от Невидимия свят, които са по-горе от тебе, ще ти подадат ръка, за да те повдигнат.** Защо? Когато подадеш ръката си на тези, които са по-долу от тебе, Напредналите същества ще обърнат внимание на тебе, ще те възлюбят и ще те повдигнат.

6. Един закон гласи: **Когато помогнеш на някой човек да тръгне по Божия път, той ще те обича през цялата вечност.** Учителя казва: „Истински добродетелен човек е онзи, който може да събуди човешките души. Да събудиш човешката душа, това значи така да я нахраниш, че като влезе в твоя дом, да

разбере защо живее, да познае Божественото в човека и за вечни времена да помни какво е придобил от тебе.“ „Истинското добро, което може да направите на човека, е да го свържете с Първата причина, за да му покажете правия път в живота.“

Когато помогнеш на някой човек да тръгне по Божия път, той ще те обича през цялата вечност, във всички следващи прераждания, защото ти си му направил най-голямата услуга, която може да се направи някому. Той ще ти бъде винаги признателен.

7. Има закон: **Ако спечелиш няколко души за Бога, ти ликвидираш голяма част от твоята карма.**

Едно лице отиде веднъж при Учителя за разговор и му каза: „Как да се освободя от тежката карма, която имам? Аз убих човек.“ Учителя му отговори: „Има един дълъг начин за освобождаване от подобна карма. По-лесният и по-късият начин е следният: Спечели няколко души за Бога. Тогава тази твоя карма и някои други твои карми ще се ликвидират. Чрез спечелването на няколко души за Бога ти си направил едно важно дело, с което изплащаш много свои дългове.“

8. Закон е: **Ако простиш някому, ти ликвидираш с него кармата и ставаш свободен.**

Защо трябва да простиш? За да добиеш свободата си. Ако не простиш някому, между вас се задържа карма. В следващите прераждания кармата ще ви блъска от една стена в друга. Понеже не си простил, в твоето подсъзнание остава една скрита мисъл да му отмъстиш, да му напакотиш. До кога ще продължава това? Докато единият каже: „Прощавам“. Тогава и другият ще капитулира.

9. Учителя казва: „Голямо изкуство е да знае човек да задържи в себе си хубавото, което е придобил.“

Човек трябва да се старее да бъдат ограничени богатствата, които има. Понякога човек изпитва хубави състояния – любов към всички, благоговение, радост, дух на всеопрощение, мир и пр. В тези моменти той е богат, обаче може би след няколко дни той става отчаян, отпаднал духом. За да задържи красивите състояния, той трябва да спазва следния закон: **Да не изпада в каквото и да е отрицателно състояние, като например**

кипване, страх, тревога, недоволство и др. Когато изпадне в тези отрицателни състояния, той няма вече будно съзнание. Нисши същества чакат той да дойде в такова състояние и да го ограбят. Щом изгуби будното си съзнание, той е вече отворена врата. Като му мине после това отрицателно състояние, той е изгубил предишното красиво състояние, което е имал. Той е ограбен.

10. Закон е: **Човек не може да стои на едно и също място в еволюционната стълба.** Ако не прави усилия да се качва, ще слиза. Той може да каже: „Аз достатъчно се издигнах, достатъчно напреднах духовно, нека сега да почивам върху лаврите си, върху това, което съм постигнал.“ Не, той се лъже. Ако не се издига, той ще слезе на по-долно стъпало в еволюционната стълба. С други думи казано: За да не слезе, той трябва всеки ден да прави усилия да се издига, всеки ден да прави усилия да превзема Царството Божие.

11. **Човек всеки ден трябва да ражда нова мисъл, нови идеи в себе си.**

Слънчевата система заедно с планетите се движи около един космичен център с голяма скорост – 270 км/с. Пространството е живо. То е населено със същества от разни култури. И затова Земята изпада в своя път все в нови условия. Понеже пространството, през което минава Земята, е винаги ново и изпълнено с нови сили, нови идеи, затова човек има условия всеки ден да приема нови мисли, нови чувства, да има нови прозрения, нови открития, каквито до тогава не е имал. Това е наредено в Божествения Промисъл, за да има вечна обнова, вечно опресняване на човешкия душевен живот. Поради това, ако човек в себе си ражда всеки ден нови мисли, нови стремежи, нови чувства, ново просветление и пр., то денят не е загубен за него. Раждането на нови мисли и чувства в човека всеки ден се дължи и на друга причина. Бог всеки ден говори на човека отвътре и това, което Той говори, е винаги ново. Бог не повтаря нещата.

12. Учителя казва: „Човек се освобождава от своите лични чувства чрез закона за смириението.“

Има два закона за смириението:

I. При смириението човек става възприемчив към благословието, което иде от Гореве, а при гордостта той е невъзприемчив. Смири-

ението отговаря на чиния, обърната с лицето нагоре, за да приеме това, което се сипва в нея. А при гордостта – чинията е обърната с дъното нагоре и каквото се сипва в нея, изтича отстрани. Ето защо смириението е необходимото условие да приеме човек нови неща и да напредва.

II. **Смириението е метод, чрез който човек отстранява, преодолява съблазните, които среща в живота.** Как се обяснява това действие на смириението? Ето как: Понеже при смириението човек става възприемчив към Божествената светлина, като дойдат изостанали същества, които причиняват изкушенията, те не могат да издържат. Те се отдалечават и човек се освобождава.

13. **Четири закона на благодарността.**

Учителя казва: „Щом човек е всякога доволен и благодарен, той вече е придобил безсмъртието.“

„Като извадят неблагодарността и внесат благодарността в сърцата си, хората ще видят Бога и Христа.“

„Благодарността отваря път към Любавта. Благодарността води към Любавта. Без благодарността не можем да намерим пътя към Любавта.“

Ето законите за благодарността:

I. Когато имаш една неприятност и благодариш, тя ще си отиде.

II. Когато получиш някое благо и благодариш, то се увеличава. Ти ще получиш по-голямо благо.

III. Когато получиш някое малко благо и възроптаеш защо е толкова малко, ще ти се отнеме.

IV. Когато ти дойде някое малко зло и възроптаеш, то ще стане по-голямо.

14. Страданието има два вида действие върху човека. Някой мисли, че щом страда, ще се повдигне, ще се очисти духовно. Само ако приеме страданието с благодарност, той ще се повдигне. Това не значи, че той се примирява със страданието. Той ще работи за неговото отстраняване, но ще съзнава, че докато трае, то го повдига духовно.

Ако човек се ожесточава, озлобява при страдането, той ще слиза, ще изгуби и това духовното, което има. Значи важно е какво е отношението на човека към страданието и от това зависи доколко той ще се ползва от него.

ПСАЛМИТЕ НА ДАВИД. ПСАЛМ 23

Георги СТОЙЧЕВ

Малко са историческите паметници, останали за човечеството и като произведения на изкуството от миналите векове, подобни на псалмите на Давид. Да пееш и да танцуваш пред Господа, да изречеш най-съкровеними слова, да Му отгадеш цялото си сърце, да посветиш живота си на Неговото дело – това е пътят към безсмъртието. Цар Давид е изминал този път, затова неговите

псалми са жив разказ за страданията на душата, която търси спасение. „И в рая да живея, и в ада да отида, в душата ми ще има само радост.“ „Благодаря, душе моя, Господа!“...

Псалм 103 е един от върховете на поетичната мисъл на цар Давид. Звучи като космическа симфония. Учителя го цитира в своите беседи като образец на молитва, поезия и песен:

„В стиховете от 1 до 12 Давид описва отношението на Бога към човека: „Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил (Бог – бел. авт.) от нас престъпленията ни.“ (12 ст.). Бог държи престъпленията и греховете на хората далеч от съзнанието си, с което им дава възможност да не се спъват, да вървят напред. Съгрешил ли някой, Той му казва: „Стани, напред върви!“ „Както

„Бягството на Давид“, Юлиус Шнор фон Каролсфелд, гравюра на дърво

Жали отец четото си, така жали Господ онези, които Му се боят.“ (16 ст.) На сегашен език преведено, това значи: Така жали Господ за онези, които Го обичат. Страхът е животинско състояние, а любовта е състояние на човека. В пророческите времена, във времето на цар Давид, човек е бил повече във фазата на животното, затова е употребена думата страх. Сега човек е повече мислещо същество, а по-малко животно, затова думите страх от Господа трябва да се заместят с Любов към Господа. „А милостта Господня е от века и до века върху онези, които Му се боят.“ (17 ст.). Милостта Господня е върху онези, които Го любя, които Го слушат. Днес страхът е превърнат в послушание.

И тъй, като станете сутрин, обърнете се към душата си със следните думи: „Душе моя, благославяй Господа!“ Ако преди 3000 години Давид можа да каже това, защо вие днес да не го кажете?“ (Учителя)

По този начин една велика, красива душа е общувала с Господа в онези далечни времена. Днес светът е различен, хората са се променили, но Бог е вечна и неизменна същност. Нашето разбиране, нашето отношение не може да бъде друго, защото Бог не е променил своето отношение към хората; а ние, хората, имаме нужда от разговор с Господа. Разговорът с Господа в духовната наука се нарича молитва, псалм. И днес псалмите на Давид помагат на душата да поддържа жива връзката си с Бога. Учителя поставя задача на учениците си, която е изпит за тяхното безстрашие, обич и любов:

„Всяка сутрин вие трябва да съчините по един псалм от себе си. Който не знае да съчинява псалми, не може да се моли.

Първата работа като станете сутрин, е да съчините един малък псалм и да видите дали Бог ще го приеме.“

Това е школата на Бялото Братство. Ние имаме примера на един от нейните ученици – цар Давид, който е изпълнил скромно, топло и вдъхновено задачата на Учителя и ни е оставил пример на вяра и служене. За ученика няма минало, настояще и бъдеще – времето е сега.

Псалмите имат магическо въздействие. Те съчетават вярата в Бога с тайната наука на древните, поднесена по типичния за източните народи начин: чрез символи, които разкриват дълбоката философска мисъл на автора, чрез поетични образи, които могат да бъдат изтълкувани в традицията на езотеричното знание. Символите и образите се превръщат в обекти на човешкото съзнание. Така псалмите оживяват и душата се докосва до тайната на Божественото творение. Необходимо е съсредоточено внимание и време, за да може мисълта да преодолее текста, да го разбере и да се слее с неговия дълбок духовен смисъл. Затова молитвите и псалмите се изговарят бавно и ритмично. Ритъмът организира и насочва човешката мисъл. Източните народи произнасят дадена мантра или сричка многократно, на определен тон, с определен ритъм. Когато вибрациите на всички клетки на тялото на посветения се слепят в една единна вибрация със звученето на мантрата, той изпада в екстаз. Трябва да се опитаме да чуем вътрешния глас на псалмите, звука на образите, картините и символите. Ще направим опит с псалм 23, който покорява въображението със своята красота и съвършенство.

Псалм 23

„Господ е пастир мой“

Според Учителя Господ Исус Христос е колективно същество. Чрез Него се проявява цялото Небе – всички йерархии от духовни същества, завършили своята еволюция преди милиони години. Господ е най-великото, чисто и благословено Същество. Когато произнесем думата *Господ*, в нашето съзнание се появява образът на пастира, който води стадото; на Учителя, Наставника, който води своите ученици. Пастирът свири със своя кавал, стадото го следва. Чува се само сладкият глас на медните чанове. Истинско щастие за ученика е да намери своя Учител.

„На зелени пасбища ме упокоява“

Зелените пасбища символизират земните условия на живота: храната, дома, работата, почивката, приятелите, всички материални потребности на човека. Този, който приеме Учителя – Божествения Дух – за свой ръководител, той ще има всички материални условия, възможности и постижения. Животът му ще бъде изпълнен с тишина и уют. Този стих има отношение към физическото поле.

„При тихи води ме води“

Водата символизира живота. Учителят ни води при тихите води – при живота, изпълнен с тишина и хармония. Извежда ни от ограниченията на материята, на материалното съзнание, за да ни въведе в света на универсалната Любов, както малките капчици се събират, за да напълнят със своя живот моретата и океаните. Физическото тяло на човека е изградено от около 80% вода; тази вода, която носи живота, ни свързва. Тя е основата на единството, на връзката, която съществува между душите във физическия и

духовния светове. Този стих има отношение към духовния свят. Водата е неговия символ.

„Възвръща душата ми“

Душата – безсмъртната човешка същност – е напуснала света на свободата и е слязла в света на ограничението, за да добие опитността да одухотвори материята и да се завърне при своя Създател. Когато изречем тези гуми, човешкият Дух – нашата Божествена същност – ни изпълва със своето присъствие. Усещаме как нова енергия изпълва съзнанието ни. В ума ни нахлуват красиви мисли, а в сърцето – възвишени чувства. Звучи музика, лее се светлина. Гореще сме – в света на Духа.

„Води ме през пътеки на правда заради Името си“

„Пътеки на правда“. Колкото и да е условен преводът на псалмите, между пътеки и път има голяма разлика. „Пътеките“ са индивидуалните стъпки към пътя. „Пътят“ е духовно понятие със строго определено съдържание. Правдата има отношение към пътя на Божествената справедливост, която изисква да изчистим всички задължения, да се освободим от неправдите, които сме допуснали по време на нашия живот в света на гъстата материя. Да изчистим своята карма. Тази чистота е „заради Името“. Нашият живот е подпечатан с името на Господа Исуса Христа. Той затова слезе между своите си – да ги научи да познаят върховенството на закона – Божествената Правда. Да изучат малките тайни стъпки, които водят към нея.

„И даже в дола на смъртната сянка ако ходя...“

Когато между Слънцето и човека застане тъмно тяло, то хвърля своята смъртна сянка върху неговото съзнание. Човекът ос-

тава без Истина и Светлина. Това състояние не означава непременно физическа смърт, то е „долът“, но означава духовна смърт.

„...не ще се уплаша от зло, защото Ти си с мене.“

Не ще се уплаша от смъртта, защото аз съм изчистил своята карма и Ти, Господи, си с мене. За духовното Слънце прегради няма, то винаги свети. За Господа прегради няма, Той е винаги с нас, когато сме чисти, изпълнени с вяра и упование.

„Твоят жезъл и Твоята тояга – те ме утешават.“

Жезълът символизира духовната сила, чрез която кандидатът достига посвящение. Жезълът е небесната закрила на Йерархията, която властва в духовното пространство вън и вътре в човека. Тоягата е физическата сила, която има отношение към материалния свят. Тя може да означава даже насилие. Понякога ние, хората, не разбираме доброто, което Господ е приготвил за нас. Тогава идва тоягата – страданието, което ни показва пътя. Има моменти, когато Господ стоварва тоягата върху гърба на нашите неприятели, защото такава е Неговата воля. Тоягата е нашата физическа защита.

„Приготвиш пред мен трапеза срещу враговете ми“

Бог е всемилостив, дарява ни със своето изобилие – трапезата, отрупана с материални и духовни блага, въпреки враговете ни – „срещу враговете“ ни. Враговете са навсякъде – вътре в човека и вън от човека, във физическите, астрални и ментални полета, с които е свързан неговият живот. За ученика, който познава Пътя, който всяка сутрин съчинява псалм за Господа, трапезата винаги е готова. Бог дава – това е Неговото естество. Ще се полз-

ват само поканените на Господнята трапеза.

„Помазал си с елей главата ми.“

Главата на човека е неговия Божествен свят. Умът и мисълта са връзката със светлината на Всемира. Елеят е специалният екстракт, символ на Божественото присъствие, с което Небето ни дарява и благославя. В ума на човека се влива животът на цялото космично пространство. Елеят е есенцията на този живот. Това са минутите на откровение, чрез които човек достига съвършенство, придобива знание за Пътя.

„Чашата ми се прелива.“

Чашата е мъдрото човешко сърце, което прелива от Любов към своя небесен Баща, от истинско знание за духовните закони, които управляват живота на всички времена и пространства, от благодарност за Неговата милост и благодат, защото само мъдрото сърце носи знанието на вечното развитие, само мъдрото сърце е изпитало страданието, което сега прелива в радост.

„Наистина, благодат и милост ще ме следват

През всичките дни на живота ми,

И ще живея в Дома Господен На дълги дни.“

„В Дома Господен на дълги дни“, „В Дома на Отца моего много жилища има“ – цар Давид говори за закона на прераждането, за пътя на човешкото съзнание през пространствата и времената на Вселената. От една страна, Господ ще ни даде достатъчно дълъг живот сега, за да изпълним задачите, заради които сме слезли на Земята. Но дългите Господни дни носят вяра и надежда, че Господ ще ни упазва през следващите години, времена и епохи, за да бъдем съработници на Неговото дело.

БОГ – Върхът на космическата пирамида

Константин ЗЛАТЕВ

Фигура 1: Пирамидата на мирозданието

Ако си представим условно цялото творение във вид на една огромна пирамида, то на нейния връх безспорно е **Бог** – Творецът, Създателят на всичко съществуващо. Всъщност Бог не принадлежи към самата пирамида на мирозданието – Той е само точката, която увенчава нейния връх.

Във физиката и математиката за обозначаване на някакъв обект на изследване се използва понятието „материална точка“ – такава същност, която е без размери, без маса и без плътност. Тя не е нещо конкретно, разположена и измерима в пространството; тя просто е. Разбира се, физиците и математиците употребяват този термин за удобство, за да си спестят указването на материалните характеристики на обекта на изследване, ако те не са от значение в дадения случай. Но техният прием ни предоставя любопитната възможност да направим едно полезно за темата сравнение.

Бог, върхът на колосалната

космическа пирамида, може да бъде оприличен на такава именно „материална точка“ – т.е. *Той е „нищо“, което обаче съдържа в себе си всичко!*

Пирамидата е разделена – също условно – на две части: невидим (духовен) и видим (материален) свят. Посочени са йерархиите същества, които ги населяват – божествата и ангелите в невидимия и четирите природни царства на видимия свят: хора, животни, растения и минерали. По-подробно ще осветлим проблема в темата за космическите йерархии.

В по-долу изложената таблица ще се опитаме да разкрием най-важните сведения, предоставени от духовното познание относно Бога – при цялата условност на определенията, които биха могли да ни предложат само най-приблизителна представа за Неговата Същност и проявленията Му в Битието:

БОГ

Непроявен (Безначален)	Проявен
Абсолют, Абсолютен Дух (ср. Йоан 4:24 – „Бог е Дух“)	1) Бог-Отец: Творец, Създател, Вседържител, Промислител, Всевишен, Господ
	2) Бог-Син: Бог-Слово, Логос
	3) Свети Дух: Дух Божий, Дух на Истината и т.н.

Таблица 1: Бог и Неговите проявления

Към таблицата би трябвало да добавим и следните проявления

на Бога в сътворения от Него свят:

– **Христос:** Той е проявеният, въплътен Бог, живият Бог в материалния свят; в християнското учение Христос е въплъщение на Второто Лице на Света Троица – Бог-Син или Бог-Слово; Той е известен в духовното познание още и като Христовия Дух или Христовото Същество (термин, въведен от родоначалника на антропософията д-р Рудолф Щайнер).

– **Миров (Световен) Учител:** „Миров“ или „Световен“ означава духовен Учител с планетарна мисия; като правило Мировият (Световният) Учител е еманация (проявление) на Христовия Дух или на Духа на Истината (Божият Дух в една от Своите разновидности или специфични функции в Космоса).

– **Аватар** (в индуизма): инкарнация (въплъщение) на върховното Божество, която притежава и изразява пълнотата на Неговата (на Божеството) същност (например Мировият Учител Кришна е аватар на Вишну).

Пояснение към таблицата:
1) Непроявеният (Безначалният) Бог:

Това е най-великата тайна на Битието. Пътят към нейното разгаждане е безкраен, затова и тя навеки ще остане неразкрита. В своята седемстепенна категорична скала, разкриваща структурата на Вселената от гледна точка на субстанциалната градация в нея (материя – енергия – светлина – мисъл – Любов – Дух – Бог), Учителят Бейнса Дуно каз-

ва за Непроявения (Безначалния) Бог: „**Бог е абсолютната непроявена Божествена Същност.**“ Нека се опитаме да разтълкуваме, доколкото ни позволяват знанията и силите, тази кратка, но извънредно съдържателна фраза.

По Своята Същност Безначалният Бог е:

– **Абсолютен** (от лат. *absolutus* – безусловен) – сиреч превъзхождащ неизмеримо всичко останало, което не е абсолютно; включва Неговата вечност, безкрайност, безусловност, съвършенство, неизменност и самогостатъчност; Той е Причина сам за Себе Си (лат. *causa sui*), както и Първопричина за всичко съществуващо; само и единствено Безначалният Бог е абсолютно – никої друг и нищо друго; всички същества освен Него в своето духовно развитие, в своята еволюция са на път към Него, стремейки се през цялата вечност да достигнат Неговото абсолютно съвършенство, което обаче остава и ще остане завинаги недостъпно за тях; абсолютната Същност на Непроявения Бог е мистерия, която не би могло да разбули и най-високо еволюиращото съзнание на най-напредналите в космическата еволюция Същества.

– **Непроявен** – Той е проявил или изявил от Себе Си цялото творение, а Сам Той неизменно остава непроявен; всичко останало извън Него е в някаква степен проявено, а той завинаги ще остане непроявен; непроявен означава още и непознаваем, каквато е неговата Същност – нейната дълбочина е неизмерима, възможностите ѝ безгранични, а мистерията, която я обгръща, неразгадаема.

– **Божествен** – в тесния смисъл на понятието единствен Той обладава цялата пълнота на Божествеността; има и други

Същества – Божествени или дори Равнобожествени, ала те облажават само дял, само част от Неговата върховна и непостижима Божественост.

Безначалният (Непроявен) Бог е назван освен това „**Абсолют**“ и „**Абсолютен Дух**“. Понятието „Абсолютен Дух“ е въведено от великия немски философ-идеалист Георг В. Фр. Хегел, за да обозначи с него Световния (Космическия) Разум. В цитата от Евангелието от ап. Йоан Богослов (4:24), в рамките на разговора си със самарянката, Господ Иисус Христос казва за Своя Небесен Отец: „Бог е Дух.“ С тези думи Спасителят определя някои от най-важните характеристики на Непроявения Бог: изначалната Му нематериална, духовна природа; субстанциалната Му същност; обособеността Му спрямо всичко останало, сътворено от самия Него; Неговата единственост, уникалност и неповторимост.

В термина „Абсолютен Дух“ се съдържа иманентно (вътрешно присъщо) и истината, че само Той единствен е абсолютно, а всичко останало извън Него е относително, колкото и близо да е до Неговата абсолютност.

2) Проявеният Бог:

Проявеният Бог е еманация на Непроявения (Безначалния) Абсолют. Непроявеният Бог излъчва от Себе Си Проявения със задачата последният да стане Демург (от гр. *de miurgos*; буквално – майстор, занаятчия; в преносен смисъл – Създател, Творец), т.е. да сътвори Космоса, да го организира, да вложи в него принципи и закони, според които сътворението да се развива, и да наблюдава, контролира и при необходимост да пренасочва това развитие.

Понятието „Демург“ се среща за първи път в идеалистическата философия на най-великия

древногръцки философ и мислител Платон (427–347 г.пр.Хр.), а по-късно – и в мистиката на неоплатониците. Демургът е именно Творец на света, Създател на Вселената. Терминът обозначава и едно от определенията за Върховното Божество.

Непроявеният (Безначалният) Бог, Абсолютът не общува пряко с Битието, с Космоса. Проявеният Бог, Демургът е Неговият Посредник, невидимата нишка, свързваща Първоизточника с творението.

Проявеният Бог е един по Същност и троичен по Лица: Отец, Син и Свети Дух. Тази космическа истина е разкрита за първи път в Христовото благовестие и е намерила място и гостатъчно задълбочена трактовка в християнското богословие и църковното учение. Троичността на Проявения Бог разкрива спецификата на Неговите проявления в сътворения от Него свят. Всяко от Лицата Му изпълнява специфични функции във Вселената, без това да нарушава абсолютното единство между Тях.

В таблицата са посочени шест названия, отразяващи същността, ролята и функциите на Първото Лице на Проявения Бог – **Бог-Отец**. Има и други, но тези са основни. Ще разгледаме накратко значението на всяко от тях:

– **Творец** – както бе посочено по-горе, Той е наречен така поради факта, че е сътворил Вселената, всичко съществуващо, невидимия (духовния) и видимия (материалния) свят. В християнското учение Бог е сътворил света от нищо (лат. *ex nihilo*). Той е извлякъл първичната творческа субстанция от самия Себе Си и от нея е изваял и безформеното, и форменото.

– **Създател** – съдържанието на това понятие почти напълно се припокрива с това на предходното

(„Творец“), но има и един съществен нюанс на отлика: Творецът сътворява от нищо, а Създателят създава с помощта на вече наличен материал (субстанция). Разликата между сътворяване и създаване е отбелязана и при употребата на различни глаголи в оригиналния еврейски текст на Стария Завет на иврит.

– **Вседържител** (гр. Пантократор) – понятието свидетелства, че именно Бог е пълновластният Владетел, Господар и Разпоредител на света. Всички други същества, колкото и да са напреднали по еволюционния си път, са само Негови помощници и съработници – поне осъзнатите или пробудените измежду тях (всъщност съработници или служители са само най-извисените в духовно отношение хора, ангелите и боговете). Вседържителят притежава цялата власт във Вселената, Негова е последната дума за всеки и за всичко.

– **Промислител** – Божият Промисъл или Божият План за света включва произхода, същността, структурата и развитието на всичко сътворено. Промисълът (Планът) има своя велика Цел, която остава недостъпна за разбирането на огромната част от сътворените същества. Бог промисля за благо на всички Свои чедра, като им осигурява оптимални условия за съществуване и израстване. Промисълът (Планът) е неразделен от Божие съвършено знание (всезнание), от Божие тоездесъщие (всеприсъствие) и от факта, че Бог е над времето и пространството, напълно независим от тях.

– **Всевишен** – терминът означава, че Бог е над всичко останало, най-висок, най-извисен, неизмеримо по-висш от творението.

– **Господ** – понятието се

използва за обозначаване и на Първото, и на Второто Лице на Света Троица. Съдържа истината, че Бог е Господар на всичко сътворено (аналогично на Вседържител). Думите в човешките езици „господар“ и „господин“ са производни от него и отразяват частица от уважението и преклонението, което хората изпитват пред Бога и което пренасят към своите ближни.

Второто Лице на Проявения Бог – **Бог-Син** – е характеризирано с две названия. Ето накратко и тяхното съдържание:

– **Бог-Слово** – понятието отразява творческата природа на вечното Божие Слово. Бог сътворява света именно посредством могъществото, всеобхватността и всепроникването на Своето творческо Слово. Бог-Син е еманацията или проявлението на творческите функции на Божието Слово.

Най-ясно връзката между Словото и Бога, както и творческата роля на Словото във Вселената, са изразени в първите четири стиха от Евангелието от ап. Йоан Богослов: (1) „В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото. (2) То беше в начало у Бога. (3) Всичко чрез Него стана, и без Него не стана нито едно от онова, което е станало. (4) В Него имаше живот, и животът беше светлината на човеците.“

Словото е приравнено по същност, творческа природа и функции със самия Бог. В първия стих думата „начало“ не е членувана, за да свидетелства, че става въпрос за началото на всички начала или за праначалото, когато не е имало нищо друго освен самия Бог. Той чрез Словото извиква за живот цялото творение. Всичко става чрез Словото – сиреч Слово-

то участва в творческия процес не само от самото начало, но и на всички равнища на творението. Словото носи у себе си изначално живота – творческата субстанция, духа, жизнения принцип.

– **Логос** (от гр. logos – дума, слово, мисъл, разум, закон) – термин, който означава всеобщ (космически) закон, основа на света, световен ред и хармония. Съдържанието на думата допълва и пояснява творческата роля на Бог-Син или Бог-Слово в сътворяването на Вселената, установяването в нея на изначална хармония, която би следвало да бъде поддържана чрез действието на първичните Божествени принципи и закони, както и с помощта на възплетената свободна воля на разумните същества в Космоса.

Третото Лице на Света Троица – **Светият Дух** – е засвидетелствано още и с имената „Дух Божий“, „Дух на Истината“ и т.н. Какво означават те?

– **Дух Божий** или **Божият Дух** – същият, за Когото съобщава самият Исус Христос (възплетеното Второ Лице на Св. Троица) чрез думите „Бог е Дух“ (Йоан 4:24). Най-дълбоката Същност на Бога е именно Духът. Аналогично най-дълбоката същност на човека е също дух – частица или лъч от въздесъщия Божий Дух: безсмъртна също като своя Първоизвор и отправена към вечността, където обитава Той.

Учителят Беинса Дуно в цитираната вече по-горе книга „Заветът на цветните лъчи на светлината“ посочва **десет проявления** на Светия (Божия) Дух, свързвайки специфичните им функции в Космоса със същността и действието на съответни лъчи от светлинния спектър. Тези десет разновидности на Божия Дух са:

– **Духът на Любовта** – чер-

Вените лъчи;

– **Духът на Живота** – розовите лъчи;

– **Духът на Светостта** – оранжевите (портокалените) лъчи;

– **Духът на Мъдростта** – жълтите лъчи;

– **Духът на Душата или Вечният Дух** – зелените лъчи;

– **Духът на Истината** – сините лъчи;

– **Духът на Силата** – виолетовите лъчи;

– **Духът на Благотта** – аметистовите лъчи;

– **Духът Христов** – диамантените бели лъчи;

– **Светият Дух** (в тесния смисъл на понятието) – също оранжевите лъчи.

Розовият цвят не е спектрален. Но доколкото Учителят Беинса Дуно изтъква, че *Божествената Любов* се проявява в материалния свят именно чрез розовия цвят (в духовния – чрез светло или небесно синия, а в Божествения – чрез диамантено белия), то и розовите лъчи следва да бъдат разглеждани като взаимно заменяеми с червените, отразявайки специфични нюанси в действието на Любовта като космически Принцип.

Зелените лъчи са представени като изява на две разновидности на Светия Дух – Духа на Душата и Вечния Дух. Има ли разлика между тях и ако да – каква е тя? По наше мнение разлика има и тя е следната: Вечният Дух е свързан с етерния свят (сферата на жизнеността, най-тясно обвързана с физическото поле), а Духът на Душата – с будичния или интуитивния свят (родината на душата). Съответно и Духът на Душата би трябвало да бъде разглеждан като *по-висока октава* на Вечния Дух. Според някои източници на духовното познание съществуват

взаимовръзки между: физическото и астралното (духовното) поле; етерното и будичното поле; астралното и менталното поле, като обособени принципи или носители на съзнанието на човека (потенциални и актуални).

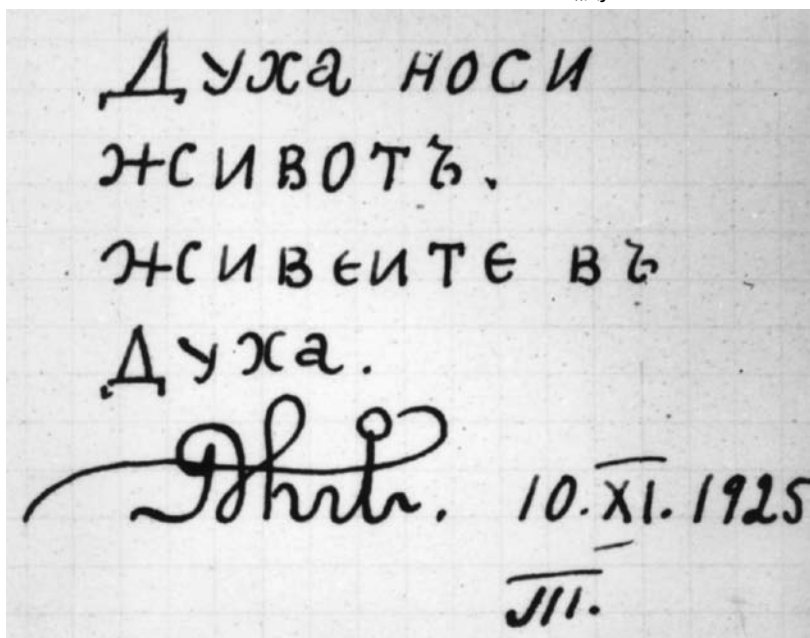
В „Заветът на цветните лъчи на светлината“ не е включен още един несектрален цвят – **златистият**. Съвсем не е случайно, че на иконите Иисус Христос, Света Богородица и светиите биват изобразявани със златисти ореоли около главите. Те са признак на висша степен на духовност или божественост. Затова и по наше мнение златистите лъчи би трябвало да са *по-високата октава на оранжевите (портокалените) лъчи*, изразяващи действието на Духа на Светостта или Духа на Обещанието (Духът на Обещанието е специфична и твърде интересна разновидност на Светия Дух; отразява обещанието на Бога към онези хора – или въобще разумни същества, – които изпълняват волята Му; казано с други думи, Духът на Обещанието е Дух на Завета между Бога и хората). Ако оранжевите лъчи са проекция на Духа на Светостта, то златистите лъчи – като тяхна по-висока

октава – би следвало да са проявление на **Духа на Божествеността** или на **самата Божественост**. Златистият цвят не е спектрален, понеже изключително високата честота на неговите вибрации не позволява вметването му в спектъра на лъчите, възприемани от човешкото око като разновидности на светлината в материалния свят.

Учителят Беинса Дуно по всяка вероятност не е включил тези лъчи (златистите) в своята книга, защото съвременното човечество (почти без изключения) очевидно не е подготвено да възприеме и да оползотвори тяхното въздействие. Той е бил скептичен също така относно способността на гнешния човек да използва по предназначение аметистовите и – още повече – диамантените бели лъчи (еманация на Христовия Дух). Само най-напреднали в духовно отношение окултни ученици навярно са в състояние да работят успешно с тях. Какво да кажем тогава за златистите лъчи, които изразяват върховната Божественост?!

Всяко нещо – на своето време.

лекция от цикъла
„Духовното познание“

Базови понятия на индийската духовна традиция в учението на Учителя Петър Дънов

Мирослав БАЧЕВ

Индийската духовна и философска традиция намира отражение както в Западна Европа и Америка, така и в България – в учението на Учителя Петър Дънов. В учението му са застъпени много от понятията, плавно формираны в хода на индийската мисъл. В тях са вложени конкретни и много ясни съдържания и идеи, поради което те надживяват времето си и остават като базови за различни традиционно-източни, както и нови западни учения в сферата на духовността като цяло.

Връзката на Учителя с източната духовна традиция проличава и в съдържанието на лекциите, които изнася, и в много насоки на дейността му. Да разгледаме първо втория аспект. Противно на разбирането на западно-европейската философия като цяло, и главно в лицето на немската трансцендентална философия, че истината може да бъде постигната спекулативно, сиреч без наличието на опита, Учителя споделя разбирането, че до големите духовни открития, до разбирането на истината човек не може да се доближи без реално нравствено издигане и пречистване, без пробуждане на латентните му духовни сили и способности. Наблягането на практиката, поставянето на опита пред спекулативното познание (в случая – метафизиката) обаче съвсем не подценява последното. Но то може да оживее само след получените резултати от живия опит или конкретна духовна практика. Нещо повече – един от изходните принципи в учението се изразява в максимата: „*Питате що е добродетел; по-добре попитайте какво тя ражда. Преди да се впуснете да изучавате същината, изучете резултатите на нещата*“ (к.м. – б.а.).¹ Поради това в неговото учение не се дават готови дефиниции на основните понятия – Любов, Мъдрост и Истина, а, в повечето случаи, единствено насоки за размисъл. Те могат да бъдат изяснявани попълноценно само след резултатите от приложението им непосредствено в живота.

Говорейки за душата, Учителя казва, че всички души са състояния на Божественото съзнание и че в действителност съществува

само една Велика Душа, а всички други души са единствено Нейни прояви: „*Душите – това са различни състояния, в които Божественото Съзнание се е проявило във време и пространство. Затова ние казваме: има само една Велика, Божествена Душа, а всички други души са само нейни прояви. Всичко може да излезне в света, но душите – никога. Те не могат да изчезнат, защото не може да излезне и Божествената Душа, Божественото Съзнание*“ (к.м. – б.а.).² Подобно е и учението на Упанишадите³ за отношенията Атман⁴ – джива (дживатман), където Атман – „вътрешния управител“⁵ е един и единен във всички същества, а това, което се смята за индивидуална душа (джива), е в действителност илюзорно.

Всичко това има отношение и към корелацията: душа – личност, за което Учителя често споменава в своите лекции. Личността тук е именно онова, което се обозначава като „джива“ в Упанишадите и същото, което се нарича „пуггала“ в будизма – то е носител на психо-социалните качества, но не е истинското, реално Себе: „*Днес хората не познават душата. Те не съзнават себе си като души, а като личности. Личността, това е физическият човек, а не истинското Себе – душата. Те познават и личностите на другите, а не душите им, които са истинските им близки.*“⁶ На санскрит това, което се нарича личност, се обозначава като „пуггала“. Будизмът⁷ отрича пуггала

¹ Дънов, П. *Сила и живот*, ч. 1, С., 2006, с. 476

² Беинса Дуно, *Учителят говори*, С., 2005, с. 9.

³ Последната част на всяка от четирите Веги в широкия смисъл на думата, разглеждаща езотеричното познание, съзерцанието и медитацията, ориентацията към вътрешния живот на душата.

⁴ Многогранно разбирано понятие, но в повечето случаи означава: истинското „Себе“, твърдствено с Абсолюта, същността на всичко съществуващо.

⁵ *Индийските санскритски първоизточници* – Веги, Упанишади, Бхагавад гита, С., 1996, с. 200.

⁶ Беинса Дуно, пос. съч., с. 9–10.

⁷ Необходимо е да се спомене, че трудно би могло да се говори за будизма изобщо, защото дори в рамките на една голяма традиция, различните школи в нея понякога имат коренно различни учения.

като вечна личност⁸; тя е конвенционалното название на едно само привидно единство. Но някои школи на будизма Махаяна утвърждават наличието именно на Атман – абсолютния субект, известен ни от Упанишадите, представен в горния цитат като „истинско Себе“.⁹

В учението на Веданта¹⁰ Абсолютът (безличностния Брахман) се проявява като Ишвара (личностен Бог) – Творец на света и обект на култа; Той е по-достъпния начин за разбиране на самия Абсолют. Абсолютът притежава само три качества, известни като *сат* – *чит* – *ананда*, или *битие* – *съзнание* – *блаженство*. Учителя говори за Абсолютното често като за Божествено съзнание, в което понятие се обхващат и двата му аспекта: Абсолют и Творец, Брахман и Ишвара; като Абсолютно съзнание, непроявено в образ, форма и обект (на почитание), и проявено Божествено съзнание, което е именно Христос – Божият Син. В тази връзка се прави известно разграничение между Абсолютния Дух и Божия Дух. „*Всички велики мисли и желания изтичат от извора на душата. Душата пък се пои от друг извор – човешкия дух. Човешкият дух се пои от още по-велик извор – Божия Дух. А Божият Дух се пои от най-великия извор – Абсолютния, Незнайния Дух на Битието, за Когото никой нищо не знае*“ (к.м – б.а.).¹¹

За Учителя истински реален е единствено Божественият свят, светът на Абсолютното. Той не може да бъде познат от човешкия разум като нещо обективно и формално, защото в противен случай човек ще се опита да ограничи в схващанията си Безграничното. Цялото битие се намира в неизменно единство. „*В Битието има единство. Например ти стоиш сред сто огледала и виждаш себе си на сто места в разни пози. Отражението ти е на сто места, но ти си един. Всички тези, които виждаш в огледалото на Битието, са сенки, а Онзи, който е извън огледалото, е реален... Унижението на един човек е унижение на другите. Сполуката на едного е наша сполука. Добродетелите на всички хора са наши добродетели. Погрешките на другите са наши погрешки. Животът е един. Животът в нас и във всички същества е един и същ. В някои избрани моменти на живота, когато си в повдигнато състояние, за миг проблясва великата истина за единството на всички, и после се връщаш в своето обикновено съзнание...*“¹²

Съгласно ученията на Упанишадите всичко е Едно (известно от Ригведа като *Тад Екам*). Абсолютът се проявява в света на материалното, който е всъщност негова еманация. Подобна на горната идея срещаме и в Бхагавад гита: „*Макар нероден, неизменен атман, аз – Едното във всичко живо, направлявайки своята природа, чрез йогамайя се възлъщавам*“ (4:6)¹³; „*В брамин изпълнен с мъдрост и скромност, както и в крава, и в слон, и в куче, и в грипльо, който се храни с кучета — мъдрият вижда във всички Едното*“ (5:18).¹⁴

Идеята за трите свята в индуизма или „трилока“ ни е позната още от Самхитите.¹⁵ В индийската космология битието се дели на три сфери: Небето, междинното пространство и Земята (в други случаи: Небе – Земя – Аг). Във всяка една от тях властва по един главен бог: Суря (Слънцето) в небесната, Индра или Ваю (въздуха) в междинната, и Агни (огъня) в земната.¹⁶ Идеята за трите свята присъства и в западния езотеризъм и теософията. Учителя също разглежда целокупния, единния Живот като едно цяло от три свята: Божествен, духовен и физически.¹⁷ В този

⁸ Освен будистката школа на ватсипутриите, които схващат *пудгала* като очевидна реалност, продължаваща да съществува и след паринирвана (окончателното освобождение).

⁹ Торчинов, Е. *Увод в будологията*, <http://buddha.eurasia.bg/content/view/2/4/>

¹⁰ Букв. „край, завършек на Ведите“, първоначално това е названието на Упанишадите, а впоследствие името на една от шесте ортодоксални (приемащи авторитета на Ведите) философски школи в древна Индия (наред с Йога, Вайшешика и др.), имаща за основа именно Упанишадите.

¹¹ Беунса Дуно, пос. съч., с. 13.

¹² Беунса Дуно, Акордиране на човешката душа (архив на Б. Боев), т. 1, С., 1999, с. 203–204.

¹³ *Бхагавад гита*, С., 1989. (прев. Йорданка Пейчинова и Владимир Левчев), С., 1989., с. 66.

¹⁴ Пак там, с. 76. За същата идея виж още в Бхагавад гита: 6:29; 13:30; 18:20.

¹⁵ Ведите в тесния смисъл на думата; в по-широк смисъл всяка от четирите веди обхваща четири части: Самхити, Брахмани, Араняки и Упанишади. Някои автори разглеждат Упанишадите като отделно звено поради по-различните идеи, свързани с наблягането на вътрешната страна на знанието, в противовес на външните ритуални действия.

¹⁶ Чолаков, С. *Древноиндийската култура*, <http://biblio.hit.bg/books/indian/culture.html>

¹⁷ Дънов, П. *Книгата на великия живот*, С., 2008, с. 148, 150–151.

пункт той се разграничава от християнските деноминации, приемащи два свята: физически (материален) и духовен. В действителност животът е сам по себе си един.¹⁸

Въпросът за Закона за карма е централен в повечето индийски школи. Неговите корени откриваме още във Ведите (Брахманите), в някои текстове на Упанишадите, по-пълно изложение в Бхагавад гита, както и поставен в един по-цялостен контекст в *даршаните* – школите на индийската философия. Думата „карма“ има санскритски произход и означава, най-общо казано, „дело, действие“. „Карма“ се разбира в няколко аспекта като: 1. духовно или физическо действие; 2. следствие от духовно или физическо действие; 3. сбора от всички следствия от делата на даден индивид в този или в един предишен живот; 4. веригата от причина и следствие в моралния свят.¹⁹

Учителя говори за Закона за карма като закон на Божествената справедливост. Страданията и отрицателните прояви в живота са резултат от отклонение от разумния живот, сиреч от законите на Първата Причина. Но страданията и противоречията имат за цел да върнат човека към първичния живот, живота на истинското знание.²⁰ Неразумно приложените свобода и любов предизвикват карма, която се регулира от закона на Божествената правда.²¹

Друг един аспект от Учението на Учителя е свързан с практиката на дълбокото и пъл-

но дишане. Още във ведическия период е засвидетелствана важността на дишането за живота във вселената. Самият свят е резултат на Едното Дихание. В „Химн на творението“ от Ригведа (X.129.), във втори стих, се казва, че още преди да съществува свят е било само Единното (Таг екам), което диша без дихание: „Смърт и безсмъртие нямаше тогава, не бяха ден и нощ в раздяла, бездиханно дишаше Единното, какво друго освен него бе?“²² В Атхарваведа има няколко химна, посветени на прана, където тя е персонифицирана. Нещо повече, прана е Ишвара (Господ), тя е навсякъде и във всичко: „Който почита праната, той обича целия този свят... праната се съдържа във всичко“ (Атхарваведа, XI.4, ст.1).²³

Учителя говори за въздуха като склад на Божествена енергия, което означава, че чрез различни дихателни техники тази енергия може да бъде възприета от организма: „Въздухът е склад на Божествени енергии. Животът там е складираше своите енергии – това е най-големият склад... Във въздуха се крие Божествена сила, която е в състояние да пречисти човека кръв.“²⁴ Правилното разпределение на прана в организма е условие за пълнокръвен живот и устойчиво здраве.

Друг един важен аспект от учението на Учителя е свързан с принципа на ненасилието и вегетарианството. Принципът „ахимса“ (букв. не-вредене), или още изискването за абсолютно неувреждане на живите същества, съществува в индийската култура от древността. В основата му стои разбирането, че животът е един в своята цялостност и всички живи същества са свързани едно с друго в пълно единство.

Махавира, основателят на джайнизма, има много съществен принос за популяризирането

¹⁸ Беинса Дуно, *Учителят говори*, С., 2005, с. 7.

¹⁹ *Енциклопедичен речник на източната мъдрост* (съст.: И. Шрайбер, Ф. Ерхард, К. Фридрикс, М. Дунер), С., 2008, с. 238.

²⁰ Дънов, П. *За мистичните учения* (съст. Р. Иванова), С., 2008, с. 170.

²¹ Пак там, с. 174.

²² *Индийските санскритски първоизточници...*, с. 74.

²³ Пак там, с. 83.

²⁴ Дънов, П. *Здраве и дълголетие чрез силите на живота природа* (съст. И. Михайлов), С., 2002, с. 62.

на този принцип, върху чиято основа той създава етически кодекс за миряни и монаси. Будизмът се движи по същата линия относно разбирането на ахимса, като разширява и развива този принцип до степен на всеобща любов към живите същества. Четвъртата степен от Осмичния будистки път към освобождението: правилно поведение, предполага задължително ахимса.²⁵ Известният мъдрец Патанджали, автор на първото познато ни систематично изложение на философията на Йога – съчинението „Йога-сутра“, определя като първо правило на Йога ахимса, т.е. въздържането от нанасяне на вреда на всичко живо.²⁶ От този принцип без съмнение произтича принципът на вегетарианството – въздържане от хранене с животински продукти. Убиването на животни и храненето с тях не само обвързва кармически, но и е напълно нехуманно от гледна точка на много от индийските учения, за които споменахме. Абсолютната нравственост и духовност изискват и отказ от насилието във всичките му форми, една от които и много съществена, е запазването живота на представителите на животинското царство.

Тройният път на Йога, известен още като „тримарга“, се формира може би около 3–2 в. пр. Хр., най-вероятно под влияние на изключителната по своето достойнство творба Бхагавад гита.²⁷ „Тримарга“ означава обобщение на трите пътя на Йога: *Бхакти-йога*, позоваваща се на предаността и любовта към Бога, *Джняна-йога* (Гняна-йога) – пътя на мъдростта и знанието, и *Карма-йога* – пътя на действието и волята (незаинтересованост от плодовете на действието).²⁸ В тази връзка може да се направи известна аналогия с трите принципа, изложени от Учителя в лекциите и беседите, които изнася. Самият той споменава за тримарга на едно място: „В древността индусите са имали три философии за живота: първата философия подразбира постигане на щастието чрез усилия, чрез волята; втората философия – чрез сърцето, а третата – чрез ума. Това са три специфични пътища за постигане на щастието.“²⁹ Същност учението за Любовта, Мъдростта и Истината може само в известна степен да се сравни с трите пътя на Йога, защото те са основни принципи на Божествения свят, а човек може само да се доближи до тях и да ги познае чрез техните проявления. Би могло да

се направи извод, имайки предвид гумите на Учителя за тези три принципа, че през призмата на учението на Бялото Братство трите пътя на Йога са проекции на тези Божествени принципа.

Друго едно понятие от индийската (будистката) традиция, което тълкува Учителя, е нирвана. Думата нирвана се среща в Упанишадите³⁰, но придобива централно значение в будизма. Нирвана означава буквално „угасване, замиране“. Още в ранния будизъм това „крайно състояние на битието“³¹ се тълкува по два начина: като пълно унищожение на живота (отрицателния аспект) и като положително състояние на блаженство, покой и мир.³² Според някои изследвания на пасажи от свещените за будизма текстове, свързани с нирвана, няма места, от които може да се направи заключение, че значението на нирвана е унищожение. Същност „изчезва“ привидната индивидуалност, за да остане истинното битие – идея, сходна по смисъл с идеята на Бхагавад гита. Ние сме принудени да описваме това състояние с отрицателни определения, доколкото то е отвъд пределите на човешкото мислене (т.нар. *апофатичен път* в християнското богословие).³³ Нирвана е състояние на безусловна свобода и съвършенство.

Разглеждайки това състояние в контекста на една всеобща мъдрост, изливаща се в различни форми и учения, Учителя говори за нирвана във връзка с Божественото съзнание, което не е характерно за будизма от тради-

²⁵ Чатерджи и Дата, *Увод в индийската философия*, С., 1995 г., с. 113.

²⁶ Пак там, с. 253.

²⁷ Повече подробности относно датировката на текста виж у Бонгард-Левин, Г. *Древноиндийската цивилизация*, С., 1986, с. 135–138 и следващите.

²⁸ *Раджа-йога* на Патанджали не се включва в понятието тримарга, защото то е просто по-късно наименование на изложения от него път на Йога в съчинението му *Йога-сутра*. В по-широк смисъл *Раджа-йога* съдържа в себе си *тримарга*, т.е. тройния път на Йога.

²⁹ Дънов, П. *За мистичните учения...*, с. 83.

³⁰ Виж Радхакришнан, С. *Основи на будистката философия*, С., 1996, с. 137.

³¹ Пак там, с. 113.

³² Пак там, с. 112.

³³ Пак там, с. 114–115.

цията Тхеравада (Хинаяна), но има много допирни точки с някои школи на будизма Махаяна (т.нар. Голяма колесница на будисткото учение): „Едно време, когато Буда е тълкувал своето учение на хората, условията са били малко по-други от тия, в които е живял Христос. И Буда, както и Христос, препоръчва хората да се примиряват със страданията. По кой начин? – Да се слезат с Бога. Туй е, което те наричат „да влезем в нирвана“. Някои казват: „Как, човек да живее в нирвана!? Да живее в нирвана значи да изгуби своя индивидуален живот.“ Когато 10–20 малки рекички влязат в една по-голяма река, изгубват ли своя индивидуален живот? Да, изгубват го. Те го изгубват външно, повидимому, но вътре в голямата река те съществуват.“³⁴ Нирвана не е унищожение, както смятат някои хинаянски школи, както и някои интерпретатори на будизма, определящи го грубо и научно неоснователно като нихилистична философия, а връщането на човека в първоначалното му състояние на сливане с Първата Причина.³⁵

За Учителя нирвана е онова мистично състояние, в което е вложено безсмъртието. В областта на самосъзнанието (личността) човек страда; с това състояние са свързани всички мъчения, промени и противоречия на земния живот. Прекратяването на страданията се състои в навлизането в свръхсъзнанието, една съществена област от което е наречена още „космично съзнание“. Това космично съзнание Учителя определя като нирвана. Според него в това състояние не се изгубва индивидуалността, а, напротив – там човек познава себе си в действителност, чувства живо смисъла на съществуващото, започва да разбира космическия ред и хармонията в битието³⁶: „Нирвана, то е мястото на блажените, които живеят в онази вечна радост – там човекът се освобождава от жилото на смъртта. В нашия език и в другите, в английски за пример, „holiness“, нирвана може да се замести с думата „святост“. Но думата „святост“ не може напълно да изнесе това, което нирвана съдържа в себе си. Нирвана напълно изразява онази основна идея, която индусите в миналото са влагали. Та сега пред нас стои една велика задача... Самосъзнанието не е мястото, дето човек може да живее. Мястото, дето може да живее, е нирвана, то е жилището на човека. Следователно всеки да се стреми към нирвана – то е безсмъртие или космическо съзна-

ние, дето можем да се развиваме правилно.“³⁷

От гореизложеното е видно, че основни понятия от индийската духовност, влизащи в състава на „санатана-дхарма“ (вечния закон, универсалната религия), присъстват в Новото учение и често гравитират около други идеи и основни положения. Този факт недвусмислено сочи, че, макар и нетрадиционно християнско по своята същност, учението му е своеобразен синтез на две големи традиции, каквито са християнската и индийската в някои нейни аспекти. Посредством един органически синтез на идеи (в противовес на доктринално-догматическия) учението на Учителя се явява и една споителна връзка за духовнокултурния диалог Изток – Запад, със собствен, неповторим облик.

Литература:

1. Беинса Дуно, *Акордиране на човешката душа* (архив на Б. Боев), т. 1, С., 1999.
2. Беинса Дуно, *Учителят говори*, С., 2005.
3. *Бхагавад гита*, С., 1989. (прев. Йорданка Пейчинова и Владимир Левчев), С., 1989.
4. Бонгард-Левин, Г. *Древноиндийската цивилизация*, С., 1986.
5. *Енциклопедичен речник на източната мъдрост* (съст.: И. Шрайбер, Ф. Ерхард, К. Фридрикс, М. Динер), С., 2008.
6. *Индийските санскритски първоизточници* – Веди, Упанишади, Бхагавад гита, С., 1996.
7. Радхакришнан, С. *Основи на будистката философия*, С., 1996.
8. Торчинов, Е. *Увод в будологията*, <http://buddha.eurasia.bg/content/view/2/4/>
9. Учителя Петър Дънов, *За мистичните учения* (съст. Р. Иванова), С., 2008.
10. Учителя Петър Дънов. *Здраве и дълголетие чрез силите на живата природа* (съст. И. Михайлов), С., 2002.
11. Учителя Петър Дънов, *Книгата на великия живот*, С., 2008.
12. Учителя Петър Дънов, *Сила и живот*, ч. 1, С., 2006.
13. Чолаков, С. *Дреноиндийската култура*, <http://biblio.hit.bg/books/indian/culture.html>
14. Чатерджи и Дата, *Увод в индийската философия*, С. 1995.

³⁴ Дънов, П., *За мистичните учения...*, с. 272.

³⁵ Пак там, с. 273

³⁶ Пак там, с. 277

³⁷ Пак там, с. 278

КОЕ Е ОРИГИНАЛНОТО СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ?

Словото на Учителя е записвано най-напред от Тодор Гълъбов (1914 г.) – професионален стенограф в Народното Събрание. През 1915 г. той е трябвало да замине за чужбина и с безпокойство е казал на Учителя, че след като замине няма кой да стенографира. Учителя му отговаря: „Той ще гоиде“. И скоро, на 19 юли 1915 г., идва Паша Теодорова, малко по-късно Савка Керемедчиева и от 1920 г. Елена Андреева. Трите стенографки са записвали едновременно всичко, което Учителя говори. След дешифрирането на стенограмите главно Паша е подготвяла беседите за печат. Това е един труден и отговорен процес, в който всеки може да сгреша. Затова Учителя е работил със стенографките в продължение на много години, ръководил ги е, обучавал ги е, помагал им е да видят и изправят погрешките.

Елена Андреева казва: „Учителя говореше самоуверено, никакво колебание никога не забелязах да има. Много рядко търсеше по-точен израз на идеята. Всякога знаеше или имаше какво да каже, но винаги избираше чисти образи, чисти думи, избягваше такива с двусмислено значение. Той имаше прост и чист език... Между нас и Словото на Учителя ставаше скрита, неизявена обмяна... Учителя говореше на разнородна публика, особено в неделя и в Общия клас – на хора на различно умствено равнище. Той се стараше да говори така, че да бъде разбран от всички слушате-

ли. А и през това време той отговаряше на техните тежнения, неразрешени въпроси, възнения и затова Словото изглеждаше разпокъсано, нелогично. Имаше в Словото вметнати мисли. Така е имало смисъл, но когато трябва да се предаде писмено, налага се да се съкратят или променят някои неща... В говоримата реч не всякога се спазват граматическите правила, които правят речта ясна. По интонацията на гласа може също да се познае каква е мисълта. В писмената реч мисълта трябва да се предаде само с думи и по този начин се губи много от богатството на фразата... Учителя искаше неговата мисъл да бъде предадена вярно и Паша винаги е успявала да стори това“. (Спомени на Елена Андреева, „Образът на Учителя през моите очи“, сп. Житно зърно, 2009, бр. 21 стр. 6–11). Не случайно от всички 15 сестри единствено Паша е получила от Учителя диплома за завършен „Класът на добродетелите“.

Преди да даде Словото, Учителя е правил години наред френологични изследвания на българския народ и е намерил най-подходящия начин за предаване на Словото, за да може то да бъде възприето и разбрано вярно. „Важно е идеите му (на Учителя) да се предават.“ (Спомени на Елена Андреева, „Образът на Учителя през моите очи“, сп. Житно зърно, 2009, бр. 21 стр. 11).

След като беседите са били подготвени за пе-

чат, Паша ги е чела на Учителя. Паша пише в спомените си (непубликувани спомени на Паша Теодорова, по ръкопис, директно предаден от нея): „Бях отишла при Учителя в горната малка стаичка, за да прочета няколко шпалти от една беседа, която се печаташе по това време. Както четях, Учителя ме прекъсна, спрях се, погледнах го, защото мислех, че ще коригира мисълта, обаче чух въпрос...“

„На 8 февруари 1941 г. Учителя каза: „Предстои да се поогледат малко беседите и лекциите, които съм държал, така не може да останат.“ (Спомени на Елена Андреева, „Образът на Учителя през моите очи“, сп. Житно зърно, 2009, бр. 21 стр. 11).

В спомените на Буча Бахар четем: „Всичко стенографирано и дешифрирано се пишеше на пишеща машина и Паша нанасяше корекциите отгоре. Така коригирани, беседите се четяха от Учителя, той ги одобряваше и след това се носеха на печатница. Пристигаха шпалтите за корекция, пак се връщаха, докато в ръцете ни се появеше том беседа. В „Парахода“ (така са наричали къщичката на стенографките) кипеше работа и живот. Всеотдайна работа на работниците, обрекли себе си на духовна служба, обърнали гръб на образователния си ценз, на общественото поприще, жертвали забавления и младост за Словото. По всяко време идваха братя и сестри да донесат по нещичко, да кажат, да се посъветват, да прочетат и споделят нещо неясно, да поръчат, да си препишат. Често се случваше, минавайки оттам, да се отбиваме и да заварваме Учител и ученик да работят над казаното вече в беседа или лекция. Беше топло, задушевно, сдържано и скромно. Работеше се усилено, за да може да се напечати всичко, което е изостанало, а имаше и огромна работа около непечатаните беседи.“ (непубликувани спомени на Буча Бахар, по ръкопис, директно предаден от нея)

От казаното дотук ясно се вижда, че беседите са били печатани, след като Учителя ги е одобрявал – и това е Словото, издадено по времето, когато Учителя е бил на Земята и малко след това, в периода от 1944 г. до 1949 г.

Неоспорим е фактът, че на всички тези томовете беседи името на Учителя е написано като автор. След като той самият е приел и одобрил този метод на работа, имаме ли право да съдим, да даваме оценки и да налагаме мнения дали това Слово е вярно или не? Нещо повече – да издаваме алтернативни на одобрените от Учителя издания по ръкописи с неизвестен произход. Така например много странно звучи написаното в края на беседата „И отвори устата си, та ги поучаваше“ („Поучаваше ги“, ИК „Жануа-98“, 2002 г., стр. 30) „Това е новото учение. Христос днес се е родил в света. Сега, като се върнете, заколете една

кокошка, кажете: „Да живее този новия Христос, Който ни освобождава отъ всичко! Наздравица!“ (?) В изданието, проверено от Учителя пише: „Това е новото учение. Днес се ражда Христос. Кажете си: „Да живее новият Христос, който ни освобождава отъ всичко старо“ („Поучаваше ги“, неделна беседа, държана на 7 януари 1923 г., печатница „Житно зърно“, 1949 г. стр. 22). Вегетарианството е важно и необходимо изискване за духовния растеж и развитие на ученика. Сам Учителя е бил вегетарианец, както и учениците му, така че публикуването на подобни текстове противоречи на основни принципи в учението.

Учителя заявява:

„Моята задача е да ви дам Божественото учение.

Вашата задача като ученици е да го предадете на българския народ.

Задачата на българския народ е да го предаде на всички народи.

Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си.

Вие отговаряте, ако не предадете на българския народ това учение.

И българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи.“ (сп. „Сила и живот“, 1992 г., бр. 1, стр. 2)

В беседата „Същината на човека“ (съборна беседа, държана на 24.08.1941 г., том „Възможности за участие“, Литопечат, 1941 г., стр. 41) Учителя казва: „Абсолютно никаква лъжа не се позволява, бяла или черна.“

Веднаж, непосредствено след 9 септември 1944 г., Учителя пожелал да отиде в Боровец. По това време се изисквало специално разрешение за ползване на лека кола. Борис Николов отишъл да вземе кола, като казал, че тя е нужна за възрастен и болен човек. Радостен, че е получил разрешението, той го дава на Боян Боев, който го занася на Учителя. „На кола, взета с лъжа, не се качвам“, казал строго Учителя...

Като се има в предвид казаното по-горе, можем ли да допуснем, че един Миров Учител ще позволи Словото му да бъде предадено в неверен вид и неговото име в продължение на повече от четиридесет години да стои като автор на изданията?

Ние също сме отговорни пред Небето да дадем историческа справка относно записването и предаването на Словото и да свидетелстваме за това, което сме видели с очите си и сме чули направо от устата на учениците на Учителя, участващи пряко в този процес, или сме прочели в ръкописните им спомени. Смятаме, че това е важно, за да не се допуснат манипулации, компроментирани или невярно предаване предимно на неиздаваното Слово, тъй като сега глав-

но то се разпространява сред българския народ.

Учителя е държал около 4000 беседи и когато си е заминал (1944 г.), са останали около една трета неиздадени беседи. Проблемът с неиздадените беседи е, че една част от стенограмите (около 500 беседи) според Елена Андреева са били недешифрирани и поради създадите се исторически обстоятелства работата е трябвало да продължи тайно, което сериозно затруднява и забавя процеса на подготовката за издаване. С течение на времето стенограмите са избледнявали и е било трудно да се дешифрират. Също така при разчитането им е имало някои пропуски, неясноти и гр. Поради особения характер на стила на Учителя (периодична реч – дълги, сложни изречения) малки пропуски на някои места правят текста трудно четим и неразбираем. А най-важното и основно изискване, което Учителя е имал, е било неговата мисъл да се предаде вярно и понятно за всички, тъй като това учение, както и Христовото, е за всички души, които искат да се пробудят духовно.

Следвайки Завета на Учителя, че Словото трябва да бъде предадено в ясен и разбираем вид, а също и поради факта, че по времето на Учителя Словото не е било издавано по първично дешифрираните стенограми, а е било четено на Учителя и коригирано от него, учениците не са си позволили да издадат тези ръкописи в първичния им вид, макар че е имало и противоположни мнения. Тогава стенографките Паша и Елена, а също така Боян Боев и Борис Николов, продължават да работят много усърдно, за да подготвят ръкописите в ясен и четим вид. За повечето от учениците на Учителя е било ясно, че именно стенографките, които цял живот са работили това според указанията на Учителя, могат най-добре да го направят. Те имат и вътрешната връзка и ръководство на Учителя, тъй като са били едни от най-преданите ученици.

Едва след 10 ноември 1989 г. се създадоха условия за издаването на неиздадените беседи. Ръкописите на беседите, издадени след 10 ноември 1989 г. са от два източника:

1) Ръкописи, съхранени във времето от учениците на Учителя и директно предадени на следващите като оригинали за печат.

2) Ръкописи от Държавния архив – вероятно текстове, конфискувани от домовете на учениците по времето на комунизма.

Сега е свободно, всеки пише и издава, работи според нивото на своето емоционално, интелектуално и духовно развитие. Всеки иска да даде своя принос. В спомените на Паша Теодорова пише: „Учителя изля една лекция във форма на въпроси, на които нито ние, нито той давахме отговори. Аз си мисля, дали Учителя не направи този опит, за да разбере кой колко и как

може да разбира мисълта му и какво въздействие тя би оказала върху нас. Силна и мощна е мисълта на Учителя и всеки, който е могъл да я възприеме, ще я преживее по специфичен начин, според вътрешната си подготовка“.

И на кого да вярваме?

– на тези, които Учителя избра за свои ученици;

– на които той предаде Словото и работи с тях в продължение на много години;

– които присъстваха на беседите, изучаваха учението и живяха според него;

– които подготвиха, съхраниха с риск за живота си и преподаваха ръкописите на неиздадените беседи на следващите ученици според един от основните закони в Школата на Учителя – Законът на Веригата, или:

– на издания, направени по случайно попаднали в Държавния архив работни копия от ръкописите на неиздаваните беседи, без да имаме точна доказателствена информация за произхода им, „не редактирани“ или „редактирани“ от хора, които сега навлизат в учението, които никога не са чули на живо Словото на Учителя и не познават добре процеса на записването му, дешифрирането на стенограмите и подготовката за печат.

Сега, в началото на 21 век, почти цялото Слово на Учителя е издадено. Да благодарим на тези, които направиха това с любов и безкористно. Ние всички искаме да четем оригиналното Слово на Учителя, да се докоснем до неговите вибрации, святост, чистота и сила; да го прилагаме и живеем според него.

Но кое е то? Как да го разпознаем?

Това е дълъг процес: на проучване на Словото; прилагане методите на Учителя; развиване на духовни качества и добродетели, благоговение и смирение; молитви, служене на Бога. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моето Слово“. Борис Николов ни посрещаше в Малкия дом с думите: „Словото на Живота пазим!“, т. е. това не е формален акт на съхранение на буквална информация, но дълбок вътрешен процес на трансформация. Когато възлюбим Словото и то стане наш живот, тогава ние сме го опазили.

Огънят е запален, сложена е трапезата, хлябът (Словото) е готов. Да вкусим от този хляб и да чуем сладките му думи. Да опитаме да приложим учението на Учителя, да бъдем вегетарианци, да водим чист, природосъобразен живот в мисли, чувства и дела, да научим изкуството да общуваме като братя и сестри. Тогава умът ни ще просветне, сърцето ни ще се изпълни с Божията Любов, душата ни ще се пробуди и ние ще може да възприемем идеите на Учителя в техния оригинален вид.

От дългогодишни последователи на Учителя

Мозъкът

УЧИТЕЛЯ

Най-ценното нещо в човешкия организъм е мозъкът. Човек трябва да владее мозъка си, т.е. да познава законите, които го управляват, за да може разумно да се ползва от неговата енергия. Той е голяма динамо на сили, на електрическа енергия, която изпраща по целия организъм. Ако знае правилно да се ползва от тази енергия, човек би могъл сам да се лекува.

Днес няма по-велико нещо от устройството на човешкия мозък, както и от устройството на очите. Човешкият мозък има две страни: материална, или физическа, и духовна, или силова. Когато човек напусне Земята, материалният мозък изгнива и се разлага, а духовният, т.е. силовият, в който е записан целият му живот, той взема със себе си. Материалният мозък е организиран според силовия. Докато материалният и силовият мозък са свързани, докато са в хармония, човек учи, възприема знания, помни.

Мозъкът на човека е съставен от два вида материя: от груба, физическа материя, която се разлага, и от духовна, ефирна, която не се разлага. Върху духовната материя на мозъка се отпечатват всички човешки мисли. Като умре, човек взема със себе си именно тази ефирна, духовна материя на мозъка. Този мозък дава образа, лицето на заминалия.

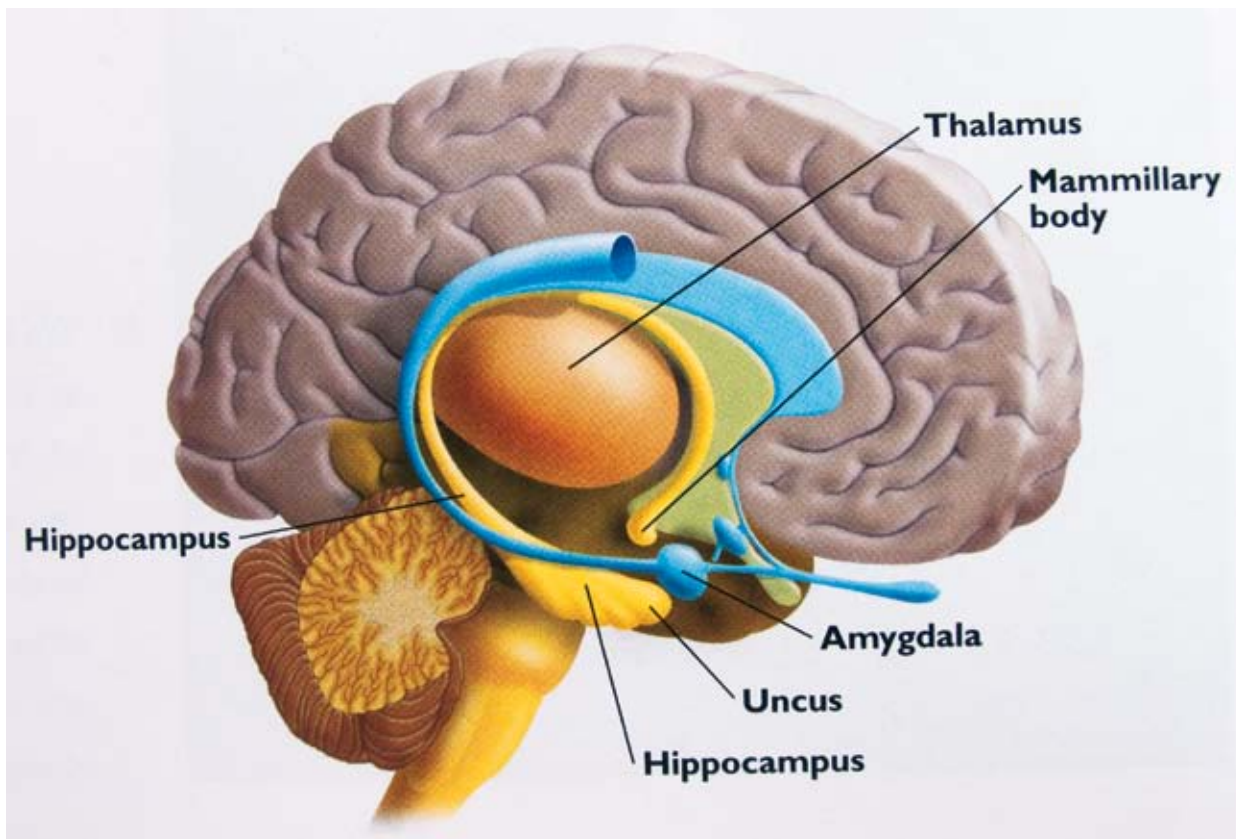
Човешкият мозък в своето развитие има цяла история. Неговите прародители са нисши-

Проявите на физическия мозък имат отражение в астралния и в умствения мозък. Следователно, ако физическият мозък не функционира правилно, това се отразява в мозъка на другите два свята, дето човек преживява нещата по обратен път.

те животни. Веществото, от което се е образувал мозъкът, се е събирало в продължение на милиарди години. Тия елементи, от които е образуван мозъкът, са се събирали не само на Слънцето, но и от цялата Вселена. Понеже човекът е създаден от материята на целия космос, се нарича микрокосмос.

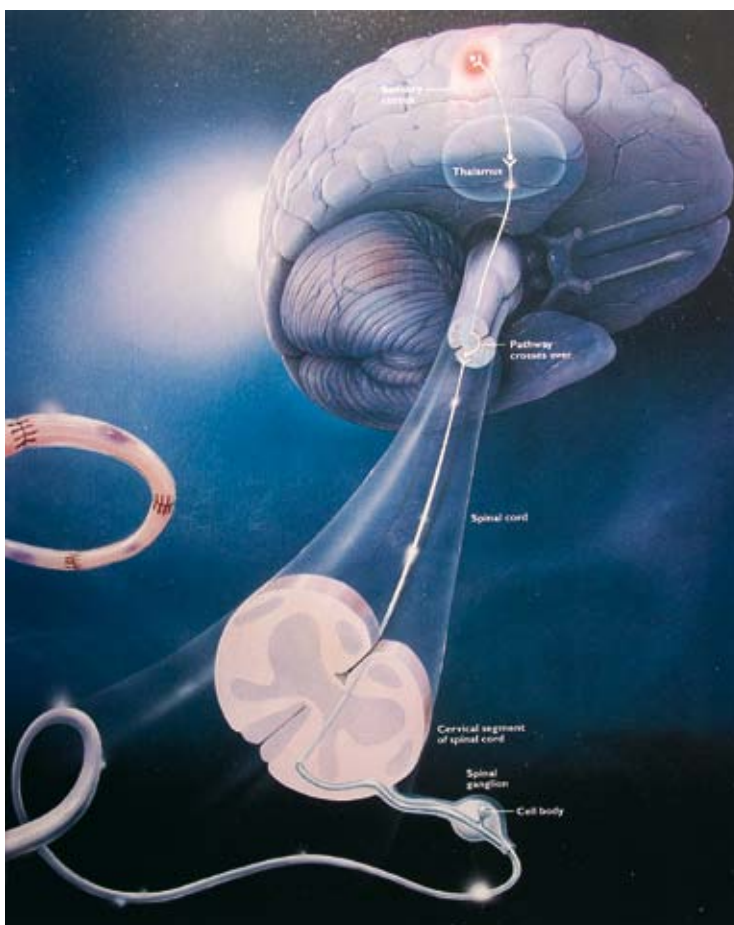
Съвременните учени при известни случаи са отваряли черепа на човека и са наблюдавали мозъка. Те са виждали как той пулсира, как се увеличава и намалява по обем. При счупване на част от костта на черепа отваряла се е дупка, голяма до 2–3 квадратни сантиметра, и ако субектът е развълнуван, забелязвали са, че мозъкът се издига навън, а щом се успокои, пак се прибира. Същото нещо се забелязва и при възбудена мисъл. Щом мисълта е силно възбудена, мозъкът се издига (разширява) до 2,3–5 см.

Задният дял на мозъка всъщност е най-старият мозъчен дял, мозъкът на земноводните и влечугите, или рептилният мозък. Състои се от сензорно-моторната ни система – гръбначния мозък, огромната мрежа от нервни окончания, идващи от тялото и техните невронни връзки.

Втората неврална структура, емоционално-когнитивният мозък, е наречена мозъкът на нисшите бозайници. Понеже тези структури обгръщат като лимб рептилния мозък, те са известни като лимбична система. Тук природата добавя сетивните центрове на слуха и обонянието, което повдига цялостната сензорна система на ново ниво.

Неокортексът е вербално-интелектуалният мозък, или мозъкът на висшите бозайници. Третият мозък въвежда езика и мисленето, способността да застанем отстрана на всички други мозъчни активности и да ги наблюдаваме обективно, да съобразяваме всички фактори на дадена ситуация, вместо да реагираме инстинктивно на нея.

За строежа на мозъка

Един ден, ако изучите и разберете строежа на вашия мозък, ще дойдете до положителната наука за живота. Тогава ще гледате на мозъка като на динамо, в което се срещат и преплитат енергии от целия космос.

По гънките на мозъка тече космическата енергия, която душата използва. Енергията на мисълта тече именно по тия гънки и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство.

Ако разгледаме човешкия мозък, ще видим, че от общия център излизат бели нишки към повърхността му. Тези бели нишки постоянно се нагъват и по този начин образуват бялата мозъчна маса, бялото мозъчно вещество, а това вещество се покрива със сиво. По бялото вещество минават енергиите, а в сивото вещество, което има зърнест строеж, се развива дейността на енергиите. От дължината на нишките в мозъка зависи какви енергии ще възприеме човек от природата. Тези нишки са като антени. Ако са по-къси или по-дълги, ще имаме два различни резултата. Човешката интелигентност може да се определи от количеството на белите нишки и на мозъчните зрънца, които служат за възприемане и образуване на човешката мисъл. Защото светлината и въобще енергиите идат за нас от един външен, от един друг свят. **Възвишените мисли се възприемат чрез специфични нишки, които се образуват в предната част на главата.** Хората, които имат тези нишки, са новите типове, които природата приготвя, новата раса, която сега се създава. Тези хора са много справедливи и интелигентни. Ако нишките в мозъка на един човек са все къси, той е един обикновен човек.

Човек е пратен на Земята, за да приготви материалите за създаването на тези нишки в мозъка си и да може чрез тях да влезе във връзка с енергиите на природата и да възприеме нейните мисли и идеи, които ще му разкрият пътя към знанието и светлината.

Интелигентността на човека зависи от устройството на бялото вещество в мозъка. По нишките на бялото вещество се определя характерът на човека. Ако тия нишки не са еднакво дълги, ражда се дисхармония в проявата на моралните чувства, както и в домашните и в обществените чувства, а също тъй и в мис-

лите. Понякога човек с неразумното си живее-не осакатява тези нишки. Тогава животът му не се проявява правилно и той усеща главоболие, стеснение и тъмнина в мозъка. Когато тези нишки са нормално развити, т.е. еднакво дълги, от тях излиза светлина. Някои от тия нишки сега се образуват. Колкото тия нишки са по-дълги, толкова и човешкият характер е по-силен.

Физиолозите и анатомите, които изучават човешкия мозък, забелязват в предната част на мозъка тънки, едва уловими с микроскоп бели нишки като нерви, от особена материя, от особен род. Колкото по-тънки и многобройни са тези нишки, толкова и съзнанието на човека е по-силно развито. У хората от нисък уровень и у животните също има такива нишки, но те са по-малко на брой и по-тънки. Когато човек работи усилено върху себе си, той развива съзнанието си, а едновременно с това се развива и тази мрежа от нервни влакна, орган на съзнанието.

Умствените способности и интелигентността на човека не се определят от тежестта на мозъка, както някои погрешно мислят, но от развитието на предния мозък, на челото. Челото е обърнато към ангелския свят, то представя мислителната сила на човека.

Съвременните учени, като биолози, физиолози, анатоми са изучили човешкия мозък, като са събрали много факти относно гънките на мозъка, както и относно бялото и сивото вещество, но не са обърнали внимание върху известен род мозъчни клетки, които пречупват светлината на моралния свят. Тази област в мозъка на човека е наречена морална среда. Моралният свят, в който зло не съществува, изпраща своята светлина до мозъка и тази светлина се възприема от клетките на тъй наречената морална област. Тази светлина не иде от Слънцето. Тя минава само през Слънцето, но не е нито слънчева светлина, нито слънчева топлина. Забелязано е, че всички хора не приемат еднакво количество морална светлина и топлина: някои приемат повече, някои – по-малко.

Мозъчните клетки разполагат с изкуство, със знание да пресъздават човешкия организъм. Например много от тези клетки работят сега върху създаване на безсмъртното тяло на човека. Достатъчно е да се даде импулс на тези

клетки, за да преустроят човешкия организъм. Мозъкът, сърцето на човека могат напълно да се преустроят, но при условие човек да заживее нов живот, съвършен и чист, съобразен с Божиите закони.

Човешкият ум още не е организиран. Не че умът сам по себе си не е съвършен, но организъмът, мозъкът, който възприема образите, не е съвършен.

Да можем да възприемем трептенията на по-висшите светове – Божествените трептения – това е целта на развитието на главния мозък.

В мозъка на човека има едно спирално, едно кръгообразно движение. И когато това движение се извършва правилно, човек мисли добре и върви добре, без да залита.

От физиката знаете, че енергията от положителния полус минава в отрицателния. Знаете ли по какъв път минава положителната енергия? Тя обикновено излиза от дясното полушарие на мозъка, върви по повърхността му, минава под лявото полушарие, после извива над него и се връща под дясното полушарие. Тук, в отрицателния полус, се образува светлина. Значи мисълта иде от дясното полушарие, минава през лявото и като резултат на това се произвежда светлина в съзнанието. Вие трябва да изучавате законите на мисълта.

Енергията от дясната половина на мозъка минава в лявата, затова съвременният човек мисли само с лявата половина на мозъка си. Туй е причината за асиметрията в човешкото лице. В бъдеще, когато енергиите на ума и сърцето се хармонизират, в цялото тяло на човека, както и в удовеите му, ще има пълна симетрия.

Нисшите центрове отговарят на обективния ум, на личния живот. Висшите центрове имат отношение към разсъдливостта, към причинността на нещата. Те погразбират отношението на човека към неговия ближн.

Съвременните хора работят само с известни мозъчни центрове - с тия, които имат отношение към тяхната работа. Например математикът, който има отношение повече към числата, работи главно с центъра на числата; когато разглежда математическите истини от гледището на философията, той работи повече с центъра на разсъждението; поетът работи повече с въображението. Изобщо човек работи най-много с десетина мозъчни центъра.

Даже и да развие всичките си центрове, той не може да работи едновременно с тях.

Енергии и центрове в мозъка

Енергиите в човешкия мозък се разделят на три главни области: първата област е зад ушите, дето функционират нисшите енергии. Тази област може да се уподоби на ада в човека. Втората област обхваща енергиите, които функционират в полето на челото – човешкият живот. Третата област обхваща енергиите в горната част на мозъка, дето функционират висшите морални чувства. Тази област може да се уподоби на рая в човека. Когато човек противодейства на своите морални чувства, енергията от тази област слиза долу, зад ушите, в ада. За да не става това, човек трябва да дава хог на своите добри желаниа, да не ги спира.

Някога задната част на мозъка има по-висока температура, отколкото трябва. Необходимо е да възстановите нормалната температура на мозъка. Това се постига с поставяне на ръцете над главата или чрез прекарване на пръстите през косата, отгоре до долу, както се решите с гребен.

Ако се събере много необработено, неприложено знание, енергията на това знание ще се натрупа в задната част на главата, дето са личните чувства на човека. Това излишно количество енергия ще наруши равновесието в мозъчните центрове. За да се възстанови равновесието, част от енергията трябва да се отпрати в предната част на мозъка. Забелязано е, че горделивите хора държат главата си вирната. У философите пък, които работят повече с предната част на мозъка си, центърът на тежестта на главата е повече в предната част на мозъка. Затова философите често ходят с малко наведена напред глава. У религиозните хора енергията е натрупана повече в центъра, в горната част на главата, дето е центърът на религиозното чувство, вследствие на което те държат главата си изправена. Погледът им е отправен нагоре.

Понеже мозъкът е свързан с всички части на тялото, каквото поляризиране става в някои негови центрове, то веднага се отразява в съответните органи на тялото, които по такъв начин вземат участие в натрупването на енергии. Като знаете това, вие трябва да търсите начини да пренасяте излишната енергия в организма си от един център на друг или от един уг в друг. Щом постигнете това изкуст-

во, вие ще можете да мислите правилно.

Като разглеждаме най-високата част на мозъка, теменната област, отиваме към центровете, свързани с вярата, милосърдието, любовта към Бога.

Човек ще приеме Божията любов през горната част на главата си, през темето. Физическата любов пък минава през задната част на главата. Изобицо всеки център е свързан с известни сили в природата. Горната част на мозъка се занимава с възвишените чувства.

Доказано е, че линиите на ръката се обуславят от мозъчните центрове. Ако пипнете ръката на човек, на когото мозъчните центрове са добре развити, ще усетите особена, мека, приятна топлина. Като се вгледате в линиите на ръката, ще видите, че от някои излиза светлина. Такава светлина излиза и от някои мозъчни центрове, които са добре развити. Например ако центърът на съвестта е добре развит в човека, оттам излиза приятна бяла светлина. Има случаи, когато от един център излиза светлина, а друг някой е свършено тъмен. Например човек може да бъде крайно съвестен, справедлив, а да не е развил религиозното чувство – любовта към Бога. Този център

се намира на горната част на главата. Щом не е развит този център, никаква светлина не излиза оттам.

Понеже умът е скрит вътре, то като погледнем ръката си, тя като един барометър ще показва какво е същинското състояние на нашия мозък. Ако малкият ви пръст започне да се изкривява навътре, това показва, че центровете на съвестта в мозъка започват да се деформират т. е. центровете на мозъка са в едно анормално състояние. Ако показалецът започне да се изкривява, да се деформира, това показва, че личните чувства на човека, чувствата на уважение, започват да се изкривяват. Този човек е окачил честолобуието на закачалката, той вече не пази своята чест, и затова пръстът му се изкривява. Ако се изкриви в едно или друго направление средният пръст, това показва, че моралните чувства на човека се изкривяват, деформират. Ако се изкриви безименният пръст у човека, това показва, че умът му се изкривява. Тъй че разните състояния на изкривяване ни показват състоянията на мозъчните центрове, а това показва силите, които работят вътре в гушата.

За мозъка

Из книгата на Дж. Пиърс „Biology of transcendence“

Авторът е нашият американски публицист, който си е поставил за цел да направи достъпни за широката публика изследванията от предния фронт на науката, които иначе си остават достъпни само за тесен кръг от специалисти. Книгите му: „Краят на еволюцията“, „Пукнатина в космичното яйце“ и най-новите „Биология на трансценденцията“ и „Смъртта на религията и раждането на Духа“ са световни бестселъри, и по-важно – техните тревожни послания карат обществото да се записва накъде върви. Передават на читателите някои извадки, в които ясно се вижда паралел с знанието, което Учителя е дал в началото на 20. век.

Структура и функции на нашия проучен мозък

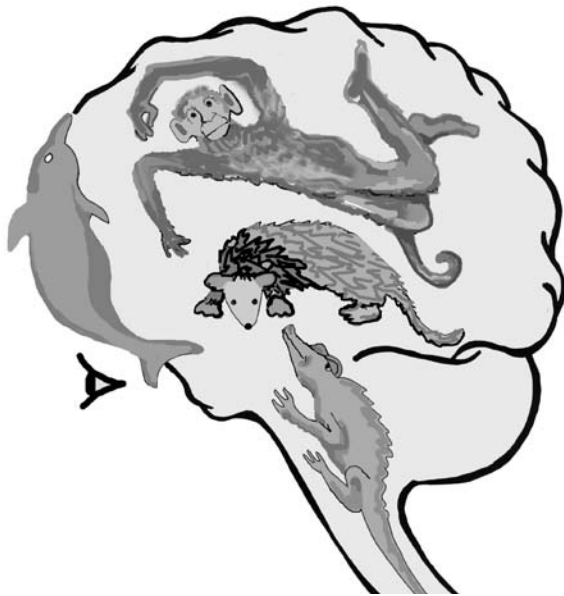
Неврофизиологът Пол МакЛиън, един от най-големите изследователи на мозъка в наше време, в продължение на десетилетия прави своите проучвания и намира поразяващо сходство между трите неврални системи на главния мозък и мозъчните структури на трите главни групи животни: земноводни, нисши бозайници и висши бозайници. Той проследява този паралел в продължение на повече от половин век.

Става ясно, че природата никога не за-

хвърля работеща система, напротив – включва по-старата система в нова, по-обширна и по-ефикасна.

Първоначално неврофизиолозите са разделяли мозъка на гва дяла – преден и заден. Задният дял всъщност е мозъкът на земноводните и влечугите, или рептилният мозък, наречен от МакЛиън **Р-мозък**. Състои се от сензорно-моторната ни система – гръбначния мозък; огромната мрежа от нервни окончания, идващи от тялото и техните невронни връзки; примарните неврални системи на сърцето. Предният

мозък включва в себе си **мозъка на нисшите бозайници** и този на висшите бозайници – **неокортекса**.

Рептилният мозък

Този най-стар мозък поема като част от функциите си механични дейности като писане на машина или компютър, каране на кола, каране на велосипед, сетивно-моторните аспекти на свиренето на пиано например. Така той позволява на висшия ни мозък да наблюдава отстрани тези моторни дейности и да търси и намира начини за усъвършенстването им.

Тази най-стара от всички мозъчни структури е изкусна в защитните функции, каквато е мимикрията при животните и всички други манипулации, обръкващи врага. Присъщо му е изкуството да мами, което може да бъде използвано от неокортекса, за да развива с негова помощ стратегии за успех в света на бизнеса и политиката например. При това неокортексът изкусно оправдава и прави благоприятни – поне за нас самите – действия, които понякога са госта неморални. Благодарение на съюза на неокортекса с тези измамни нисши отдели на мозъка, ние се научаваме да лъжем, да сме щастливо задоволени, когато сме измамили успешно и да се окайваме и самосъжаляваме, когато също така успешно сме измамени.

Освен че ражда стратегии за оцеляване, нашият Р-мозък разработва подсъзнателно множество решения, свързани с физическото ни благодеяние, много от тях – съвместно с други раздели на мозъка. В спешни ситуации неговата

реагираща система алармира неокортекса за събития, изискващи бързо фокусиране на вниманието и евентуална мобилизация на всички системи в тялото.

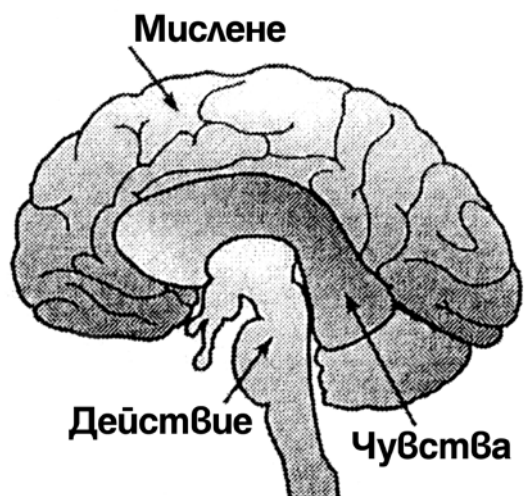
Мозъкът на нисшите бозайници. Емоционално-когнитивният мозък

Втората неврална структура е наречена мозъкът на нисшите бозайници (в оригинала е: старият мозък на бозайниците – old mammalian brain – бел.прев.)

Наистина, той много прилича на това, което намираме при бозайниците като поведение и възможности, кодирани в него, например грижата за изхранване на малките. Понеже тези структури обгръщат като лимб рептилния мозък, те се наричат лимбична система. Нарича се още емоционално-когнитивен мозък, защото тук природата ни добавя сетивните центрове на слуха и обонянието, което повдига цялостната сензорна система на ново ниво на функциониране в един нов свят.

В допълнение, тук са основите на всички форми на взаимоотношения, включително възприемането ни за околния свят като нещо „друго“, нещо, с което трябва да направим връзка. Докато рептилните отношения към всеки обект се обект са: „Това дали е нещо за ядене, за чифтосване или ще ме изяде?“, при бозайниците системата е много по-сложна и притежава много по-големи разграничителни способности. Събирателният термин за средствата, с които постепенно оценяваме всичките си взаимоотношения и в частност взаимоотношенията си едни с други, е *емоции*.

Неокортексът. Мозъкът на висшите бозайници или вербално-интелектуалният мозък

Третият ни мозък въвежда езика и мисленето, способността да застанем отстрана на всички други мозъчни активности и да ги наблюдаваме обективно, както и да съобразяваме всички фактори на дадена ситуация, вместо да реагираме инстинктивно на нея. Тези висши раздели на мозъка заемат пет пъти повече площ от двата гореописани дяла и се състоят от стотици милиони неврони. Всеки неврон е способен да прави връзка със стотици хиляди други неврони – така се формират полета на координирани невронни действия. Нашето внимание се прехвърля от едни към други полета, а те самите постоянно се променят, като актуализират информацията непрестанно.

С помощта на този трети мозък ние добиваме съзнание за сегашно, минало и бъдеще време.

Сценарият „какво, ако?“, в който влизаме благодарение на третия си мозък, е една от неговите създаващи проблеми функции. Неговият стремеж към новото ни импулсира и ни гържи заинтригувани. Прословутото любопитство на котката е нищо в сравнение с нашето. Чрез по-висшия си мозък ние сме мотивирани непрестанно да разширяваме обсега на знанията и опита си. Стремежът към новото е средство за еволюция, за прескачане на по-високо ниво. Чрез нашия интелектуално творящ мозък еволюцията въвежда творческото въображение, което е фундаментът на цялата мисловна организация и съзидателната интелигентност.

Суфи-учителите говорят за световите на въображението като за най-висшата човешка способност, която ни прави богоподобни. Подобни твърдения намираме при Якоб Бьоме, Уилям Блейк, Гьоте, Рудолф Шайнер и др.

Нито сензорно-моторният, нито когнитивният мозък при човека функционират както при животните, въпреки че невралните структури и свързаните с тях поведенчески реакции са същите. Наличието на неокортекс преобразява тяхната природа.

Последното звено на еволюцията. Челните лобове

Непосредствено над веждите ни се проектира кората на предните лобове. Заг тях е останалата част на неокортекса.

Увитаата змия, която е увенчавала някога главата на Великия Сфинкс в Гиза, лежи точно в центъра на тази префронтална област. В из-

точните духовни школи този център се нарича: третото око, аржана чакра, гуру чакра, шеста чакра. Източните и окултните философи твърдят, че събуждането на тази мозъчна област може да ни открие висшите светове и пътя към различни фини духовни способности, които може би показват какви са всъщност функциите на челните лобове.

Неврофизиолозите са на различни становища относно този най-млад мозъчен дял. Той е бил наречен „полетата на мълчанието“ поради неизвестните му функции и липсата на регулирана активност.

Пол МакЛийн счита префронталните лобове за „четвърти етаж“ на еволюцията на мозъка и ги нарича „ангелските полета“, като им приписва най-висшите човешки качества: любов, милосърдие, емпатия и разбиране, както и най-висшите ни интелектуални способности.

Антонио Дамазио, груг голям изследовател на мозъка, смята префронталните лобове за източник на най-висшите ни разсъдъчни способности и творческата мисъл. Според изследователката Патриция Голдман Ракич най-важната функция на невроните на префронталния мозък е „да възбуждат или потискат активността на останалите части на мозъка“.

Изглежда, че най-последното допълнение на еволюцията има за цел **да управлява** действията на по-рано създадените модули на троичния ни мозък – една служба, която е много съществена за развитието на децата.

От самото начало, веднага след раждането, челните лобове започват бързо да се развиват и използват, заедно с останалия мозък. На около 15-годишна възраст по-голямата част от троичния ни мозък завършва развитието си и се стабилизира. Едва тогава започва вторият етап от развитието на префронталните лобове. Бързо се развива нов неврален материал.

Задачата на префронталните лобове е да преобразят непогатливия рептилен мозък, мозъка на нисшите бозайници и неокортекса в един цивилизован мозък. Когато всичко това се осъществи, вторичният префронтален стадий може да се разгърне нормално, както трябва.

Обратнопропорционалната зависимост в развитието на предните дялове на мозъка и на задната му част, където е локализиран така нареченият рептилен мозък, за която Учителя споменава, е забелязана и от съвременните неврофизиолози. Изследвания като Тю-

бингенското проучване, изследванията на Марша Микучаик, Пол МакЛивън и др. доказват, че съвременните деца, чийто мозък е изложен на свръхстимулация от най-ранна възраст, постепенно загубват способността да бъдат обучавани. При компютърните игри и в телевизионните филми за деца се използват така наречените „сепващи ефекти“, които държат вниманието на детето будно. Докато мозъчната кора, или неокортексът, осъзнава, че телевизионните образи не са реални, долните мозъчни отдели, или рептилният мозък, не осъзнава това. Това означава, че когато едно дете гледа насиане по телевизията, неговият рептилен мозък изпраща серии съобщения за опасност към емоционалния мозък. В резултат се идва до свръхстимулация на долно-задните части на мозъка за сметка на предните лобове. Тези съвременни данни сигнализируют за опасността още в детска и ранна юношеска възраст да бъде блокирано развитието на горните мозъчни центрове, свързани с интелигентността и висшите чувства и стремежи у човека. (бел. прев.)

Глиалните клетки

Макар че глиалните клетки съставят 80% от масата на мозъка ни, за тях се знае много малко. Произходът на думата *глия* е латински и означава лепило, защото тези малки клетки са били смятани за нещо като лепило, което закрепва невроните. Но 80% лепило би бил твърде голям разход, ако глията имаше само това предназначение.

Глията е електромагнитно чувствителна и образува магнитно (М) поле, което се наслажда върху електромагнитните полета на невроните, като 10 или повече глиални клетки се сгрупват около един неврон.

Много е голяма вероятността тази М-селективна глиа да извлече от полетата, които ни заобикалят, и да предава М-честоти под формата на електрохимични сигнали, предавани после по невроните и изграждащи информацията, от която нашата нервна система съставя възприятията ни за света около нас.

Мозък-сърце-тяло. Изводи

1. Електромагнитното поле на сърцето е холографско и избирателно се потапя в определени честоти на света, нашата слънчева система, космоса и каквото още съществува зад него.

2. С помощта на глията нервната ни система избирателно извлече материалите, необходими ни да структурираме нашия свят от електромагнитните полета, така, както са ко-

ординирани чрез и от сърцето.

3. Нашият емоционално-когнитивен мозък прави всеки момент качествени оценки на нашите преживявания, идващи като резултат на така съградения от нас околн свят, някои от тези преживявания съзнателно загвижваме от висшите си корови структури, а други – автоматично и инстинктивно идват от нисшия мозък на бозайниците.

4. Емоционално-когнитивният мозък има пряка неврална връзка със сърцето. Чрез тази връзка всички сигнали за нашите реакции – позитивни или негативни, се изпращат всеки един момент към сърцето.

5. Невралната система на сърцето няма структури, с които да разпознава и анализира контекста, естеството, детайлите и логиката на нашите емоционални реакции. Така че сърцето не може да съди за основанията и уместността на тези реакции и откликва на тях като на реални факти. Сърцето откликва на всички нива: електромагнитно, чрез непосредствените неврални връзки с лимбичния мозък и чрез невралните връзки с безбройните дейности в тялото. Когато сърцето реагира на негативен сигнал, неговото поле излиза от състояние на кохерентност. В такава една ситуация тялото, мозъкът и сърцето са способни да реагират на внезапна опасност по нови начини, ако защитните реакции на нисшия мозък се окажат недостатъчни.

6. Когато сърцето направи съответна промяна, целяща адаптация и възвръщане към стабилно и нормално състояние, нашите възприятия се променят по съответен начин. Светът около нас, който възприемаме в състояние на страх, опасност, битка е съвсем различен от онзи свят, който ни заобикаля, когато сме в състояние на хармония и любов.

7. По време на негативна реакция активността на мозъка се пренася от интелекта на фронталните лобове към бързо реагиращия рептилен мозък. Това пренасочване от висшия към нисшия мозък е неболно и несъзнателно.

8. Диалогът между мозъка и сърцето е интерактивен процес, в който всеки от тези два полюса определя и формира другия. Това взаимоотношение не почива на причинно-следствената връзка, тук се отразява една друга динамика – това е жив пример на динамиката творец – творение.

Превод: г-р Светаа Баатова

Кристалите – служители на Космоса и посланици на новото време

Гая РУСЕВА

*Нека кристалът докосне
живота на всеки човек*

За кванита и лечебното му въздействие

Представлява влакнеста, продълговата маса, с прави или извити форми. Цветът варира: бледосиньо, бяло, зелено, жълто или розово. Това е един от минералите, който няма нужда от прочистване, не акумулира негативна енергия или вибрации. Притежава енергия в неограничено количество. Работи върху всички чакри, но концентрира действието си върху гърлената, коронната чакра и третото око. Доминиращ минерал е за това хилядолетие, специално за тази декада. Латентните му свойства са известни вече хиляда и повече години и неговото космично значение нараства. Дълбокият му сън вече е нарушен и силата му е възстановена. Притежава уникална енергия и се използва за специална цел, и никога друг минерал не може да го замести. Дълбокият му сън е засянал човешката еволюция в духовен, ментален и физически план. Нашият емоционален баланс бе нарушен също. Съзнателното насочване на енергията пренастройва и хармонизира емоционалното, интелектуалното, физическо, духовно, етерно и астрално тяло. Звучи много универсално, но е точно така.

○ Лекува заболяванията и блокажите в гърлото, улеснява физическото и психичното общуване;

○ Развива телепатия, връзка с духовните водачи, ангелите, безплътните същества, домашните животни и извънземните;

○ Подсилва имунната система;

○ Стабилизира и поддържа мисията ни в живота, помага ни да разберем и осъществим житейското си призвание и кармични ангажменти в земен план;

○ Дава духовна и душевна информация, за да продължим по избрания житейски път, вдъхва увереност в правилния му избор;

○ Подпомага проявяването на мисията на живота ни на земно ниво, повишава спокойствието и увереността в личния живот и дело.

○ Благоприятства медитацията, регресията в минал живот, прогресията в бъдещ живот и медитацията между животите; заземва, успокоява и центрира.

○ Поради универсалното му приложение, кванитът е един от доминиращите минерали с огромна сила и високочестотни вибрации.

Кванитът е строителя, който осъществява връзката и съюзява светлинното ни тяло с физическото чрез интелекта. Мисията на кванита е точно такава. Той работи заедно със селенита, активирайки светлинното тяло, и с черния турмалин, който преработва енергията до физическото тяло и нервната система. С тази мощна триада от царството на минералите се прави връзката Дух (Селенит) – Интелект (Кванит) – Тяло (Турмалин).

Следващите важни минерали в нашия домашен олтар са: калцитът „звезден лъч“ и ромбоидният калцит, и не на последно място – хематитът.

Фуксим

Спада към групата на слюдата, като нея се оформя на пластове. Всеки голям къс е част от времето, представлява голяма книга, съдържаща информация за енергията от началото на света;

○ Увеличава умението да придобием знания и да ги приложим в холистичната медицина;

○ Пробужда творческата активност и интуитивното мислене, стимулира творческата уникалност, присъща на всеки човек;

○ Има способността да пренасочва енергията там, където нейното ниво е най-ниско, да балансира енергийното ниво както в земните слоеве, така и в човешкото тяло, премахва блокажите;

○ Използва се успешно при нарушения на кръвните теча; при необходимост от пренастройване; при болки в гръбначния стълб.

○ Усилва яснотата на погледа, стимулира мистичните преживявания.

○ Лекува безсъние, намалява глада, подобрява лъскавината на косъма. Помага при нерешителност и непохватност. Вибрира с числото 9.

Селеним

Селенимът е кристализиран гипс с цвят от безцветно до млечнобяло, с кристали на тънки пластове, които изглеждат като игли.

○ Минералът прочиства съзнанието и пробужда интуитивното осъзнаване на ситуацията, в която се намираме.

○ Може да се използва за достъп до информация за минали животи, за бъдещето, а така също да прозрем предначертаното за настоящето и да ни покаже, дали сме на прав път.

Масажирайте с палеца или показалеца повърхността на селенима. Това е един вид процес на активация. Медитирането със селеним е много ефективно. Седнете удобно и концентрирайте вниманието си върху определени моменти и картини от бъдещето. Направете мост бъдеще – настояще и разберете дали посоката, която сте поели, е част от Вселенския Божествен план.

Селенимът е оракул на нашата съдба.

В материален план намалява съгъжаността и помага при избор в закупуването на важни неща – лични вещи, бизнес и други такива.

В съдебното право може да осветли развита на определен процес и вземането на определени решения. Проницателност и сговорчивост, мъдрост и вътрешен мир са качества, които можем да придобием, ако прилежаваме селеним.

При възникнали ситуации в ежедневието, селенимът ни кара да разберем дълбокото значение на нашите действия и поведение.

Учи ни да приемем недостатъците и негъзите на нашето тяло с уважение и ако можем, да ги поправим и да се приемем такива, каквито сме.

Използва се при облекчаване и корекция на

изкривявания на гръбначния стълб от базовата чакра до прешлените на врата, като премахва блокажите на енергийно ниво.

Селенимът, с помощта на фулцит, спомага за подвижността и силата на мускулите и еластичността на гръбначния стълб. Също така освобождава напрежението в рамената.

Медитация със селеним носи спокойствие.

Носене на селеним ще помогне да балансираме енергийните меридиани и да подобрим скелетната структура. Успокоява нервната система, стабилизира емоциите и връзката физическо-етерно-духовно тяло.

Селенима наричаме още *Солта на земята*. Химическото му съдържание е калциев сулфат или салинова консистенция. По таблицата на Мос твърдостта му е 2. Това означава, че дори с нокът повърхността му може да бъде повредена.

Минералът е връзката между бялата светлина и физическото. Вибрира повече на духовно ниво, отколкото на физическо. Селенимът активира чакрата, известна като *Звездна душа* – връзката между тяло и душа, която се намира на около 6 инча над главата.

Този магически камък е пазителя на Вселенската информационна банка, където се съхраняват хроники и писания за Изначалното и Светото творение.

Учи ни първо чрез концентрация да виждаме през очите на камъка – способ на висше духовно съзерцание. Енергията на камъка е насочена така, че да ни отдели от материята и тогава бихме могли да виждаме отвъд зримо.

Спомага при общуването ни с нашето висше АЗ, разкривайки нашата истинска същност отвъд границите на времето и пространството.

Селенимът – символът на първоизточника на светлина, поставен върху коронната чакра, развива способността да привлича енергията, необходима за функционирането ѝ, да балансира, да регенерира, да предпазва, да самолекува и уравновесява на физическо, ментално, емоционално и духовно ниво.

Много важно е преди да използвате селенима, да се активира земната чакра. За тази цел се поставя хематит, опушен кристал или черен турмалин, за да заземим тялото си и

- 1 – Кианит
- 2 – Фуксит
- 3 – Селенит

така да преготвратим духовни и емоционални травми.

Можем да отбележим, че мисията на селенита е много отговорна, независимо дали е за медитация, астрално пътуване или лечение.

Мисията на селенита

Притежава възможността да съхранява мистични тайни, записани на спектъра на бялата светлина. Законите, на които е подчинена Светлината, в това число и селенита, ще са достъпни само за тези, които притежават чисто съзнание, светъл дух. Така прочистени, можем да направим астрално пътуване във вътрешния и красив свят на кристала и да полу-

чим мъдрост и знание.

Селенитът се използва за предаване на мислите. Прочистете съзнанието, концентрирайте се върху определена мисъл, дума, която искате да изпратите до човек или група хора. След това поставете селенита върху третото око и проектирайте мислите. С помощта на свойствената за селенита сила и мощ мисълта пътува по-бързо от скоростта на светлината. Това е чудесен начин да изпратиш позитивни мисли до колективното съзнание на група хора и те да възприемат съзнателно и подсъзнателно информацията.

Чакра-наниз и лечебната му сила.

Полезна информация и насоки за ползване: Преди носене трябва да прочистите натрупаната отрицателна енергия. Поставете на прозореца на лунна светлина за една нощ. Друг начин – поставете наниза върху груза от аметист за 24 часа.

Всички мъниста в наниза са прецизно обработени и шлифовани.

Седемте главни чакри са основните центрове, където енергията се движи нагоре по гръбначния стълб. Другите също немаловажни чакри се намират на дланите на ръцете, на ходилата, зад очите, пред ушите и на задната страна на колената. Чакрите контролират органите и жлезите с вътрешна секреция. Движението на енергията е в пряка зависимост от – и осигурява – нашето физическо здраве, емоционален и духовен баланс. Когато чакрите са изчистени и ревитализирани, тялото е здраво. Те трябва да са взаимно свързани и да са в баланс. Когато енергията започва да се върти неравномерно или обратно на часовниковата стрелка, настъпва дисбаланс. Причината е стрес, емоционални нарушения, травми.

Енергийната сила на кристалите и минералите може да хармонизира чакрите и да спомогне енергията да се движи плавно и безпрепятствено.

Различните минерали, според цвета и качествата си, са свързани с определена

чакра. Планинският кристал, гуамантът и сугелитът помагат да бъдат премахнати блокажите във всички чакри.

Базова чакра, основен цвят червен

Камъкът е **червен яспис**. Това е камъка на Земята, стабилизира връзката човек-Земя. Стабилизира аурата и я прочиства. Лекува бъбречни заболявания, болести на черния дроб, стомаха, пикочния мехур и всякакви неразположения, свързани с тазовите органи. Спомога да приемаме по лесно земната енергия през първата, най-долна чакра в тялото.

Други камъни, които използваме за тази чакра са: опушен кварц, рубин и гранат. Всички те контролират органите около основата на гръбначния стълб и половите жлези.

Сакрална чакра, основен цвят оранжев

Камъкът е **карнеол**. Стимулира човешките творчески възможности, таланта, точността да се проявят в пълна степен. Спомога за преодоляване на страха, скръбта и завистта. Премахва апатията и леността. Полезен е за първите четири долни чакри в човешкото тяло. Увеличава личната мощ, физическата енергия и състрадание. Лекува невралгия, камъни в бъбреците и жлъчката, болести на панкреаса и спомога за преодоляване на болка.

Тази чакра е свързана с надбъбречните жлези и областта, където се складира жиз-

нената енергия Ци. Тази чакра управлява пикочно-половата система, вкл. простата жлеза, яйчници, матка; органите, свързани с имунитета: костния мозък, галака и лимфните възли; кръвообръщението. Контролира всички системи, свързани с течностите в тялото.

Други камъни, свързани с тази чакра, са: оранжев калцит, кехлибар и сердолик.

Чакра Слънчев сплит, основен цвят жълто

Наричат я чакра на Слънцето, намира се над пъпа. За хармонизиране на тази чакра се използва **тюрково око**. Стимулира зрението, нервната система. Стимулира и прочиства най-вече органите в коремната кухина – черен дроб, дебело черво. Подобрява нощното виждане, премахва главоболието. Спомага за бързото възстановяване при счупени кости, успокоява болки в гръбнака. Балансира и активира работата на двете полукълба на мозъка.

Други камъни, които влияят на тази чакра са: берил, топаз, цитрин. Слънчевият сплит е стратегическата зона, която свързва долните чакри, наречени материални, нисши, с горните три висши чакри. Затова е много важно тя да е винаги в баланс и хармония.

Сърдечна чакра, основен цвят зелено, розово

Разположена е в центъра на гръдната кост, свързана е със сърцето и сърдечния нервен център. Чакрата контролира кръвоносната система, белите дробове, дишането, млечните жлези. Много добър енергетизатор на чакрата е **зеленият авантюрин**. Той съчетава свойствата на планинския кристал, хематита и московита, вследствие на което увеличава желязото в организма при желязна недостатъчност. Активира сърдечната чакра и я прочиства. Балансира женската и мъжката енергия в тялото, спомага за плавното движение на кръвта и има лечебно действие при смущения във функциите на сърцето, белите дробове и мускулната система.

Други камъни, които се използват, са: зелен турмалин, смарагд, малахит, розов кварц, родохрозит. Хармонизирана, чакра-

та, прави хората добронамерени, емоционално устойчиви, оптимисти и увеличава творческите способности.

Гърлена чакра, основен цвят светлосиньо

Контролира работата на щитовидната жлеза, нервните центрове на ларинкса, дишането и гласа. Това е чакрата на вербалното общуване, отговорността за думите и постъпките ни. Основният камък, който използваме, е **тюркоаз**. Лекува щитовидната жлеза, гърлото, трахеята, съдейства за бързото оздравяване от хронични болести. Тюркоазът подмладява кожата и възстановява клетките. Успокоява ума, възпира от прибързани решения, кара ни да мислим трезво. Светлосиньото е цветът на емоционалната и мисловна хармония и хармоничното общуване.

Други камъни, свързани с гърлената чакра, са: амазонит, хризосола, аквамарин, син ахат.

Третото око, основен цвят тъмносиньо и виолетово

Намира се между двете вежди. Тази чакра управлява мозъчната дейност и хипофизата. Камъкът е **лазурит**. Нарича се камък на мъдростта. Улеснява придобиването на езотерични знания и мъдрост, представя връзката между планетата Земя и небесния свят. Активира третото око. Лазурият помага за цялостното събуждане на съзнанието и връзката с висшето ни АЗ. Помага при депресия. Засилва имунната система. Подобрява слуха.

Други камъни, използвани за тази чакра, са: сапфир, аметист, содалит.

Ако чакрата е с нарушена функция, психиката на човека е лабилна и неустойчива, нарушават се и функциите на ендокринните жлези. Чрез нея осъществяваме връзката с духовното, с другите измерения, отвъд времето и пространството.

Коронна чакра, основен цвят виолетово и бяло

Намира се на върха на главата. Наричат я още теменна чакра, вратата към отвъдното. Оттам космическата енергия навлиза в човешкото тяло и с много практика и самовглъбение можем да постигнем високо

духовно развитие. Виолетовият цвят, характерен за чакрата, е свързан с интелектуалните способности на човека. Чакрата управлява висшите нервни центрове и епифизата, а също и артериалната част на кръвоносната система. Камъкът, който се използва, е **аметист**. Известен е като камък за медитация. Балансира интелектуалната, емоционалната и физическата енергия в тялото. Активира положителната енергия в третото око и коронната чакра. Елиминира главоболието, стимулира храносмилането, успокоява нервната система, стомаха, кожата, облекчава и болките в зъбите. Други камъни, които се препоръчват за балансиране на коронната чакра, са: планински кристал, диамант, безцветен топаз.

Син ахат е добавен, защото притежава огромен енергиен баланс. Хармонизира енергията в човешкото тяло, разблокира, разпределя и прегрупира енергията, като изтласква лошата енергия и нехармоничните вибрации. Дейността му е като пренареждане на пъзел, при което се отстраняват отрицателно заредените частици. Стабилизира аура, като прочиства отрицателната енергия и я трансформира в положителна. Използва се за стимулиране на аналитичните способности, прецизността и точността. Има способността да пази и закриля от зло. Енергията на този минерал е много полезна за гърлената, сърдечната чакра и третото око. Активирането на тези чакри спомага да навлезем във височестотните слоеве на Висшето съзнание.

Хематит е другия минерал, който е част от наниза. Поставен между отделните минерали, той завършва гердана. Нарича се камък на разума и мисълта. Импулсира правилното и оригинално мислене. Помага на мисленето, успокоява атмосферата и окуражава съзнанието да достигне и протворне безграничното и неповторимото. Трансформира отрицателната енергия в положителна, балансира качеството на магнетизма в енергийните меридиани, стабилизира етерната и физическата нервна система. При продължително пътуване със самолет спомага за бързото възстановяване, „заземяване“ на тялото.

Кристална рефлексотерапия

Първо изберете кристал с добре оформен единичен връх. След това отстранете чорашите си и други еластични грехи, нека тялото да е освободено от неудобни грехи и да усещате комфортност.

Легнете удобно на легло или просто седнете на стол. В основата на рефлексотерапията е масажът на ходилата. На ходилата има точки, които са свързани с определени части и органи на тялото. Когато диагностицирате болезнена точка, вие насочвате вниманието си към съответната част на тялото. Масажирайки болезнената точка, вие чувствате облекчение. Ето защо бихте могли да използвате енергийната сила на кристала, за да засилите ефекта.

Преди да започнете, е нужно да програмирате лечебния кристал да възстанови нарушения енергиен баланс във всички места, които бъдат открити при работа. Насочете върха на кристала към болезнената зона, много нежно масажирайте, като докосвате кожата повърхностно, без натиск и напрежение. Кристалът се движи кръгово по посока на часовниковата стрелка.

Започнете с долната страна на лявото ходило, продължавайте бавно към горната страна на ходилото. Бъдете сигурни, че покривате цялата част на крайника. Повторете процедурата върху десния крак. Следете дали се появява усещане за приятна промяна, лек енергиен полък и затопляне. След приключване обиколете с кристала ходилата.

След завършване на процедурата, изплакнете кристала на течаща вода и го пригответе за следваща процедура.

Сеансът е около 20 минути за всяко ходило и разбира се зависи от нуждата.

За консултации, избор на кристал с определена цел, направа на накит – наниз, гердан, гривна или медалион:
тел.: 0889 32 9999
e-mail: pulseofgems@yahoo.com
iovare@yahoo.com

СФЕРА НА МАРС

Георги РАДЕВ

Напоследък телеграфът разпространи из цял свят вестта, че в Япония се извършил опит за преврат, чиято жертва станали няколко души министри. Автори на преврата били група военни измежду младите. В печата се гадоха малко сведения за причините на моя насилствен акт – разбира се, за причините от политическо естество. Върху тях ние няма да се спираме, защото външната, чисто политическа страна на въпроса в случая не ни интересува. Констатираме само едно събитие, което ни най-малко не ни изненадва, защото не е нещо единично. Събития от подобно естество, и то в по-голям мащаб, като революции, метежи, диктатури, днес са явления твърде чести в политическия живот на народите. Би могло да се каже дори, че те взеха епидемичен характер. Като оставим политическата страна на тия явления, която предимно интересува съвременните хора, ние ще ги разгледаме като резултат от действието на известни *космични* сили, които функционират на Земята.

За да ги характеризираме с една дума, взета от символичния език на Посветените, ние ще определим тия явления като присъщи на *Марсовата* сфера. Тази дума буди мито-

логични представи и извиква във въображението ни образа на кървавочервения Марс, когото често виждаме да блести на нашето небе. Колкото и дълбоки истини да се крият в древногръцките митове за боговете, един от които е и Марс, колкото и обосновано – от чисто астрологично гледище – да се именува тези явления „марсови“, ние засега ще отминем и митовете, и астрологичните факти. Ще разгледаме известни *действителни* явления, които стават тук, на Земята и чертаят

съдбините на земните люде. Ние обхващаме тия явления в една група и ги характеризираме като принадлежащи към *Марсовата* сфера.

Не мислете, че Марс действа само през време на война. Тогава става само едно избухване на неговата стихия, при което марсовата енергия взема изключително надмощие. В мирно време сферата на Марс е също тъй активна, но тя е уравновесена от действието на групи космични сили. Тази сфера обхваща цялата Земя. Нейните токове, подобно на електричеството, циркулират там, където работят човешките мускули, огънят, желязото, инструментът, машината. С една реч – навред, дето има *организирана* човешка дейност за практични цели.

Най-мощните марсови организации на Земята са армиите. Влезте в една казарма и веднага ще схванете в какво седи особеността на марсовия дух. Зданията – прости, еднообразни, без украса, „униформени“. Преобладава изключително правата линия – отсечките, острите ъгли, елементарната симетрия. Чистота и ред, но сурови и студени. Вътре – в помещенията, дето живеят войниците – проста обстановка, еднообразни сиви легла, наредени в прави редици. Украса никаква. Очевидно

Битката на Арес с гигантите, керамична ваза 400–300 г. Пр.Хр.

казармата не е място за удоволствия и естетически наслади. Тук се ценят само полезното, необходимото. Всичко друго се смята за излишен лукс. Животът в казармата е същият – суров, еднообразен, спартански, пълен с напрежения – не толкова умствени, колкото мускулни. Подчинен на една сурова, „желязна“ дисциплина, която действа с неумолимостта на механизъм, той е предназначен да кали преди всичко волята, издръжливостта, борческата сила, бойната сръчност, безстрашието, твърдото превъзможване на всички пречки, от каквото и характер да са те. Тук няма лични воли. Има една единна воля, която се предава по строг йерархичен път, чрез най-стезнатия словесен израз – заповедта. Отговорът на *заповедта* е *послушанието*, така безпрекословно и безусловно, както е и самата заповед. Послушанието – това е първа добродетел на войника. Каквато и да е заповедта – умна или глупава, той е длъжен да се подчинява безпрекословно. Най-малкият бунт нарушава дисциплината. Тук се крие една от най-непонятните и най-неприятни особености на военщината.

Всъщност обаче, когато у един индивид действа марсовата енергия в своята първична чистота, той носи в себе си всичките нейни добродетели: самообладание, смелост, дисциплина, повелителна мощ. Той знае да заповядва. Защото не всички хора умеят и имат правото да заповядват. Той знае обаче и да се покорява на една по-висока воля. В съвременните армии,

Георги Радев

които не са вече отбор марсови типове – както е било в първите исторически времена, когато са се оформявали спонтанно племената – попадат много хора, които не са родени нито да заповядват, нито да се подчиняват. И тогава имаме нарушение на онзи основен закон, по който се предава енергията в Марсовата сфера – от центъра към периферията, и който може да се изрази в думите: заповед – подчинение. Така се е създавала онази началническа психика във военщината, изразявана често на руски: „Молчатъ, не рассуждатъ! Начальство лучше знает и больше может.“

Изтъквам тия всеобщо познати черти на казармения живот, за да извикам у читателя известни живи образи, чрез които да схване действието на силите в Марсовата сфера. С една реч, Марс – това е *сфера на енергията, която се стреми да се разпространи навън и да преустрои, организира и подреди механически околния свят*. Тук действа *личната воля*, която често влиза в борба, от една страна, с личните воли на другите,

а от друга – с колективната воля на Природата, която марсовите натури искат да покорят, да подчинят по един често пъти брутален начин. Когато волята на един „марсианец“ намери отзив в стремежите на околните, тя ги организира по посока на силовите линии, които тя създава и ги обединява за една обща акция. Така се създават социални движения, така се организират революционни акции, така се налагат диктатури, така се организират и всички предприятия от практически естество. Изобщо там, където има механична организация на индивиди, в която се налага подчинение, желязна дисциплина, точност, изпълнителност – там действа Марс. Днешните грамадни индустриални предприятия, в които са впрегнати мишиците на хората и машините, като организации попадат в Марсовата сфера. Фабрики, заводи, рудници, мини, и особено заводите, в които се произвеждат оръжия, разните петролни и други тръстове – като физически организации – принадлежат пак към същата сфера.

Железопътните мрежи във всички страни – това са мрежи, по които текат токовете на марсовата енергия. Цялата Земя днес, в която царува желязото, машината, чукът и ножът, е проникната дълбоко от енергиите на Марсовата сфера. И сигурно не е проста случайност фактът, че Земята като планета се намира между Венера и Марс – два полюса, между които протича днес нейният астрален живот.

Активна дейност, изпълнена с напрежение, със сурови и безпощадни борби, с непрекъснато стълкновение на страсти, с безогледния стремеж да се покори околната среда за лични цели – това е сферата на Марс. Съграждането с широк замах, както при индустриалните предприятия, но и разрушенията с широк замах, както при войни, революции и метежи, когато се унищожават резултатите от труда на ред поколения, градили със същата марсова енергия, с която днешните поколения безмилостно рушат – това са функции все на Марсовата сфера. Очевидно тя е поляризирана: от една страна, енергия, която съгражда, организира за механична дейност, подвизава се и се бори с трудните условия, за да осигури по-носен живот на цели поколения, а от друга – енергия, която руши, разстройва, сее гибел и смърт, страх и ужас, съсипе всички материалните блага и културните ценности на ред поколения.

Красив е Марс, който действа у героя, у бореца за правда и свобода, у рицаря, у човека, който се жертва за

Богът на войната, Арес, в пълно въоръжение, 570 г. Пр.Хр., Флоренция

една благородна кауза, който полага живота си, за да подобри живота на другите, с една реч – у човека, у когото гори свещеният огън на жертвата – *Агнецът Божий*.

И колко е съдържателен астрологичният символ на Агнеца Божий – *Слънцето*, което влиза в деня на пролетното равноденствие в Овена – огнения знак на Марс, за да извърши свещената мистерия на Жертвата.

Марс без *Слънцето* – неговият цар, и без *Юпитер* – свещеникът на слънчевата воля, който му *вдъхва волята и вярата* да се бори за възтържествуване на Истината и Правдата, е една необузdana, стихийна сила, която руши и пояжда като огън.

И наистина, страшен е Марс на Скорпиона – знака на смъртта. В Евангелието той е символизиран чрез Юда, който предава Христа на смърт

чрез разпятие. Дълбоки символи, каквито са и образите на Марта и Мария, двете сестри на Лазара. Ативната, неспокойна, сприхава, недоволна от живота, но иначе трудолюбива, обичаща ред и порядък Марта – това е Марс. Съзерцателната, спокойна, тиха и нежна Мария – това е Венера. Двете планети, между които минава орбитата на Земята!

Не мога да се спирам повече в този бегъл очерк върху Марсовата сфера. Но едно ще подчертая: Съвременното човечество – след кризата, която преживя в *Юпитеровата сфера*, сиреч сферата на правовия държавен ред, на демократичния и парламентарен строй, на гражданската и политическа свобода – с допусането на европейската война допусна и един *пробив* на Юпитеровата сфера, вследствие на което се получи един поврат назад, към Марсовата сфера – диктатури, агресивен национализъм и всепоглъщащ милитаризъм, в които се проявява волята за власт на тъмния Марс, чиито крепости са в оръжейните заводи.

Нека *Слънцето* – основният закон, установеният държавен строй със или без физически център, и *Юпитер* – политическата воля на народа, изразена в неговите държавници-промислители, нека не оставят Марс да вилнее необузвано. Иначе ще дойде хаосът на разрушението, в който ще рухнат ценностите на цялата съвременна култура.

Материалът е препечатан от сп. *Житно зърно*, г. X (1936), кн.2–3

Възкресението

Маартен УДО ДЕ ХААС

Маартен Удо де Хаас е роден на 0-в Ява. Като дете е прекарал 4 години в японски концентрационен лагер, по време на Втората световна война. След това семейството му се преместило да живее в Холандия. Завършил е математика и физика в университета в Лайден и започнал работа като учител. На 28 години преживял голяма душевна трансформация, вследствие на което заминал за Щутгарт да учи за свещеник към Christengemeinschaft – християнска общност, основана със съдействието на Рудолф Щайнер. Дълги години, до пенсионирането си, е бил един от седемте ръководни служители на общността. Смята, че целият му живот е основан върху паралела между наука и религия.

Настоящата лекция беше изнесена на Великден 2009 г. в Пловдив, където Маартен придружаваше съпругата си Мариике Удо де Хаас при нейния семинар по Арттерапия.

Тази година за пръв път в живота си празнувам Великден два пъти – един път в родината си и втори път – тук, с вас. Това е много вълнуващо и странно.

А да говори човек за Възкресението, само по себе си е много вълнуващо.

В своята беседа аз ще разделя тази тема на три части.

Част първа: Възкресението на Исус Христос; част втора: Как да разбираме възкресването на мъртвите от гроба. Един труден въпрос за самия мен. Какво означава това, че човек ще бъде възкресен в края на дните? Третата част обхваща възкресението на планетата. Силата на Христовото възкресение се е разпростряла върху планетата и сега празнуваме именно проникването на тази сила в цялата планета.

И така: първа част.

Това е чудото – възкресението на Христос, три дни след като е загинал на кръста! Можем да вникнем в това чудо, само ако проследим предхождащата го подготовка, а това е тригодишният период между кръщаването на Исус в река Йордан и разпъването му на Голгота.

Човекът Исус е бил кръстен от Йоан Кръстител в река Йордан. Мястото на кръщението е свършено особено само по себе си. Скоро бях там и видях, че това място

лежи на около 400 м. под морското равнище, т.е. Исус е кръстен не просто на земята, но вътре в нея. Знаем, че при кръщаването Духът Божий, под формата на гълъб, кацнал върху Исус. А аз бих казал, че Духът Христов в този момент е слязъл върху човека Исус. Разбира се, Исус е бил съвсем изключителен човек, но все пак – човек, смъртен, със всичката тленност на тялото и всичките му нечисти елементи. И в този момент Христовият дух е трябвало да се сблъска с тленността на тялото. И веднага, според Евангелието на Йоана, следва изкушението в пустинята. По същество това е сблъсък с онзи дух на мрака, който идва от тъмните места на вселената; тук Христос е трябвало да се сблъска с нечистите елементи, с тъмните сили в душата на човека. И Божият дух Христос вече се запознава със злото лично. След това изкушение душата на Исус вече е осветена, победен е мракът в нея, душата на човека Исус е освободена от тъмнината. След още известно време се случва нещо много съкровено, когато в присъствието на тримата ученици се извършва Преображението на планината Табор. Те виждат как Исус „става по-светъл от Слънцето и дрехите му са по-бели от сняг“. И това е още по-дълбоко проникване на Христовия дух в душата на Исус, която бива осветена напълно, още по-дълбоките пластове

на човека Исус са проникнати от светлина, християнизирани.

Сега стигаме до третия слой, най-дълбокият в организацията на човека Исус, най-свързаният със Земята, който се прониква от светлина. Това става, когато Исус Христос влиза със воите ученици в Йерусалим и казва, че може за три дни да вдигне отново разрушения храм. Когато говори за храма, според Евангелието от Йоан Той всъщност говори за храма на тялото, който трябва да бъде пречистен.

Можем да си представим, че Божествените сили променят пласт след пласт цялата организация на човека Исус. Огънят, светлината на Бога Христос преобразява стъпка по стъпка жизненото (етерното) тяло, душата, достигайки до физическото тяло.

И мисля, че след това тленната плът на човека Исус е така променена, изцяло проникната и осветена от Христос, че почти е превърната в пепел, изпепелена. И същевременно отвъд тази тленност, отвъд тази плът вече е роден Вторият Адам. Така се подготвя моментът на възкресението и раждането на Втория Адам.

Затова и Пилат Понтийски е толкова учуден, че само след 6 часа Разпънатиият е мъртъв. Той е бил разпнат в 9 ч. на Разпети петък и в 3 ч. след обед вече е бил мъртъв, което за един 33-годишен мъж е много бърза смърт. Обикновено тези ужасни мъки е можело да продължат един-два дни.

Но едва след като мъртвото тяло е положено в неграта на Земята, която според Евангелието се разтърсила, става възможен този тридневен процес, при който се изгражда тялото на Втория Адам чрез силата на възкресението.

Така че това чудо, осъществило се в период от три дни, е било подготвяно в продължение на три години.

Искам да отбележа още нещо: как хората и преди всичко Мария Магдалена са се срещнали с Възкръсналия. Случва се нещо съкровено: жените идват на гроба и виждат, че е празен. Тялото на мъртвия Исус е погълнато от земята, Христос не е вече в гроба. И когато Мария Магдалена Го среща, тя не може да разпознае Възкръсналия, мисли, че е градинарят. Аз смятам, че тя не е била в голяма грешка,

защото както градинарят се грижи за градината, така и Възкръсналият се грижи за целия свят като за една градина.

И така, тя не Го познава, докато Той не произнася името ѝ. Тогава тя казва: „Рабуни!“, защото разпознава гласа Му. Тоест – първо виждаме, после чуваме; после идва трета стъпка, както е при всяка наша среща – тя иска да се докосне до Него, и тогава следва прочутото „Noli me tangere!“ – „Не ме докосвай“. Едва след една седмица Апостол Тома може да Го докосне.

Всяка среща протича по този класически начин: виждаш, чуваш и докосваш. Това става в ежедневието ни. И в съвременните духовни школи, когато чрез медитация и обучение се стремим към докосване до висшите светове, ние изминаваме три стъпки: първо имаме имагинация – виждане, след това чуваме – инспирация, и накрая идва досегът – интуиция.

Втора част: Възкресението на мъртвите.

Веднъж в музея Говалдов в Прага намерих в една книга миниатюра, показваща Страшния съд. Там се виждаше как мъртвите се надигат от ковчезите, едни нацяло, други до половината. Те изглеждаха доста объркани и не знаеха какво става.

Аз съм вярващ християнин, християнски свещеник, но мъчно мога да си представя, или съвсем не мога, как при последните тръби труповете и костите ще се вдигнат от гробовете. Това не значи, че не го вярвам – защото аз вярвам, че мъртвите ще възкръснат – но няма да е по този начин.

Физическото тяло има две главни съставки. Едната е материята, тъканта, групата е формата. Ние сме създадени по образ и подобие на Бога, значи формата ни е богоподобна. Но формата е видима, когато има материя. Аз мога да си помисля за формата на ябълката, но мога да я видя, само като има субстанция в нея. Например, когато на човек му е отрязан крака, той все пак има усещането, че кракът си е там, изпитва фантомна болка, макар да няма материя. Мисля, че като хора ние можем и трябва да работим върху материята си така, че да я импрегниме със силата на възкресението, на Христовото възкресение.

Всеки човек има своята сянка, своят

така наречен двойник. Обикновено той е невидим и неосезаем, но се проявява винаги, когато не можем да се владеем; винаги, когато някой с дума или дори с действие се отнася зле с друг – това е сянката, двойникът, който се показва. Впоследствие си казваме: „Аз изобщо не исках да постъпя по този начин.“ При децата това се вижда много ясно и когато започват да се държат лошо, родителите им казват: „Рога ти пораснаха!“ Това е нашата тъмна страна. И съм стигнал до убеждението, че ние като хора трябва да съградим друг двойник, не тъмен, а светъл, който да е проникнат от светлината на възкръсналия Христос.

Когато имаме топли, любящи чувства, светли мисли, и светли и чисти постъпки, тогава ние изграждаме тази същност от светлина. И така, както за три години Христос е проникнал напълно в тялото на Исус, така можем да се надяваме, че стъпка по стъпка и ние изграждаме това същество от светлина и Вторият Адам прониква в Стария Адам у нас. Но не става за три години.

Нуждаем се от повече време. Това трае цял човешки живот. За един живот можем да положим само няколко камъка в това здание, което съграждаме. Вярвам, че в следващия си живот човек продължава оттам, докдето е стигнал.

И така, мога да кажа, че като християнин, аз вярвам в прераждането и вярвам, че без тази възможност да продължаваме да работим, ние не бихме могли да сътворим Новия Адам вътре в себе си. Апостол Павел в Първото си послание към коринтяните съвсем точно описва този процес: как ние градим себе си, и същевременно се зидаме като камъни на общия ни дом. Така аз вярвам, че постепенно можем да изпълним тази непреходна форма, която ни е дадена, с друга материя, да преобразим тленната материя, да я християнизирате и така да я превърнем в непреходна. Така материята, която е смъртна, става безсмъртна чрез Христовите сили на възкресението. Нашето тяло с времето може да става все по-ценно и от духовна гледна точка. Един прост пример: цигулка-

Илюстрация към Библията, Юлиус Шнор фон Каролсфелд, гравюра на дърво

та се състои от дърво, струни и т.н. Тя има форма и материал – дървото. Известно е, че една цигулка с времето става по-ценна, когато на нея се е свирило майсторски. Дървото е същото, и все пак тя става все по-ценна. И нашето тяло е подобен инструмент. Ако десетилетия наред свирим умело върху този инструмент, накрая, когато го предадем на Земята, то ще бъде много по-ценно.

Така преминавам към третата част: Земята.

Ще ви разкажа един сън. Това не е мой сън, а на един лекар, който ми го разказа. От една страна, той е много плашещ, но от друга страна, завършва оптимистично. И така – той сънувал, че Земята се върти все по-бавно и по-бавно, докато накрая спира. Никакво движение, никакви приливи и отливи, никакви ветрове – всичко застива, замира, животът спира. И както Земята е застинала, едната ѝ половина е в сянка, а другата е осветена. По осветената част всичко изгаря и изсъхва; по другата половина – обратно – всичко е в мрак и студ, и там всичко умира под лег и сняг.

Само в средата, между двете зони, има една тясна ивица, където може все още да се живее. И там точно живее този лекар със своето семейство и съседи. Но единственото, което може да очаква е, че и те ще загинат, при което изпитва пълна безнадеждност. И лекарят си казва: „Трябва да направя нещо! Не мога пасивно да чакам смъртта.“ Той отива на брега на морето и започва с ръце да движи водата. Образуват се малки вълни и той вика приятелите и семейството си да му помогнат, та да направят по-големи вълни. Но те се подиграват на наивността му. Той обаче настоява, че нещо трябва да се направи и накрая те все пак започват да му помагат, и така вълните стават по-големи и всички заедно предизвикват прилив и отлив; и това вълнение се разпространява навътре и надалеч, усилва се и Земята започва отново да се върти!...

Ще кажете: Това е само сън. Казвам ви, това не е само сън! Защото Земята умира! Дори геолозите, астрономите и физиците казват, че тя бавно върви към гибел и един

Илюстрация към Библията, Юлиус Шнор фон Каролсфелд, гравюра на дърво

ген чрез ентропията ще загине. И втората част на съня показва, че като човеци ние не сме пасивни жертви, а имаме своята отговорност. През годините съм чувал два израза в тази връзка. Един позитивен и един негативен.

Някои казват: „Е, да, Земята умира, ще става все по-зле. Тя е като пътуващ кораб, който потъва, но това не ни засяга, защото ние пътуваме в първа класа“. Това впрочем е обидна за всички останали, които не пътуват в първа класа.

Други казват: „Земята е космически кораб, но този кораб няма пасажери, а само екипаж. Всички ние имаме грижата за нея.“

Около нас има толкова много примери за това как лошо се обхождаме с растенията и животните, с планетата, и така ускоряваме този процес на умиране. Скоро четох във вестника, че във Франция онова, което се изхвърля като хранителни отпадъци, може да изхрани напълно цяла Сомалия. А всички храни, които се изхвърлят в Италия, могат да изхранят цяло Африканско Конго! А в Холандия, когато млекопроизводителите протестираха срещу ниските изкупни цени на млякото, те изливат хиляди литри мляко на земята! Аз самият имам много лошо усещане, когато в ресторанта ми сервират нещо и не мога да го изям, и знам, че ще се изхвърли.

Трябва не само да мислим за растенията, животните и цялата Земя, но да имаме обич в сърцата си за тях. Както стопанинът на една градинка се грижи за цветята и погрязва всеки ден храстите, така и ние можем да се грижим за Земята. По силите ни е да ускорим или да забавим този процес на умиране. Ние можем да направим субстанцията на Земята още по-скъпоценна. За да обясня как, ще си послужи с един медицински пример.

Знаем, че при хомеопатичните лекарства ние си служим с такива разреждания, че в един момент вече почти няма субстанция, остават само лечебните сили на растението. Например взимам сока на арника и започвам да правя разреждания, да потенцирам лекарството. Един разсъждаващ материално човек ще каже, че колкото е по-разредено едно лекарство, толкова е по-слабо. Обаче ако продължаваме да разреждаме, в един момент настъпва чудо – в един момент лечебната сила

нараства, когато почти няма субстанция! Да се обърнем към Евангелието. Там е описано чудото с хлябовете – как Христос взел петте хляба и след като благодарил на Отца си и ги благословил, започнал да ги разчупва – и нахранил с тях няколко хиляди души. Той, така да се каже, е потенцирал хлябовете. И аз мисля, че сега и ние, като съвременни хора, можем да разберем това чудо. Да си представим, че раздробявайки материята, в нея се освобождава пространство, което бива проникнато от нематериални, нефизически сили; или когато хлябът е разчупен на малки трошички и всеки получава практически нищо, той същевременно получава изхранващите сили на хляба. Ще цитирам Питагор. Известна е теоремата му, но той е казал и нещо друго: за да се умножи любовта, тя трябва да се раздава, да се споделя. Питагор е бил математик и е знаел, че умножението е нещо различно от делението. И все пак – любовта се умножава като се раздава, разделя. И това действие е още по-интензивно, когато пред олтаря се разчупва хляба, защото при това разчупване се отваря пространство, в което да слязат Божествените сили. Аз наричам това трансубстанционирание – преминаване отвъд материята.

Мисля, че тази ценна субстанция, която е трансубстанционирана, или огуохотворена, тази материя чрез нас трябва да бъде предадена отново на Земята. Това, което се е случило през онези три години, когато Христос е прониквал в човека Исус, същото, което се извършва у всеки човек в продължение на много животи – това може да се извърши и с цялата Земя.

В Апокалипсиса на Свети Йоан се говори за Новата Земя и Новото Небе. Там е казано как старите Небе и Земя ще преминат, и се създават Ново Небе и Нова Земя; и това ще бъде Новият Йерусалим.

Накрая бих искал сега, след този час, да имате усещането, че Възкресението не е празник, посветен на едно минало събитие, а празник за настоящето, нещо повече – празник, посветен на бъдещето.

И нека да го празнуваме с делата си. Да го пресътворим на дело, да го *направим* – Възкресението! Благодаря за вниманието.

Рационален и духовен поглед към глобалните рискове на 21 век апокалипсиса: реалност и мит

Васил ВАСИЛЕВ

1. Рационален поглед към глобалните рискове.

Рисковете от бедствия са съпътствали човечеството винаги. В последните десетилетия обаче, средствата за масова информация превърнаха света в „глобално село“, където всяко събитие в която и да е негова точка става достояние на целият свят за броени часове. Тази информационна глобализация промени значително съзнанието и представата ни за рисковете. Рискът е неотменна част от индивидуалния живот на Земята на всеки от нас. И ние като че ли сме привикнали към него – например към риска от транспортни произшествия. В последните години обаче в света като че ли нараства усещането за засилващ се риск и намаляваща стабилност на процесите, засягащи съществуването ни като цивилизация въобще. Нека хвърлим кратък поглед върху популярните новини по темата от последните няколко години.

○ Сеизмична активност

Земетресенията са съпътствали целият период на човешката история. От тази гледна точка може да се приеме, че са „нещо нормално“. Трусовете с висок магнитуд (M) се случват много по-често, но повечето са далеч от населени места и се регистрират единствено от апаратурата на учените. Пресен е споменът за унищожителното земетресение в Хаити и за това, предизвикало разрушителна вълна – цунами в Индийския океан¹, взели стотици хиляди жертви. България също е в район с висока сеизмичност².

○ Урагани

Наблюдава се повишена честота на явленията ураган и торнадо, вероятно като част от променящата се климата³.

○ Наводнения

Наблюдава се повишена честота на наводненията, вероятно в следствие от намаляващите горски масиви⁴.

○ Риск от глобално затопляне и глобални климатични промени

Научните основания да очакваме риск от глобално затопляне в следващите 100 г., много вероятно причинено от човешката дейност, са налице. Последните се очаква да бъдат дълготрайни и бедствени

за живота на Земята като цяло. Опитите за глобално международно регулиране на действията срещу глобалното затопляне на срещата в Копенхаген през Декември 2009 засега постигат резултат под очаквания.

○ Риск от космически сблъсък на Земята с метеорит.

Археологията разкрива, че подобни сблъсъци са се случвали в далечната праистория на нашата планета. Потенциално това би могло да се случи и в бъдеще, като последствията при достатъчно голяма маса на метеорита могат да бъдат наистина апокалиптични – могат да доведат до изчезване на живота от лицето на Земята като цяло. Вероятността това да се случи в обозримо бъдеще обаче се оценява като минимална и незначителна, а съвременната астрономия е в състояние да предскаже достатъчно точно и достатъчно предварително във времето подобна ситуация.

○ Здравни рискове

Медицинската наука е постигнала големи успехи. Угължаването на средната възраст на живот например, особено в страните с по-висок жизнен стандарт. Въпреки това, медицината ни не е в състояние да намали качествено здравният риск. Напротив – изглежда, че този риск нараства все

¹ 28.02.2010, Чили, M 8.8, вълна – цунами, над 300 жертви; 12.01.2010, Хаити, M 7, 200 000 жертви; 12.05.2008, Китай, M 7.9, 8600 жертви; 24.12.2004, Индийски Океан, вълна – цунами, M 9.2, 228 000 жертви

² Само за първите 30 години на XX век в България е имало 11 земетресения с M над 6. На 4.04.1904 по долината на р. Струма имаме две земетресения с M 7,1 и 7,8, като последното е най-силното земетресение в Европа за последните 150 години; загиват повече от 200 души, разрушенията и щетите са огромни. Още си спомняме земетресението в Стражица на 7.12.1986 – M 5.1. След 2000г. са изброени 11 земетресения с M между 3.5 и 4.5, без жертви.

³ 24.09.2009, „Рита“, 1000 жертви, щети; 30.08.2005, „Катрина“, 1500 жертви, щети.

⁴ 21.02.2010, о-в Мадейра, наводнение в следствие поройни дъждове, над 40 жертви, щети; 25.02.2010, Испания, наводнения поради проливни дъждове, евакуирани над 1400 души, щети; 14.11.2009, Англия, наводнения поради проливни дъждове, една жертва, 200 евакуирани, щети.

повече с времето⁵. Възникват нови вируси, за които човечеството се оказва неподготвено в периода веднага след появата им. Значителните бизнес – интереси в здравната област подхранват съмнения в лоялността на медицинската индустрия и на официалната медицина към човешкото здраве като цяло.

○ Антропогенни рискове

- ✓ Военното противопоставяне, напреварата във въоръжаването, вкл. и до днес;
- ✓ Локалните военни конфликти⁶;
- ✓ Атенатата от 11.09.2001 в САЩ и последвалите „войни срещу тероризма“.

Събитието „11.09“ имаше огромно психологическо влияние върху целия свят поради широката медийна разгласа. Независимо от фактическите причини за това трагично събитие, разгласата му предизвика нарастваща паника и усещане за несигурност. Изглежда, че по различни причини влиятелни икономически и политически кръгове се нуждаят от нарастващо „усещане за риск“ в обществото с цел подпомагане изпълнението на свои цели.

- ✓ Терористични актове⁷.

Дотук се опитахме да направим кратък обзор на реалните рискове от масови бедствия, които ни застрашават. Въпреки високата степен на разрушителност на тези рискове, за щастие като цяло те не са от такъв мащаб, че да застрашават цивилизацията ни с изчезване. Ето защо, осъзнаването на реалността и спецификата на тези рискове несъмнено би ни помогнало да се подготвим и да се справим колкото се може по-добре с тях.

2. Духовен поглед към глобалните рискове; апокалиптичните очаквания „2012“.

Осъзнаването на човешката безпомощност пред множеството рискове и природни стихии обаче води и до нещо друго: до едно апокалиптично очакване. Човешкото съзнание е склонно към обобщаване и генерализиране, а човешката фантазия – към хиперболизиране. Това се потвърждава от периодично разпространяващите се очаквания за край на света. Изглежда човечеството е преминавало през подобни катаклизми в далечната си история и архетипния спомен за тях може да бъде събуден много лесно. Дори толкова нормално събитие като пускането на „Големия адронен колайдер“ в Цюрих може да послужи като спусък на апокалиптичния инстинкт.

Човекът неизбежно пренася инстинкта си за апокалиптичност и в сферата на своя духовен живот. Полето на духовността предлага още по-голяма неопределеност за човешкият ум в сравнение с това на природните стихии; съответно тук страховете

намират още по-голяма почва за своето разрастване във всевъзможни посоки. Известно е от историята колко много предсказания за край на света са съществували и какво изненадващо широко разпространение са имали те в миналото. Модерната духовно насочена апокалиптична проекция се нарича „2012“. Темата е твърде популярна, за да има нужда детайлно да я поясняваме тук. Различни хипотези – от най-груби физически катаклизми до невидими, но мощни и определящи развитието ни духовни трансформации – се разпространяват широко в медийното и социалното пространство от години. Вярата в погрешността на света, в Божия промисъл отстъпва пред страха от „ефекта на пеперугата“ – ситуация, в която безкрайно големи за Природата и човека процеси се определят от безкрайно малки събития по един случаен и непредвидим за нас начин. С други думи, човек се страхува от хаоса – Хаос с главна буква.

Върху полето на така възникналия страх намират благодатна почва за развитието си множество духовни кръгове. Те услужливо ни информират за същността на предстоящия „Преход 2012“ – бил той квантов или към четвърто измерение; загрижено ни съветват какво да правим за да „преминем“ успешно отвъд и със съжаление констатираме нерадостната

⁵ СПИН. От 1983 г. насам пандемията е отнела живота на повече от 22 млн. души; Нови групни щамове; Тенденция за влошаване на психичното здраве – материалното благосъстояние не ни спасява от психичните страдания, по-скоро напротив.

⁶ Войната в Босна и Херцеговина от 1992–95 г. е една от най-кръвавите войни в Европа след Втората световна война. Споменът за преминаващите през българското въздушно пространство натовски бойни самолети и ракети е още жив.

⁷ 11.03.2004, Испания. Серия от мощни взривове избухват в 4 влака в Мадрид. Загиват 192 души, а близо 2 050 са ранени; 7.07.2005, Великобритания. Серия взривове в лондонското метрото, 50 загинали, над 700 ранени; 28.11.2008, Русия, катастрофа във влак вследствие на взрив, десетки загинали и ранени.

участ на неуспешно преминалите този преход. Разбира се, не проверяват и не гарантират нищо. Но в ситуация на несигурност всяко действие започва да изглежда оправдано...

Работейки в полето на духовното, ние се чувстваме длъжни да заемем своя позиция по този актуален за човечеството въпрос от гледна точка на Учението на Бялото Братство, което изповядваме. Нека прочетем част от лекцията „Живите закони на добродетелите“, ООК, 10.03.1926:

„Някои казват, че през 26-та година светът цял да загине. Не се занимавайте с такива въпроси. Светът няма да се свърши нито в 26-та, нито в 27-ма години; през тези години няма да има нито земетресения, нито градуве ще изчезват.

Един ден, обаче, ще станат земетресения, ще има големи бури, градуве ще потънат и т.н. Кога ще стане всичко това? – Когато градувете умрат. Те умират така, както и хората. Истинският пророк трябва да предсказва бъдещето, но доброто, което идва. Той трябва да предскаже, например, че се създава нов континент, в който хората пак ще живеят. Значи те няма да умрат, но ще преминат от един свят в друг.

Много от окултните ученици са лековерни, както и светските хора. Те четат писаното по вестниците върху разни въпроси, слушат какво се говори в школата и от всичко това образуват каша. Казвам: Окултният ученик трябва повече да мисли, по-малко да говори. Щом прочетете някой вестник, задръжте новините в себе си. Не бързайте да ги споделяте с другите, защото те още не са проверени. Днес четете едно, утре го опровергават. Къде е Истината тогава? Защо като четете новините от вестниците, бързате да ги споделите и с другите хора, а като прочетете нещо от Библията, не споделяте с ближните и с познатите си? Ако споделяте нещо от Библията, ще ви нарекат глупав, назаднячав човек. Пълните ли умовете си с разни сензации от вестниците, вие няма да се домогнете до Истината, понеже платното на мозъка ви ще бъде зацалано от безполезна и ненужни работи.

Освободете мозъка си от ежедневните новини на вестниците. Вестникарските съобщения оставяйте за хора, чийто мозък не е зает с по-високи интереси. Четете ли вестници, спирайте се върху хубавите неща от тях, както пчелите събират сладките сокове от цветята. Във вестниците има и хубави статии, които заслужават да бъдат четени. Всичко останало, било по вестниците, било в други книги,

оставяйте вън от вашето внимание, защото тези неща нарушават мира и равновесието на човека, развалят общото му разположение, а понякога даже и от Бога го отдалечават.“

Може би все пак подобни кампании имат своята положителна роля при събуждането на заспалото за духовния свят човешко съзнание. Но истинския духовен напредък изключва бързането, изключва низките страсти като страха и паниката, изключва отдаването на чувството за несигурност. Духовната наука отдавна е достигнала до познанието, че природните катаклизми са следствие на неразумното човешко поведение. Съществуващите легенди за континента на име Атлантида в резултат на допуснатото процъфтяване на пороците, са един пример за това. И все пак, що се отнася до случая „2012“, страхът, свръхзагрижеността и паниката ни нанасят много по-голяма вреда, отколкото потенциалните рискове на външен план. Всеки, който поставя важността на физическото си оцеляване и страха от неизвестността над вярата и упованието си в Бога, става лесна играчка в ръцете на силите, боравещи със средствата за масово осведомяване. Сили, враждебни на човешкото развитие. Нужна ни е стабилност и самооблагане, за да вървим неотклонно към своята цел, за да постигаме крачка след крачка духовния си ръст и съвършенство. Имаме ли самооблагане, ние ще бъдем вътрешно свободни. Нямаме ли такава – вестниците и телевизите ще ни внушават и определят нашето поведение, без сами да го осъзнаваме. А без вътрешна свобода всякакъв духовен напредък е невъзможен.

И може би единственият начин да живеем в един свят пълен с рискове, е да приемем риска като част от живота. Желанията да избягаме от риска, да унищожим болката и злото доминират в нашия век. Тези желания обаче стават причина за големи страдания. Духовната наука ни учи – човек е дух; дух, създаден по образ и подобие Божие, дух – мощен. И на този дух подобава не страх за тленното си тяло, а увереност в светлото си и красиво бъдеще.

Заради безсмъртния Божий дух, живеещ в човека, Христос и Ангелските йерархии се трудаят неуморно – за да го събудят и укрепят. Бавно и полека, придобивайки Христовите добродетели, ние влизаме в контакт с живия Господ, с живата, разумна Природа. Постигнали веднъж това, ще познаем, че тя е наша майка, която ще обичаме с цялата си душа. Глобалните рискове на духовно ниво могат да бъдат посрещнати със силата на глобална Мъдрост и глобална Любов. Защото Любовта е сила, която владее над всичко.

Принципът на полярността или границите на света, в който живеем

Александър СТОЙЧЕВ

Един от принципите, които стоят в основата на Паневритмията, е този на полярността. Той е най-близкият, най-използваният и може би най-усвоеният от нас. Постоянно се сблъскваме с него в ежедневието си – добро и зло, светлина и тъмнина, активност и пасивност, привличане и отблъскване, Ин и Ян... Това са границите на нашия свят, границите, в които ние функционираме и които ни формират в най-голяма степен. От съвсем ранна детска възраст има неща, които са ни приятни или неприятни, има събития, които ни доставят радост и такива, които ни натъжават. Различаваме топло и студено, сухо и мокро, гладно и сито, всеки от нас принадлежи към един от два противоположни пола. Впоследствие нашите разбирания и възприятия се разширяват, а заедно с тях нарастват и видовете полярности в живота ни. Научаваме се да различаваме социални, морални, естетически, физиологически, психологически, физически, спортни и какви ли не още противоположности, но всички те остават в границите на полярния модел.

В Паневритмията този закон се проявява многопластово. Годината е разделена на два шестмесечни периода – един, в който играем Паневритмия, и друг, в който не я изпълняваме. Примери за полярности могат да бъдат наличието на център и кръг, на свирещи и танцуващи, построяването по двойки, които симболизират мъжкия и женския принцип, протичането на магнетични и електрични сили във всеки от нас, използването на мажорно и минорно ладово наклонение в музиката, съчетаването на активност и пасивност, наличието на прави и криви линии и др.

Как може да се работи с тези противоположности? За да разберем дадено явление, факт или принцип, е необходимо да видим как

действа, как и къде се проявява. Полярностите са крайните точки, в/до които може да съществува даденият обект или явление. Тези крайни точки ни дават възможността най-ясно да видим различията, което е първата крачка към разбирането му. В същото време осъзнаването на противоположните проявления ($\pm\infty$) разширява погледа ни. Обогащането на разбирането и осмислянето съответно ни отдалечава от фиксирането върху една единствено „правилна“ позиция или от фанатизма в мисленето.

Последното е много силно застъпено в нашите умозаклучения. Тук е скрит един друг „ключ“, касаещ принципа на полярността и начина, по който ние го използваме. Това се отнася до антиномията Вярно-Невярно (Истина-Лъжа), но се прехвърля в мисленето ни като цяло. За пример – имаме две съждения (явления) А и В, като $A \neq B$. Ако А е вярно, това автоматично означава, че В е невярно. Образ на този стил на мислене е сентенцията „Който не е с мен, е срещу мен.“ Преди 2000 години Христос се опита да ни покаже друга гледна точка, като промени сентенцията в „Който не е срещу мен, е с мен“. Първият вариант налага само една истина, само една вярна позиция и дискриминира всички други. Вторият вариант дава шанс на голям брой еднакво верни, допустими позиции. В епохата на Водолея това продължава да е нова парадигма, която трябва възможно по-бързо да осъзнаем, осмислим и приложим на практика. Това означава, че е възможно да има повече от едно еднакво верни твърдения, отговори, поведения. Както всички точки се намират на еднакво разстояние от центъра на кръга и няма някоя, която да е по-важна, по-близо, по-първа от другите. Пример за това в науката е корпускуларно-вълновата теория (един обект

може да проявява свойства и на вълна, и на частица).

Но нека се върнем на Паневритмията. Как да работим с принципа на поляриността? Чрез търсене, отчитане, осмисляне, осъзнаване на различията в параметрите на всеки един от изграждащите я елементи – музика, слово, движения и идеи.

Нека използваме за пример **движенията**. Първо можем да се насочим към търсене и осмисляне на различията, свързани с двигателната ни активност по време на изпълнение на упражнението. Водим се от разбирането за психичните движения (това са движенията, свързани с определена мисъл). Най-лесният начин, по който можем да работим, е да бъдем наблюдателни за това, което се случва с нас. Ако това ни затруднява, добре е да си помогнем чрез различни въпроси, на които да потърсим отговор. Каква е разликата:

○ ако изпълним движението по-бързо или по-бавно?

○ ако играем с по-голямо мускулно напрежение или по-отпуснато?

○ в покоя преди и след изпълнението на упражнението?

○ ако изпълним движението с концентрация или без?

○ при изправен или не гръбначен стълб?

○ между движението с паневритмична и с обикновена стъпка?

Неусетно стигаме до връзката между движението, мислите и емоциите. Добре е да внимаваме за това:

○ какви емоции пробужда един тип движение и какво друг тип?

○ с какви мисли се свързва дадено движение или какви провокира в нас?

Можем да работим по същия начин и с **музиката**. Каква е разликата при:

○ по-бързо и при по-бавно темпо;

○ по-силно или по-тихо, по-емоционално или по-вгълбено изпълнение;

○ пеене с текст или без текст;

○ пеене наум или на глас;

Всеки елемент е от значение, но за да се научим да отчитаме малките нюанси (финия свят), е нужна упоритата подготовка. Учителя ни е оставил Паневритмията в едногласен вариант. Сега вече съществуват много хар-

монизации и оркестрации. Това „оцветява“ с разнообразни багри музиката. Свързва ни с различни настроения и светове, които провокират съответни идеи и чувства в нас. Добре е да отчитаме промяната, която „идва“ с всяка нова музикална фраза¹. Можем да внимаваме и за това:

○ Има ли и каква е разликата, когато слушаме един глас (един инструмент) или когато звучат два, три... цял оркестър?

○ Какво ни „дава“ всеки различен инструмент, с който се изпълнява Паневритмията, какво носи всяка различна хармония?

○ Какви чувства „събужда“ в нас музиката, изпълнена само с инструменти, и какви, когато има глас?

○ Дали можем да отчетем някакви нюанси при изпълнение с глас, но без инструменти и без текст?

○ Съществува ли разлика, когато пеем, докато танцуваме в кръга, или ако сме в центъра на кръга? А когато пеем извън кръга?

Да насочим погледа си към областта на **идеите**. Имаме заглавие, което е есенцията на даден принцип. Можем да потърсим границите, в които той функционира. Дори да не успе-

¹ В случая нямаме предвид качеството на изпълнението, въпреки че то безспорно е важно и също оказва влияние.

ем в неговите абсолютни, крайни граници, то това пак ще ни обогати. Добре е да разгледаме всеки такъв принцип/идея в трите свята (физически, астрален, ментален). Да потърсим как се проявява тази идея във всеки един от тези светове, как ние работим в ежедневието си с тази идея в трите свята. За пример: „Даване“. Какво е съдържанието на това понятие? Какви са границите му в трите свята? Добре е да продължим с размишление за проявлението му във физическия свят – какво давам и как го давам? Има ли значение на кого? Кое е най-малкото, което мога да дам? След това да насочим наблюдението си към астралния и менталния свят. Как се проявява това там, т.е. на какви емоции давам възможност да се проявят в и чрез мен. Какво чувствам, когато давам? Какви мисли мога да споделя? Какви идеи привличам и излъчвам, какви мисли се появяват в мен, докато изпълнявам упражнението? Доколко съм съзнателен за тях? Въпросите са много.

Често нашите отговори са само в светлия аспект. Даваме любов, светлина, добро настроение, подкрепа, милосърдие, даваме всичко, даваме от сърце. Можем обаче да помислим и кой е обратния полюс на даването – Получаване, Вземане или... (движението в упражнението „Даване“ също има два елемента)? Тук всеки трябва да намери своя отговор. Не трябва да забравяме, че ние имаме и тъмна страна, която е също толкова реална. Нашата сянка. Но нея не я показваме, не я „даваме“. Факт е, че има неща, които крием от света,

от всички, дори от себе си. А те съществуват, заровени дълбоко в нашето подсъзнание. Необходимо е да разсъждаваме и в тази насока – кое е това, което не можем да дадем, което не искаме или не можем да видим, което не можем да покажем и защо това е така? Сянката е другата част от нас, която дава границата на съществуването ни. Другият ни полюс. Разбира се, следващата стъпка е да проверим какво се случва след тези наблюдения и размишления по време на изпълнение на самото упражнение от Паневритмията.

Учителя казва, че сме потопени в мисловен океан. Влизаме в контакт със същества с по-висша интелигентност и е добре да приложим минималното усилие да сме малко по-съзнателни в този процес. Написаното дотук рисува един възможен метод за работа с принципа на полярността. Сами помислете колко време е необходимо, за да усвоим по този начин едно упражнение – час, два, седмица? А всички упражнения в Паневритмията?

Трябва да изучаваме себе си, за да можем да станем господари на своето тяло, на своите чувства и мисли, на своето поведение. По този начин можем да достигнем до по-дълбоко познание за силите, действащи в нашия организъм. А за това е необходимо да обходим и видим себе си в границите, в които можем да се проявим. Най-малкото и най-великото, до което можем да се разгърнем. Началната и крайната точка, алфата и омегата на нашето същество, да ги осъзнаем и след това да успеем да постигнем единството.

ЕДНА ПРИТЧА

УЧИТЕЛЯ

Когато Бог създал Земята, на небето било устроено изложение на всичко, което било направено. На изложението дошли представители от всички светове, от всички царства, които съществували по това време. Между всички ангели, които присъствали на изложението, бил и Луцифер, падналият ангел. Той седял важно в своето величие и разглеждал всичко, което Бог е създал. По едно време видял едно малко, гребно същество, подобно на синапово семе. Оказало се, че това същество бил човекът. Господ видял, че Луцифер не обърнал внимание на това малко същество, не се спрял да го разгледа отблизо, затова го запитал: „Видя ли човека?“ „Видях едно малко, гребно същество, но не се спрях да го разглеждам.“ „Вярваш ли, че от него ще излезе нещо?“ „Не вярвам. От синаповото семе нищо не може да излезе. Такова нещо е човекът в моите очи.“ Господ казал: „Много нещо ще излезе от това същество.“ „Не вярвам да излезе нещо“, отговорил пак Луцифер.

Обаче заради неверието си той трябвало да напусне небето и да слезе да се скита по света. Като го запитвали защо е напуснал небето, Луцифер отговарял: „Едно време имаше изложение на небето. Между всичко, създадено от Бога, беше и човекът – едно малко, гребно същество, като синапово семе. Господ ме запитва вярвам ли, че от това същество ще излезе нещо. аз казах, че нищо няма да излезе от него. Той ме убеждаваше, че ще излезе нещо, но аз не повярвах на гумите Му. Заради неверието ми ме изгониха от небето. Голяма пакост ми създаде това малко същество! Като слязох на Земята, скитах се самотен от едно място на друго и видях един ден едно голямо същество, че работи, създава, твори. Почудих се кое ще е това същество, което не познавам. Разбрах, че това бил човекът – онова малко синапово семе, което преди хиляди години не ми вдъхна никакво доверие! Наистина, от малкото синапово семе излезе виден, знаменит човек, когото Бог постави в рая, там да живее и да се развива.“

От този момент Луцифер си поставил за цел да изкара човека от рая, да отнеме щастие му. Той си казал: „На времето човекът стана причина да ме изпъдят от небето, а сега аз ще стана причина да го изпъдят от рая.“ Обаче има разлика между пакостта, която човекът е

направил на Луцифера, и тази, която Луцифер е направил на човека. Човекът съвършено несъзнателно, без никакъв умисъл е станал причина да изпъдят Луцифера от небето. Неверието на Луцифера е причината за нещастие му. Той обаче съвсем съзнателно се е заел да отнеме щастие му на човека. С влизането си в рая Луцифер имал желание да внесе своето безверие между първите човещи. Той успял в желанието си. Като видял Ева в рая, започнал да ѝ разправя своята опитност: „Едно време заради своето неверие аз изгубих щастие му. Не повярвах, че от едно малко семенце може да излезе нещо. От тук научих закона да не казвам, че от малките неща не може да излезе нещо. Затова и на вас сега казвам: Вкусете от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, и вярвайте, че от него всичко може да стане. Като вкусите от този плод, вие ще станете богове, ще придобиете големи опитности и знания.“

Сега пък аз ви казвам: Вярвайте, че от това дърво именно нищо няма да излезе. Върху това дърво било написано на един стар език следното: „Не яж от плодовете на дървото, на което не знаеш какви са цветовете му, нито миризмата на тези цветове, нито светлината, на която неговите плодове са зрели, нито пък вкуса им познаваш.“ Ева знаела този надпис, много пъти го била чела, но не вярвала, че действително е така. Наистина, Ева не е била във времето, когато дървото цъфтяло, за да види какви са цветовете му, каква е миризмата им; тя не е била и във времето, когато плодът узрявал, да види на каква светлина зрее. Обаче трябвало да вярва на написаното. Когато змията предложила на Ева да опита плода на забраненото дърво, тя вкусила от него, но не останала много доволна. Защо? Плодът бил още зелен. Ева знаела, че едно от правилата на рая гласи: никога не яж зелени плодове. Въпреки това, тя вкусила от плода, предложила от него и на Адама, и по този начин се облякла в зелена рокля.

Всички трябва да знаете, че плодът на злото е зелен. В първо време той е горчив, после става кисел и след дълго време узрява, става сладък. Тъй щото, ако искате да опитате злото, чакайте го да узрее, да стане плодът му сладък. И ако тогава го вкусите, поне няма да умрете...

Динамично зърно. Динамичен хляб

Слънчевата ферма създава позитивна спирала

Анелайн СТЕЕНБРУЕН

Материалът е преведен от холандското списание за биодинамично земеделие *DYNAMISCH PERSPECTIEF* с любезното съдействие на редакцията

„Слънчевата ферма“ (The Zonnehoeve) е селектирала най-подходящите за дейността ѝ сортове пшеница. Зърното се мели в собствената ѝ мелница. От полученото брашно се приготвя хляб в собствената ѝ пекарна. Остатъците се използват за храна на кравите. Кравите в краварниците стъпват върху сламата, получена като отпадъчен продукт. Техният тор се използва за наторяване на нивата. На нивата зрее житото.

Седem вечерта е. Горещият летен ден си отива и ниското слънце обагря житните полета в златножълто. Тропическата горещина на лятото е идеална за жътва и Пит ван Изендорн, основателят на „Слънчевата ферма“, е на комбайна от началото на следобед. Грамадната машина изсипва в цилиндричния отвор нежните житни класове; житото се събира в контейнер, а сламата се изхвърля в подредени купчини зад машината. Пит е покрит от глава до пети с тънък слой кафяв прах. Комбайнът произвежда не само много шум, но и огромни

облаци прах. Пит предпочита самият той да сяда на комбайна. Остатъкът от времето му е зает с грижи за стопанството и управление на фермата. С 15 работници и 18 души, които се нуждаят от грижи¹, времето му е запълнено.

¹ Във фермата живеят 18 души с физически и ментални увреждания. Контактът с природата и леките дейности, които извършват, освен че имат терапевтичен ефект, им позволяват да се интегрират успешно и да се чувстват по-пълноценни. В Холандия има няколко такива ферми, създадени на базата на антропософското учение на Рудолф Щайнер.

15 хиляди самуна хляб

„Прекрасна слама!“ казва ентузиазирано Тека. Той е краварят на „Слънчевата ферма“ и ще използва сламата за застилане на краварника идната зима. Тека е дошъл да погледне как върви жътвата. Внезапно Пит спира машината. Тека му идва на помощ и издърпва настрана дебел прът, запречил пътя ѝ. „Това е маркерът – казва той. – Половината хектар жито между двата пръта е от друг сорт и ще го жънем отделно, утре. То ще даде зърното за посев за идната година.“

Със зърното от този половин хектар те ще могат да засеят 13 хектара напролет. Един хектар (10 000 квадратни метра) се нуждае от 200 килограма зърно и произвежда 6000 килограма опечен хляб. С това зърно хлебопекарната на „Слънчевата ферма“ ще произведе 15 000 самуна хляб (хляб и половина от квадратен метър обработена площ). Хлебопекарната и изхранването на добитъка разчитат на една четвърт от собствената жътва на фермата. Оставащите ѝ от зърното и сламата се изкупуват от околните ферми. В замяна, тези фермери получават кашон с тор от „Слънчевата ферма“, така че цикълът остава затворен.

Слънцето

Пит предпочита да говори за спирала, вместо за цикъл. „Защото ако успеем да използваме добре слънцето чрез растенията, ние ще обогатим почвата. Ако подхранваме почвата, ще има повече от достатъчно храна за хората. По нашите земи зърнените култури, заедно с детелината и кравешкия тор, са източника на плодородието. Житният клас расте 1.30 м. над земята, но също толкова и под земята. Интензивната коренова система осигурява добра структура на почвата, а сеноето е в основата на получаване на добрата тор. Детелината, основната храна на кравите, свързва азотния окис от въздуха в почвата (азотът е основната хранителна съставка за растенията). Така се създава богата почва, на която можем да отглеждаме кромид лук, цвекло, картофи и други растения. Хлябът, млякото и месото получаваме почти като подарък.“

20 листни въшки

От времето на основаването си преди 27 години до наши дни „Слънчевата ферма“ се е развила от пустееща земя в компания, купя-

ща от дейност: животновъдство, земеделие, мелница, хлебопекарна („Слънчева песен“), конюшни, място за рехабилитация на младежи. Всичките ѝ съставни части са свързани една с друга. Дори триците, които остават при обработката на зърното, се използват за кравите и конете. Според мен това е „Деметер“², казва Пит. „Компонентите на компанията образуват самостоятелна система, която се саморегулира и се поддържа жизнена. Проблемите, които се появяват, са необходими, за да поддържат системата силна. При култивацията на растенията например винаги се развиват въшки по класовете. Това е необходимо – в резултат естествените врагове винаги са нащрек и предотвратяват експлозията на листни въшки. В обичайното земеделие се допускат максимално 20 листни въшки на клас, над тази норма фермерът ще започне да пръска. Нашата естествена защита никога не достига до тази граница.“

Диригент

За „Слънчевата ферма“ биодинамичните растителни и минерални препарати са в по-

² Деметер е голяма компания за биологично земеделие

мощ на собствената ѝ система. „Ако не вземете пред вид индивидуалните особености на вашата ферма, тези препарати нямат смисъл – казва Пит. – Земеделие не се прави по рецепта. То изисква творчество и да вярваш в това, което подушваш, виждаш и чуваш, че е добро за фермата ти. Книгите и ръководствата – интелектуалният багаж – идват в подкрепа на твоите сетива. Аз вярвам, че винаги мога да намеря разрешение на проблема в природата. Използвайки творчество, мога да тръгна срещу течението, например като оставям малките теленца при майките им. В резултат на това млякото може и да е по-малко, но теленцата и кравите са в естествената си среда и това дава нова жизненост на системата. Когато имаш биодинамичен подход, мисленето ти е съобразено с жизнените процеси, а не мери нещата „на килограм“. Ти си диригент, който може да съчетае тоновете на природата и на фермата да звучат в обща хармония.

Слама и хляб

„Слънчевата ферма“ е създала собствен сорт пшеница, който е подходящ във всеки свой аспект за компанията. Качеството на сламата е точно толкова важно, колкото и качеството на хляба. Към зърното, което отива за хляб, не се прибавят никакви други компоненти. Сламата за обора трябва да бъде дълга и еластична. Растението трябва да бъде устойчиво на болести и реколтата да е достатъчна. „Слънчевата ферма“ сега работи с кръстоска от два вида германска пшеница и има опитно поле, където се изпитват всяка година нови сортове пшеница.

40 срещу 4

„Добрата храна идва от полята близо до къщи, а не пакетирана или от другия край на света“ – според изследването на журналиста Михаел Полан. В книгата си „Защита на храната“ той изброява серия от 40 – често оставащи неразпознати – ингредиенти. За някакъв сложен продукт ли става въпрос? – удивлява се той. – Не, това са съставките на хляба! Хлябът, произведен от Американската многонационална компания „Сара Ли“! Хлябът, излизащ от пекарната на „Слънчевата ферма“, има 4 съставки: брашно, мая, сол и вода. Хляб като този е печен хиляди години.

Международният хляб

В заводите за производство на брашна зърното обикновено се разделя на осем фракции. Зародишът – животът на пшениченото зърно, е най-ценен и се отделя за продажба на компаниите за производство на масло от житен зародиш. Като използва останалите фракции, компютърът задава стандартните програми за брашна: обикновено брашно, полу-пълнозърнесто, екстра-пълнозърнесто и прочее. Но класовете в състава на холандското пълнозърнесто брашно може да са дошли от Франция, а други компоненти да са от руска пшеница например. Така хлебопекарните некачествени стандартни хляб със стандартизираните процеси. Ако има проблем, се обаждат на производителите на брашна за корекция в състава на брашното.

Пекарната на „Слънчевата ферма“ използва брашно, идващо от собствената ѝ мелница. Житният зародиш си е вътре в зърното. Точно в него се крие жизнената сила. Зърното всяка година е различно. На пекаря му остава само да прояви своето майсторство и да опече хубав и вкусен хляб от това пълноценно брашно.

Един ден в Троянския Балкан

НАДЯ ДАНКОВА

Отминаха най-горещите дни на годината – юлските „горещници“. Но времето е все така хубаво и подходящо за един от любимите ни маршрути в Троянския Балкан.

Пътешествието ни започва от Карцовия бук – първо на повече от 200 години. Високо е 21 метра; кората му носи белезите от сабята на казак, от времето на Руско-турската война – 3–8 януари 1878 г. На около 50 метра от това забележително първо при разкопки са намерени монети от римско време – I–III век след Христа. Това място е свързано и с най-новата история на троянската планина. Вера Николова, сътрудничка на Центъра по медицинска биофизика, доказва повишената геомагнитна активност на земята в този район и благотворното ѝ въздействие върху здравето на човека.

Продължаваме пътя си от Карцовия бук наляво, към гората. Моите спътници, двама истински балканджии, забързват по пътя и ме оставят спокойно да се наслаждавам на хубостите на планината. Утринта ме омайва със своята свежест и аромат, изпълва ме неизразимо чувство на радост и благоговение пред красотите на природата.

Неусетно достигахме Трите гола – изворите на река Жална. От пътя се чува гласът на водата – тя се спуска по склона на планината и носи в долината своето послание за чистота и красота. Спирам заслушана в песента на ручейците. Припомням си едно историческо предание, което прочетох в очерка на Иван Койнаков „Исторически предания от Троян и Троянско“. Там се разказва за болярина – владетел на Троян и земите около града. Той бил единственият

закрилник на българите от този край по времето, когато Южна България била вече завладяна от турците. Веднъж голяма група турци с коне преминала Балкана и нападнала чифлика на болярина – там живеела и неговата сестра. Ратаите на чифлика успели да се спасят, но сестрата на болярина била отвлечена. Известен за случилото се, братът тръгнал с кон по дирите на похитителите. Стигнал до връх Балкана, но никъде не ги открил. Отчаян, той тръгнал обратно към имението си. Заплакал като дете, а от сълзите му протекла река. Оттогава и до днес реката носи името „Жална.“

Забързвам по пътя. Чужди на всякакъв „лирични отклонения“, моите спътници отдавна са се скрили от погледа ми. През по-голямата си част пътят се вие по открити слънчеви места. Под пътя буквите дървета образуват пояс – над него се простират пъстроцветни поляни. Планината ухае на мащерка – малките лилави островчета се редуват с храсти от ярдъч и боровинки. На места расте дива роза. Нејните бели цветове внасят своеобразна изящност в картината на природата.

След около час от началото на нашето пътешествие видяхме край пътя Пламчовата чешма. Припомням си трогателната история на чешмата, построена в памет на малкия Пламен Радославов през 1993 година. Подкрепихме силите си и продължихме по-нататък.

Не след дълго над пътя забелязваме няколко букови дървета. Най-голямото навярно е вековно, то е маркирано от сътрудници-

те на Централен парк „Народен Балкан“ – пазители на троянската планина. Водачът разказва, че това първо е от така наречените „семенници“ – вятърът разнося неговите семена и го превръща в своеобразен залесител на планината.

Изминали са по-малко от два часа от началото на нашето пътешествие. Върху пътя слънчевите лъчи рисуват контурите на буквите дървета – динамична картина от светлини и сенки. Разхладени, отново излизаме на слънчевия скат на планината. Скоро достигахме до местността Белишкото – там, където от пътя се отклонява пътека наляво, към гората. На това място се срещнахме с Власи от хижа Чучул. Той пасе овцете на Института по планинско животновъдство и земеделие, със съпругата си Бона се грижат за 200 овце.

Власи е много колоритна личност. Попитах го какво според него е най-важно в планината. Той беше категоричен: „Да знаеш къде отиваш“. И ни разказа за много туристи, които безмълвно се разминават с него по пътищата на Балкана, а после се оказва, че са се движили в съвсем погрешна посока...

Оставяме овчаря и неговото върно куче Караман да се грижат за стадото и продължаваме. Избираме долната пътека, тя преминава отново през прохладна гора, което много облекчава движението ни. След гората свиваме вляво и не след дълго стигахме хижа Чучул. На поляната пред хижата, под големи букови дървета, изморени туристи си почиват преди да продължат пътя си през планината.

За хижа Чучул четем в кни-

гата на П. Делирадев и Ив. Велков „Из България“, издадена през 1946 година: „За улесняване излетуването из красивия Троянски Балкан местният туристически клон поддържа две хижи – Амбарица и Чучул, както и подслона Беклемето на Троянския проход.“ За съжаление достъпът на туристи до хижа Чучул днес е ограничен, но независимо от това хижата си остава една от спирките в планината – там, където сред прохладата на гората туристите възстановяват силите си, за да продължат своето пътешествие в Балкана.

Продължаваме пътя си и скоро подминаваме едно отклонение вляво – то води за долината на река Жална и с. Балканец – друг прекрасен маршрут за любители на планината.

Пътеката е доста широка и удобна и за другите „туристи“ – моторизирани и с каски, те бръмчат из планината и не позволяват на истинския турист да се наслажда на тишината и спокойствието в този божествен кът.

Панорамата край пътя се мени непрекъснато. По поляните цъфтят риган – майоран и бял равнец. Като огромни запалени свещи греят стръковете лопен – една пъстра палитра от цветовете и благоухания.

Неусетно достигахме подножието на връх Чучул, висок 1379 м. Спътниците ми благосклонно се съгласяват да изчакаат и аз тръгна нагоре – към върха. Избирам склона, който е над пътеката, водеща за с. Черни Осъм. Движа се на границата между ливадите и гората, която покрива другия склон. Минава плавно и над планината тегне палещата жар на Слънцето. Изкачвам се, като избирам по-тревистите места. Измежду билките и цветята надничат едри горски ягоди и ме канят да навъся устните си. От време на време спирам за почивка: пред погледа ми се разкрива неповторима гледка.

Билото очертава суровия контур на планината – ясно се виждат пътищата към Троянския проход на запад. На изток погледът спира върху старопланинския първенец връх Ботев. Радост изпълва душата пред гледката на Балкана! И ти се иска да целунеш тази земя, красива като никоя друга!

Непосредствено под върха има малка площадка, осеяна с цветя и билки. Вниманието ми привлича билката Иванчова главичка – тя расте на цели „плантации“ и обагря мястото в необичаен за това растение ръжгиво – червен цвят. На самия връх растат цветя, има следи от огън. През 2000-та година на върха са правени археологически разкопки. Открити са монети от времето на Филип и Александър Македонски – IV век преди Христа, римски монети – III в. преди Христа и др.

Оглеждам още веднъж планината – необозрима като развълнувано море, което стремително ни носи към новите хоризонти на живота.

Преданието разказва, че на връх Чучул обичал да седи Крали Марко. Веднъж, в очакване на любимата си сестра Мара, той видял, че по следите ѝ тича Муса – синът на султан Баязид. Разярил се Крали Марко, сграбчил боздугана си и със страшна сила го захвърлил към преследвача на сестра му. От силния удар целият Балкан се разтърсил. Прашен облак се издигнал на къла към небето. Когато облакът се разчистил, под гребена на планината просветнала Дупката – днес Марковата дупка.

Отново край гората поемам към пътя, където ме очакват мистичните спътници, за да продължим към следващата наша цел – река Жеравица. Спираме за кратка почивка и си спомняме за един друг герой от историята – Васил Левски. Това е една от пътеките на Апостола към Троянския край и по-специално към Троянския манастир. Припом-

няме си, че на другия ден, 19 юли, е рожденият ден на Левски. И днес Комитетът „Левски“ в Троян бе организиран традиционен поход по маршрута: Троян – хижа Амбарица – хижа В. Левски – Карлово – Троян.

Продължаваме по тревист път край гората. Пред очите ни се разкриват все по-далечни хоризонти – от връх Марагидик до връх Амбарица планината разкрива своята красота и величие.

Изминали са около четири часа от началото на нашето пътешествие. Свиваме наляво, към гората и по стръмна, едва забележима пътека се спускаме до брега на река Жеравица. Там малък приток влива водите си в пенливата и бързоструйна река. Движението ни по склона беше продължило повече от час. Изморени, сядаме на едно сенчесто място край брега. Заслушани в мелодичната песен на реката, бързо забравяме умората. Птичият хор прекрасно допълва симфонията от звуци в планината. Небето блести в светлината на летния следобед и се оглежда в кристалните води на Жеравица.

Продължаваме по чакълест път край реката. Срещат ни коли, които пътуват към старите къщи и вили в този край. Малки китни градини цъфтят в прохладата на реката и радват очите ни със своята неподправена хубост. Преминаваме през махала Стойновска и продължаваме пътя си. Стигаме мястото, където Жеравица се влива в река Черни Осъм. Пътят следва коритото на реката и ни отвежда в село Черни Осъм. Край училището за планински водачи в селото изчакваме автобуса за Троян.

Един ден в планината! Неповторимо преживяване и поклон пред величието на Балкана. Пътеки, по които преминава животът ни – всеки път по-възвущи и истински!

18 юли 2004 г.

„Jitno Zerno“ 1/2008
(Grain of Wheat)
An re-establishment
of the Journal „Jitno Zerno“,
founded by disciples and followers
of the Master Peter Deunov,
published from 1924 to 1944

Edited by
Georgy Stoitshev
Maria Kisova
Dr. Svetla Baltova
Tatjana Jordanova
Jivko Stoilov

address: „Jitno Zerno“
Sofroni Vrachanski str. 5A
Plovdiv 4000
Bulgaria

e-mail:
jitnozerno@abv.bg
tel.: ++359 32 665 080

ISSN 0861 427X

CONTENTS

THE LIVING WORD

- Think! – *The Teacher Beinsa Duno* 3
Exercises for harmonizing the Thoughts 6

THE SCHOOL

- Rules for the spiritual Life – *Boyan Boev* 7
The Psalms of David. Psalm 23 – *Georgy Stoychev* 10
God, the Top of the cosmic Pyramid –
Konstantin Zlatev 13

- Some basic concepts of Indian spiritual Tradition in the
Teachings of Beinsa Duno – *Miroslav Bachev* 17

Which is the original Word of the Teacher Beinsa Duno? 22

THE INNER WORLD

- The Brain – *The Teacher Beinsa Duno* 25
About the brain 29

THE WORLD AROUND

- Crystals - cosmic Servants and Messengers for
our Time – *Galia Russeva* 33
The Sphera of Mars – *Georgy Radev* 40

THE ONENESS OF LIFE

- Resurrection – *Maarten Udo de Haas* 43
Rational and spiritual Point of View towards
the global Risks of 21. Century – *Vassil Vassilev* 48

PANEURHYTHMY

- The Princip of Polarity – *Alexander Stoichev* 51

One Pritcha from the Teacher 54

Dynamic Wheat. Dynamic Bread –
Anelijn Steenbruggen 55

One day in Troyanski Balkan – *Nadia Dankova* 58

Photo on the backside of the cover - Toshko Martinov

ДОБРАТА МОЛИТВА

Господи, Боже наш, благи ни небесен Баща, Който си ни подарил живот и здраве, да Ти се радваме, молим Ти се, изпроводи ни Духът Си, да ни пази и закрия от всяко зло и лукаво помисление. Научи ни да правим Твоята Воля, да осветяваме Твоето Име и да Те славословим винаги.

Осветявай духа ни, просвещавай сърцата ни и ума ни, да правим Твоите заповеди и повеления.

Вдъхвай в нас с присъствието Си чистите Си мисли и ни упътвай да Ти служим с радост.

Живота си, който посвещаваме на Тебе, за доброто на нашите братя и близки, Ти благославяй.

Помагай ни, съдействай ни, да растем във всяко познание и мъдрост, да се учим от Твоето Слово и да пребъдваме в Твоята Истина.

Ръководи ни във всичко, което мислим и вършим за Твоето Име, да е за успеха на Царството Ти на Земята.

Храни душите ни с небесния Си хляб, укрепявай ни със силата Си, за да успяваме в живота си.

Като ни даваш всичките Твои благословения, приложи и Любовта Си, да ни вечен закон. Защото на Тебе принадлежи Царството, и Силата, и Славата завинаги!

Амин.

Сп. „Житно зърно” можете да намерите:
В издателство “Бяло братство”, София,
ул. „Ген. Щерю Атанасов” 6, тел: 963 4314

В културен център „Бяло братство” Пловдив,
ул. „Капитан Георги Цанев” 17

И в следните книжарници:

София, кн. „Елриг”, ул. „Стефан Караджа” 7А,
тел. 986 7126

Кн. „Астея”, ул. Пиротска 3, безистен, 2-ри ет.,
тел. 981 10 58

Пловдив, магазин „Път към здравето”
ул. “Опълченска” 14

сайтове:

<http://www.beinsadouno.org/>

<http://www.bialobratstvo.info/>

<http://www.panevritmia.info/>

<http://www.bratstvoto.net/>